

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဖောင်လှပျိုး

ချစ်ချောင်းခြုံ

သင်နှင့်မသက်ဆိုင်တော့သည့်
မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မ သ န် ဝ က် ဝ က် ဝ က် ဝ က် ဝ က် ဝ က်

စိစဉ်ထုတ်ဝေအား

စိစဉ်ထုတ်ဝေအား

BURMESE CLASSIC .COM

စိစဉ်ထုတ်ဝေ

အမှတ်(၆၆) ပထမထပ်
ပြင်သစ်၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်
ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၂၂၀၅၅၂

YO

www.burmeseclassic.com

တင်တင်အုန်းစီစဉ်သည်

စိန်သရဖူ

၀၇၆၀

အမှတ်(၆၆)၊ ပထမထပ်၊ ၆-လမ်း။

လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၂၁၅၅

ဖောင်လှပျိုး

ချင်ချင်စွာ

သင်နှင့်ပသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်ခင်နောက်ပုံအသစ်

BURMESE CLASSIC

ဒို့ကန်အရေအတွက်

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အမြင်အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်ထောင်စုအား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖို့ စာဆိုပြင်ပဝါရီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအရနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်လျက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

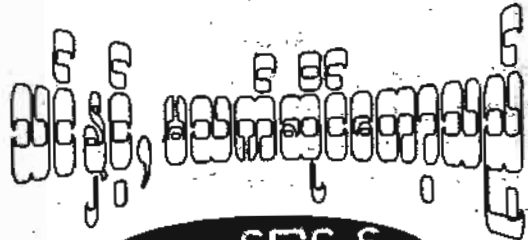
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် စာရေးပဝေ ဇွဲရိုးရေး၊
 အဖိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
 နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
 တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးတို့ကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဝေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မနိတီနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ခြံ့ရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာချို ကြံ့မြဲရေး၊
 အဖိုးဂုဏ် စေတီဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် သာဓကဗျာအမွေအနှစ်များ အဖိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 ချော့ကပ်ဖျက်တောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 မိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

မနက်ဖြန်၏

နောက်ဆုံး သတင်း

မောင်လှမျိုး (ရင်းရောင်းခြံ)

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သို့က...

စာနာခံစားတတ်သူချင်းအတွက်၊

အသံပဲ့ ဘာသာစကားပါး

(=)

ပန်းချီ အနုပညာကို မည်သို့မျှ ကျွန်တော် မခံစားတတ်
 သကဲ့သို့၊ ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ဝါသနာမပါခဲ့ပါ။
 မနှစ်သက် မခံစားတတ်သည့်အပြင်၊ ဖန်တီးရေးဆွဲဖို့ ဝါ
 သနာမပါခဲ့ပါဘဲလျက်၊ မမ ကြွေမြယ်နှင့်၊ စ၊ တင်သီကျွမ်းခဲ့ရသည်။
 နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်... ပန်းချီကားတစ်ကားလောက်ကို
 ဆည်ဝါစွာ ရေးဆွဲတတ်ချင်ခဲ့လေသည်။

အဲဒီတုန်းက၊ ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်သာသာ။ မမ
 ကြွေမြယ်၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်... ဟု ကျွန်တော် မှတ်မိ
 သည်။

မောင်လှမျိုး (ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ)

ထိုစဉ်က ... ကျွန်တော် ရေးဆွဲတတ်ချင်သည်။ ပန်းချီကားမှာ အညာဒေသ နောက်ခံ၊ နွေရာသီ၏ အေးမြသော မြင်ကွင်းမျိုးကို ပုံဖော်ရေးဆွဲရမည်။ ပန်းချီကား ဖြစ်သည်။ မည်သည့် ပန်းချီရေးဆွဲနည်းဖြင့်၊ ရေးဆွဲသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုမြင်ကွင်းမှာ လွန်စွာ ငြိမ်သက် အေးမြနေစေမည်။ မြင်ကွင်းမျိုး ဖြစ်ပေမည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ထိုပန်းချီ မြင်ကွင်းထဲသို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိ ရင်ခုန်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့် အနီးတွင် မမ ကြွေမြယ် ရှိနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဆွေမျိုးများရှိရာ အညာဒေသသို့ အဘိုးအဘွားတို့နှင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အညာဒေသ၏ အခြားနေရာတွေမှာ တမာပင်တန်းတွေ၊ ထနောင်းပင်တွေ၊ လက်ပံပင်တွေ၊ ထန်းတောတွေ၊ ရှိနေမှာတော့ သေချာပါသည်။

သို့သော် ... ကျွန်တော့် ရှေ့တည်တည့် အေးစိမ်းငြိမ်သက်

၈ စိန်သရဖူစာပေ

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

သည် မြင်ကွင်းထဲမှာတော့ ထိုအပင်တွေ၊ တစ်ပင်မျှ ရှိမနေဘဲ၊ မန်ကျည်းပင်များသာ အံ့ဆိုင်စွာ ရှိနေခြင်းသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ လွန်စွာ ထူးခြားဆန်းပြားနေလေ၏။

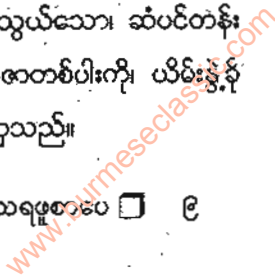
ထို့အပြင်၊ မန်ကျည်းပင်တန်း၏ အာဝါသ၊ ထဲမှာ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်သားလေး၊ ကျွန်တော့်ကို ပို၍ ရင်ခုန်စေသည်ကတော့ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးလိမ့်မည် ... ဟု ခန့်မှန်းရသော၊ မမ တစ်ယောက်၊ မန်ကျည်းသီးတွေ၊ ကောက်ယူနေသော မြင်ကွင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုမမ၊ ကောက်ယူနေသည်မှာ မန်ကျည်းသီးတွေမှန်း၊ ကျွန်တော် သိမြင်ပါလျက်၊ ကျွန်တော့်စိတ်နှလုံး၏ ထင်မြင်အာရုံထဲမှာမူ မမသည်၊ ခရေပင်တန်းကြီးအောက်၌၊ ခရေပွင့်လေးတွေ၊ ကောက်ယူနေသည့်ပမာ ခံစားထင်မြင်မိပေသည်။

ရင်ခုန်တတ်စ၊ အရွယ်၏ ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲတွေးတတ်သည်။ အထူးအခွင့်အရေး ... ဟုပင်၊ ကျွန်တော်၊ မှတ်ပိုက်မိပေသည်။

ခါးလယ်ခန့်အထိ၊ ရှည်လျားနက်သွယ်သော ဆံပင်တန်းများက၊ သူတို့၏ ပိုင်ရှင်၊ နတ်ထိပ်တင်သူဇာတစ်ပါးကို၊ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့ ဇိုကား ကွယ်ကာထားသည်နှင့်၊ တူလွန်းလှသည်။

စိန်သရဖူစာပေ ၉

မောင်ယုပျို (မင်းသိင်္ခ)

ရဲရွဲတော် ဆံနွယ်နက်တို့က၊ မည်သို့ပင်၊ ကွယ်ဝှက်ပိတ် ဆည်းထားသော်လည်း၊ လ၊မင်းသာကို တိမ်၊မိုးတွေ ကြာကြာ မဖုံး ဝှက်နိုင်သကဲ့သို့၊ မမ၏ မျက်နှာ ငွေလ၊မင်းလေးသည်၊ နေပူပူ ရင် ပြင်လယ်၌ပင်၊ အေးမြစွာ ဝင်းပ၊လင်းသာနေပါ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍၊ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲတတ်ချင်မိသည်။ ထို အခါမှ စ၊၍၊ ပန်းချီကား တစ်ကားကို၊ မမှိတ်မသုန်း၊ ကြည့်မြင် ခံ စား၊ ဖတ်ကြားချင်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာသာ၊ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲတတ်နေပါက၊ ကမ္ဘာ့ မျက်လုံးများအားလုံး၊ မြန်မာ့ပန်းချီအလှတစ်ကားကို၊ ရင်သပ်ရှုငေးစွာ၊ မော့ကြည့်လက်ဖျားခါသွားစေနိုင်၏။ ကျွန်တော် ရေးဆွဲမည့် ပန်းချီ ကား၊ အဖိလောက်များ လှပ၊သက်ဝင်လေမလဲ။

နေပူပြင်၏ အဝန်းအရံအလယ်၌၊ မန်ကျည်းပင်တန်း။ မန် ကျည်းပင်တန်းက၊လည်း၊ ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ မန်ကျည်းပင်တန်းမျိုး မဟုတ်။ အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း။ စိမ်းစိမ်းလဲ့လဲ့။

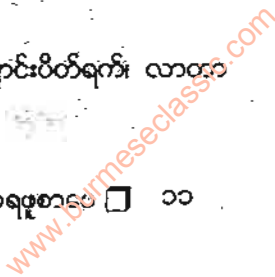
ထိုမန်ကျည်းပင်တန်း၏အဆုံးမှာ၊ မမ ... ဆင်းလာဟန် တူသည်။ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးတစ်လုံး၏၊ တစ်စွန်းတစ်စပြင်ကွင်း။

မန်ကျည်းပင်တန်း၏ တစ်ဖက်တွင်၊ မန်ကျည်းပင်ကြီး နှစ် ပင်။ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီး၏ နံဘေးတွင်၊ နောက်ထပ် မန်ကျည်းပင်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြို၏ နောက်ဆုံးသတင်း ဝယ် နှစ်ပင်။

ထိုမြင်ကွင်း နောက်ခံဖြင့်၊ အင်္ကျီဖြူဖြူလေးနှင့် ခေတ်ပေါ် ထာဝီ အပြာနုလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဝင်းပပ အလှနတ်သမီး တစ်ပါး။ မန်ကျည်းသီးတွေကို လက်သွယ်ဖျားလေးတွေဖြင့်၊ ညင် သာစွာ ကောက်ယူနေသည်မှာ၊ ငေးကြည့်စရာ၊ အေးသည့်ကမ္ဘာ လေးတစ်ခု ... ဟု၊ ယခုအချိန်အထိ၊ ကျွန်တော် တွေးမြင်ထင်ရှိ နေဆဲဖြစ်၏။

- “မန်ကျည်းသီး စားချင်လို့လား။”
- “ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော် ကူကောက်ပေးတာ ပါ။”
- “မင်းက၊ ရန်ကုန်သားလား။”
- “ဟုတ်ကဲ့”
- “ဟိုနားက၊ အိမ်က၊လား။”
- “ဇွေးလေး လှကြည့်တို့အိမ် ... ဆိုတာလေ”
- “ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါ ... ကျွန်တော့် အဘိုးရဲ့၊ နမ”
- “ဪ ...။ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ လာတာ ပေါ့”

စောင့်ကျရိုက် (နန်းနန်း)

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီ။ မန်ကျည်းတောင့် နှစ်တောင့်ကို၊ ခံတောင်းငယ်ထဲသို့၊ ထည့်ပေးဖြစ်သည်။

“မမက၊ ရန်ကုန်က၊ ပဲလား”

“အလဲ့။ ရန်ကုန်သူမှန်း သိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ မမ အသားက၊ ဖွေးဖွေးလေးဆိုတော့”

ပြုံးလျက်၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။ ထိုအခါမှာ၊ ပါးချိုင့်လေးကို၊ မြင်ရသည်။

“ပျင်းနေတာနဲ့၊ အတော်ပဲ။ ဒီမှာ ... ခဏစောင့်။ ကင်မရာ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အမှန်ကတော့ ကြွေကျနေသော မန်ကျည်းတောင့်များကို၊ မမ ကောက်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ ဦးကြီးတစ်ယောက်က၊ ဝါးလုံးရှည်ဖြင့်၊ မန်ကျည်းသီးများကို၊ လှမ်းပုတ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ထို့အပြင်၊ မန်ကျည်းသီးများမှာ၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးနေကျ မန်ကျည်းသီးများ၊ ပါဝင်သကဲ့သို့၊ မမြင်ဖူးသော၊ အတောင့်သေးသေး၊ မန်ကျည်းသီးများလည်း၊ ပါဝင်နေလေ၏။

ထိုအခါကျမှ၊ အပင်တန်းကို၊ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ ဒန့်သလွန်ရွက်လိုလို၊ ဘာလိုလို အရွက်မျိုးဖြင့်၊ သီးနေသော၊ မန်ကျည်းပင်တွေကိုလည်း၊ တွေ့ရ၏။ ထိုမန်ကျည်းသီးဟု၊ ခေါ်သည်။ အတောင့်ငယ်လေးတွေက၊ ချက်ချင်းစား၍ ရသည်။ ချိုရဲဖန်တူသည် ရသ။

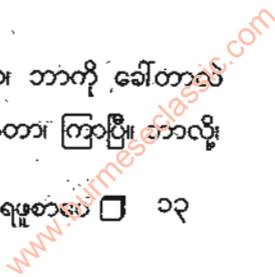
“ဒါ ... တရုတ်မန်ကျည်းသီး ... လို့၊ ခေါ်တယ်”

“ရေမဆေးဘဲ၊ စားလို့ရလား”

“ရေဆေးရင်တော့၊ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... အညာမြေက၊ မြို့ပြတွေထက်စာရင်၊ ပို ... သန့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က၊ မန်ကျည်းတောင့်များကို၊ ခံတောင်းတွင်း ထည့်ကာ ...

“အညာ ... ဆိုတာ၊ ဘာကို ခေါ်တာလဲ တင်း။ ကျွန်တော် ကြားဖူးနေတာ၊ ကြားပြီ။ ဘာလို့

အောင်ဇော် (အောင်ဇော်)

ခေါ်နေကြတာလဲ၊ မသိဘူး”

ပါးချိုင့်ကလေးကိုး နီးကပ်စွာ မြင်ရ၏။

“အညာ... ဆိုတာ၊ အထက်အရပ်... လို့

အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းပေါ့”

“ဪ”

“နောက်တစ်ခုပါ။ တွဲ မှတ်ထား”

“ဟုတ်”

“အကြေ”

“ဗျာ”

“အကြေ... အကြေ။ အကြေ... ဆိုတာ

အောက်၊ အရပ် ဒေသ။ အောက်အရပ်... လို့ ခေါ်

တယ်။ မြန်မာပြည် အောက်ပိုင်းပေါ့”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်၊ နားထောင်မှတ်သား ဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ မမေ့မည့်... အညာ။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ မည့်... အကြေ။

“မင်းက... ဘယ်နှုတ်တန်းလဲ”

“ခုနစ်တန်း ဖြေထားတယ်”

“ရှစ်တန်း... လို့ ပြောလေ”

သင်နှင့် မထက်ဆိုင်တော့သည့် ပုဒ်ဖြန့်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“အောင်စာရင်းမှာ မထွက်သေးတာ”

မျက်ခုံးနက်လေးတစ်စုံ၊ တွန့်ကွေးသွား၏။ ကျွန်တော်... ဘာသာ မပြန်တတ်။

“မင်း... ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ယောက်ျားဆိုတာ၊ ကိုယ် လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်

ကို၊ အောင်မြင်ရမယ်... လို့၊ သေသေချာချာ ယုံ

ကြည်ထားရတယ်”

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“မင်း... ခုနစ်တန်း စာမေးပွဲကို၊ ဖြေနိုင်

သလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဖြေနိုင်ပါတယ်”

“ဖြေနိုင်တယ်ဆိုရင်၊ ခုနစ်တန်း ဖြေထားပါ

တယ်... လို့ မပြောဘဲ။ ရှစ်တန်း... တက်ရမယ်

... လို့ ဘာကြောင့်၊ မပြောရဲတာလဲ”

“အောင်စာရင်း၊ မထွက်သေးလို့လေ”

“မင်း... အောင်အောင်ဖြေထားရင်၊ ကိုယ့်

အောင်စာရင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုထုတ်ရဲရတယ်”

မောင်ကျမျိုး (ဆင်းတု)

ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ပါ။ သို့သော် ... နားလည်သလို
လိုတော့၊ ဖြစ်ပါသည်။

“ယောက်ျားပဲ။ ကိုယ် လုပ်ထားတဲ့အလုပ်ကို
အောင်မြင်အောင်လုပ်ထားပြီးရင်၊ အောင်ရမယ် ...
လို့ ပြောရဲရမှာပေါ့။

ပြန်ပြော။ မင်း ... ဘယ်နှတန်းလဲ”

ကျွန်တော် ရယ်လျက် ...

“ရှစ်တန်း တက်ရမယ်”

“အေး။ အဲဒီလိုမှပေါ့”

“မမက၊ ရော၊ ဘယ်နှတန်းလဲ”

“ကျောင်းပြီးသွားပြီ”

“ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတာ၊ ဘာကို ပြောတာ
လဲ”

“တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် ဖြေပြီးသွားပြီ။
ဘွဲ့ယူဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် ... လို့ ပြောတာ”

“လူ တစ်ယောက် ... ဘယ်နှဘွဲ့ ယူရတာ
လဲ”

“ကိုယ် ... လိုချင်သလောက် ယူလို့ရတယ်။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ငါကတော့၊ မလိုချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့၊ မလိုချင်တာလဲဟင်”

“မယူချင်တော့လို့ပေါ့”

ကျွန်တော် ... နားမလည်သည်ကို၊ သိသည်နှင့် တူ၏။

“ဟိုတုန်းကတော့၊ ရသလောက်ယူမလို့။

အခု ... တစ်ဘွဲ့ပဲ ယူတော့မယ် ... လို့ ပြောတာ။

ငါက ... အိမ်က၊ ထွက်ပြေးလာတာ။ စိတ်
ညစ် ... လို့”

“စိတ်ညစ်ပေမယ့်၊ မမက ... လှလှလေးပဲ။

သူများတွေ စိတ်ညစ်ရင်၊ မလှဘူး”

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို၊ ဖိကပ်လျက်၊ မမ ပြုံး၏။ ပါးချိုင့်လေး။
ချို ပေါ်လွင်သည်။

မမ၏ ဦးကြီးက၊ ကျွန်တော်နှင့်မမ မန်ကျည်းသီး ကောက်
နေပုံကို၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးသည်။ လေးငါးပုံလောက် ရှိမည် ထင်၏။

မောင်ကျမျိုး (အင်ဒိုနီးရှား)

“ရန်ကုန်၊ ဘယ်နားမှာနေတာလဲ”

ကျွန်တော့် နေရပ်လိပ်စာကို၊ ကျွန်တော် ပြောပြသည်။

“ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနာမည် ဘယ်သူ”

“စံဗလ”

မမက... နာမည်နှင့်လူ့ လိုက်ဖက်မှု ရှိ မရှိ ကြည့်သလို မျိုး၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။

“မမ နာမည်က,ရော”

“ကြွေမြယ်”

စိမ်းလဲ့လဲ့ ကြွေရုပ်နတ်သမီးလေး၊ ကျွန်တော့် အတွေး ကောင်းကင်ယံ၌ ထင်သာမြင်သာ သွားစေသည့်... အမည်နာမ

(၂)

“လူကြီး သူမ,တွေကို ပြောသွားပါလား”... ဟု ပြောရင်း အဘွား ဒေါ်အေးရီက၊ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ဖို့ ပြင်သည်။ အဘိုး ဦးအေး ရိုရာသို့၊ ကျွန်တော် အရောက်ပြေးသည်။ ဒါပေမဲ့... ဝမ်းခြမ်းပြားဖြင့်၊ တစ်ချက်လောက်တော့၊ အရိုက်ခံလိုက်ရ၏။

အဘွားရိုက်ရာ နေရာကို ပွတ်သပ်ရင်း၊ အဘိုး၏အနီးတွင်၊ အဘွားမမြင်အောင် ကွယ်လျက် နေရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

အဘိုး၏အမေး။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ဟောဟို... မန်ကျည်းပင်

မောင်ချစ်မျိုး (နန်းတန်း)

တွေ့အောက်၊ ရှိနေမယ် ထင်တာ။ မရှိတော့ဘူး။
ပျောက်သွားလိုက်တာ။

ဟိုဘက်၊ သန်းလှတို့အိမ်၊ ရောက်နေတဲ့
ညွှတ်သည် မိန်းကလေးနဲ့၊ ရေစည်တိုက် လိုက်သွား
တာ ... တဲ့။ ပြောမသွားလို့၊ ရိုက်တာ”

အဘိုး ရယ်လေ၏။

အဘိုး၏နှမ၊ ဒေါ်လှကြည်က၊ ပါ၊ ရယ်လျက် ...

“လူပျို အလှည့်သွားတာလား”

ကျွန်တော် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မသိသဖြင့်၊ ခေါင်းခါပြေ
၏။

အဘွားက၊ ပွစိပွစိဖြင့်၊ အိမ်တလင်းကို၊ တံမြက်လှည်းနေ
သည်။ ဘွားလေး ဒေါ်လှကြည်က၊ မီးဖိုဆောင်အတွင်းသို့၊ ဝင်သွား
၏။ မီးဖိုဆောင်မှာ၊ အိမ်အနောက်ဘက်တွင် မဟုတ်။ အိမ် မျက်နှာ
စာ၊ လက်ျာဘက်တွင်၊ သီးသန့် တည်ဖွဲ့ထားသည်။ နေရာ။ လိုခြ်
သည် အကာအရံ။

“အဘိုး”

“ဘာတုံးကွ”

“လူပျိုလှည့်တယ် ဆိုတာ၊ ဘာပြောတာလဲ”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ဘွားလေး၊ ဒေါ်လှကြည်၏ အဖေစကားကို၊ အဓိပ္ပာယ်မသိ
သဖြင့်၊ အဘိုး ဦးအေးအား၊ တီးတိုး မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အဘိုးက၊ ပြုံးလျက် ...

“မင်း ... ကောင်မလေးနားကို သွားတာ။

အဲဒါ ... လူပျို လှည့်တယ်ခေါ်တာပေါ့”

“သား ...၊ ကောင်မလေးနား မသွားပါဘူး။

အဘိုးရဲ့။ ဟိုနားက ... ကြွေမြယ်ဆိုတဲ့ အိမ်မနဲ့၊
သူ ခေါ်လို့ လိုက်သွားတာပါ။ သူ့ဦးကြီးနဲ့ ရေစည်
တိုက်၊ သွားမလို့၊ လိုက်မလား ... တဲ့။ ရေစည်
တိုက်တယ် ... ဆိုတာ၊ ဘာမှန်းမသိလို့၊ သား
လိုက်သွားတာပါ”

အဘိုးက၊ ပြုံးစိစိဖြင့် -

“ဘာတဲ့လဲ။ ရေစည်တိုက်တယ် ဆိုတာ မြင်
ခဲ့ရဲ့လား”

“နွားလှည်းပေါ် ရေစည်တင်ပြီး၊ ရေသွားခပ်
တာပါ ... အဘိုးရာ။ သားက ဘာများလဲ ... လို့။

နောက်ပြီး ... ထင်းခွေတယ် ထင်းခွေတယ်
နဲ့ ပြောနေကြလို့ အဲဒီ မေ ကြွေမြယ်ကို၊ အဓိပ္ပာယ်

www.burmeseclassic.com

စောင်ကျမ်း (ရှင်ဘုရင်)

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မေးကြည့်တာ။

ထင်းသွားခုတ်တာကို၊ ထင်းခွေတယ် ...

ခေါ်တာ ... တဲ့”

အဘိုး၊ တဟားဟား ရယ်၏။ ပြီးမှ ...

“အဲဒါ၊ ကောင်မလေးကို၊ မင်း ... လူပျို

စကား သွားပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“လူပျိုစကားဆိုတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ ... အဘိုးရဲ့၊ နောက်ပြီး ... အဲဒါ၊ ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး။

သားထက် အသက်အများကြီး၊ ကြီးတယ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတောင်၊ တက်ပြီးပြီ ... တဲ့၊ အစ်မကြီး အရွယ်ပါ”

“မင့် အရွယ်နဲ့တော့၊ အစ်မ အရွယ်ပေါ့ မြေးရဲ့။ အဘိုးတို့ကတော့ ကောင်မလေး ... မြေးလေး အရွယ် ... ပဲ ။

ဘယ်နှယ် ...၊ မင်း၊ လူပျိုစကား ပြောခဲ့ပြီလား”

ကျွန်တော် ... ခေါင်းကုတ်ကာ ...

“စကားတော့၊ အများကြီး ပြောဖြစ်တယ် အဘိုးရဲ့။

လူပျိုစကားတော့၊ မပါဘူး။ လူပျိုစကားဆိုတာ၊ ဘာစကားလဲ”

“ရည်းစားစကားကို ပြောတာကွ။ ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ် ... လို့ မိန်းကလေးကို ယောက်ျားလေးက ပြောတာ။ အဲဒါ ... လူပျိုစကားပေါ့”

အဘိုးက ... ပြုံးပြီးကြီး ပြောလေ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၊ အေးခနဲ၊ စိမ့်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲတော့၊ ကျွန်တော် မသိပါ။ သိတာတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ မမ ကြွေမြယ်ကို ချစ်ခနဲ၊ သတိရလိုက်မိခြင်း။

“သား မပြောပါဘူး အဘိုးရဲ့”

ထိုစဉ်၊ အဘွားက ...

“မြှောက်ပေး ... မြှောက်ပေး။ ကြပ်ကြပ် မြှောက်ပေး။ ဒီ ... လမ်းသရဲကို။

ရန်ကုန်ကိုတောင်၊ ခြေကျင်ပြန်မယ့် လမ်းသရဲ။ လှစ်ခနဲဆို၊ ပျောက်ပျောက်သွားတာ။

မောင်ချစ်မျိုး (အင်းစိမ်း)

မင်း... ရန်ကုန် ပြန်ရောက်မှ၊ မင့် အမေကို ထပ်ရိုက်ခိုင်းဦးမယ်”

ကျွန်တော် အဘိုးအနားသို့ ပို၍တိုးကပ်လိုက်၏။ မန်ကျည်း ပင်တန်းဘက်တွင်း နေရောင်ခြည် မရှိတော့။

“တော့ ပြေးနဲ့ အဖွဲ့ကျနေတာ” ... ဟူသော ဘွားလေး ဒေါ်လှကြည်၏ စကားသံကို အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း ကြား၏။ အဘွား ဒေါ်အေးရီနှင့် အဘိုး၏နမ ဘွားလေး ဒေါ်လှကြည်တို့ မနက်စာ စားရင်း ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာအကြောင်း ပြောနေသည် တော့ မသိ။

“သန်းလှ တူမ၊ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ခင်ပွန်းရဲ့ အစ်ကို သမီး”

“ခဲအို သမီး ပ ... ဟယ်”

“အဲ ဝ။ တစ်ကိုယ်တည်းလာတယ် ကြား တယ်။ သတ္တိ ကောင်းသားပဲ။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မှုန်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

အမိအဘနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာပုံ ရတယ် ...

တဲ့။ မိသန်းလှ ပြောတာ”

“စံဗလနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေပြီပဲ။ မန်ကျည်းပင်ပေါ် များ တက်ဆော့ဦးမလား မသိပါဘူး” ... ဟူသော အဘွား ဒေါ် အေးရီ၏ ဗျစ်တောက်တောက် အပြစ်တင်သံကို လှေကားမဆင်းမီ ကြားရ၏။

အဘွားနှစ်ယောက်၊ မမ ကြွေမြယ် အကြောင်းကို ပြော နေကြသည် ... ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။

“ဟဲ့ ... မောင်စံ”

ဘွားလေး၊ ဒေါ်လှကြည်၏ အမြင်ခေါ်သံ။

“ဗျ”

“ဟို... တောင်ဘက်က၊ ရန်ကုန်သူ ကောင်

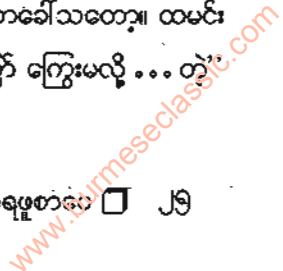
မ၊ လေးနဲ့ နင်နဲ့ ချိန်းထားကြသလား”

အဘွား ဒေါ်အေးရီကို မသိမသာကြည့်လျက်၊ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲ့ ...။ နင့်ကို လာခေါ်သတော့။ ထမင်း

ကြမ်းကြော်နဲ့ ငါးပေါင်းကြော် ကြွေးမလို့ ... တဲ့”

အဘွား ဒေါ်အေးရီက ...

မောင်ကျမျိုး (၃၆-အောင်)

“သွား... သွား။ အဲဒီ မန်ကျည်းပင်
အောက်က၊ နေ၊ ပျောက်သွားလို့က၊ တော့၊ မင်းကို
... ငဋ္ဌေးနဲ့၊ နွားကျောင်းထည့်လိုက်မယ်။ ဒါပဲ”

ငဋ္ဌေးဆိုသူမှာ အဘိုး ဦးအေး၏ ညီ၊ ဦးဋ္ဌေးကို၊ ခေါ်ဝေါ်
ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် အဘိုးလေး တော်စပ်သူ။ အဘွားလေး
... ဒေါ်လှကြည်၏အထက်။

(၃)

“မမက... ဘာဖြစ်လို့ ဒီခိမ်က၊ ထွက်ပြေး
လာရတာလဲ”

“စိတ်ညစ်လို့”

“စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ၊ ငိုချင်တာကို ပြော
တာလား။ လိုချင်တာ မရတာကို၊ ပြောတာလား”
မျက်နှာလေးကို၊ တမင်ရှုံ့ကာ၊ ပြုံးဟန်ပျိုးလျက်၊ မမက၊

“မင်းက၊ ကလေးဆိုတော့၊ လိုချင်တာမရ
ရင်၊ စိတ်ညစ်စရာ... လို့ ထင်မှာပေါ့။ ငါက...
လူကြီးဖြစ်နေပြီ။ မလိုချင်တာ ရမှာစိုးလို့၊ စိတ်ညစ်

မောင်ကျမျိုး (အင်းတော်)

ရတာ”

“ဪ”

ဘာကြောင့် “ဪ” လိုက်မှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ဒါပေမဲ့
... မမ ကြွေမြယံ ရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်တော် လူရာဝင်ချင်သည်။
ထို့ကြောင့် ရှိရှိသမျှသော စိတ်ညစ်စရာတွေကိုလည်း ကျွန်တော်
ပြောပြမိ၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဟိုးတုန်းက လိုချင်တာ
မရရင် စိတ်ညစ်စရာ ... လို့ အဲဒီ တစ်ခုတည်း
ထင်ခဲ့တာ။

နောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း မလိုချင်
တာတွေ အများကြီးပဲ”

“မင်းက ဘာကို မလိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော့် အဘွားကို ကျွန်တော် မလိုချင်
ဘူး”

“ဟွန်း။ ဘာဖြစ်လို့ ...”

“သူ့ ... ရှေ့က ပျောက်သွားတာနဲ့ လိုက်
လိုက်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ ... တွေ့ရင်ရိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ...။ တခြား မလိုချင်တာတွေ၊

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်က ဆံပင်ရှည်ထားချင်
တယ်။ မေမေက ... မထားခိုင်းဘူး။ အဲဒီအခြေ
အနေမျိုးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။

ပြီးတော့ ...။ သူငယ်ချင်းထဲမှာ သူ့ကိုယ်
သူ့ သူ့ဌေးသားဆိုပြီး မာန်တက်နေတဲ့ကောင်၊
တစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲလို ... သူငယ်ချင်းမျိုးလည်း
မလိုချင်ဘူး။ နောက်ပြီး ...”

မမက ...။ ရယ်လျက်၊ လက်ကာပြီး ...

“မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်လေးနှစ်။ အဲ ... ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်
ပြီးတာ ...”

“မင်း၊ ငယ်ပါသေးတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... အသက်ကြီးကြီးလာတာနဲ့
အမျှ။ လိုချင်တာ မရလို့ရော ...၊ မလိုချင်တာ ရ
နေလို့ရော။ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရလို့ရော ...။ မဖြစ်
ချင်တာ ဖြစ်နေရလို့ရော ...။ စိတ်ညစ်ရတတ်
တယ်”

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိန်)

“အိမ်က၊ ထွက်ပြေးရင်၊ စိတ်ညစ်တာ ပျောက်သလား... မမ”

“ဘယ်လို”

မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ အမြစ်ပေါ်တွင်၊ ထိုင်နေရာမှ၊ မမ ထ၊ ရင်၏။

“မင်း...၊ အဲဒီလို ဘာကြောင့် မေးတာလဲ”

“ဗျာ”

“အိမ်က၊ ထွက်ပြေးရင်၊ စိတ်ညစ်ပျောက် သလား... လို့၊ မင်း၊ ဘာကြောင့် မေးရတာလဲ”

“အခုတောင်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ် ညစ်တတ်နေပြီလေ။ ကြီးလာရင်၊ ပိုပြီး ညစ်ရှာမလေ။

အဲဒီလို ... စိတ်ညစ်ရင်၊ မမ ... လို့၊

အိမ်က၊ ထွက်ပြေးမလို့ပေါ့”

“ဒုက္ခပဲ”

ဘာကြောင့် ညည်းတွားလေသည်ကို၊ ကျွန်တော် မသိ။ ပြီးနောက်... ကျွန်တော့်အနီးတွင်၊ ပြောင်းထိုင်၏။

“မင်း...၊ တစ်ခါတည်း မှတ်ထား။ စိတ်ညစ် ရင်။ ဘယ်ကို ထွက်ပြေးပြေး၊ မပျောက်ဘူး”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကျွန်တော့် နားထင်သို့၊ လက်ညှိုးဖြင့်၊ ထောက်ကာ ...၊

“မှတ်ထားနော်”

ဦးခေါင်းကို မလှုပ်တလှုပ် ကျွန်တော် ညှိတ်သည်။ ပြီးမှ...။

“မမက၊ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးလာတာလဲ”

“အင်း။ အဲဒါ... ပြောမလို့၊ သေသေချာချာ

ရှင်းပြမှဖြစ်မှာ။

သေသေချာချာ နားထောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ... တကယ် စိတ်ညစ်နေတာ။ အိမ်က၊

ဝေးရာကို၊ ထွက်ပြေးလာရင်၊ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ စိတ်ညစ်

စရာ ပြဿနာနဲ့ ဝေးမယ်ထင်ပြီး၊ ဒီ... ဦးကြီးအိမ်

ကို ပြေးလာတာ။

မင်း...၊ မေးလိုက်တော့မှ၊ ငါ...၊ လန့်

သွားတယ်”

“ကျွန်တော် မသိလို့ မေးတာပါ”

“အေး...။ မသိတဲ့ အရွယ်ရှေ့မှာ၊ အမှား

လုပ်နေတဲ့ သူ၊ လုပ်ပြမိတဲ့သူဟာ၊ သိပ်ကြောက်စွဲ

ကောင်းတဲ့သူပဲ။

မောင်ချို (အင်းစိန်)

ငါ... အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ဘူး။ မင်း... တစ်ခါတည်း မှတ်ထား။

ဘယ်လောက် စိတ်ညစ် စိတ်ညစ်၊ ဘယ်ကိုမှ၊ ထွက် မပြေးနဲ့။ ထွက်ပြေးတိုင်း၊ စိတ်ညစ်တာ၊ မပျောက်ဘူး။ သိလား... မှတ်မိလား။

ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။ သို့သော်... နားမလည်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

“မင်းကို... မမ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

ပို၍ နားမလည်။

“အိမ်က ထွက်ပြေးရင်၊ စိတ်ညစ် ပျောက်သလား... လို့၊ မင်း... မမကို မေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ... မမ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမေးမိခဲ့ဘူး။ မေးမိခဲ့ရင်၊ အခုလိုတောင်၊ အိမ်က၊ ထွက်ပြေးလာခဲ့မိမှာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။

မင်းမေးမှာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ မမ... မေးလိုက်တာ။ အခုမှ... အဖြေထွက်တယ်။

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ဟုတ်တယ်။ အိမ်က၊ ထွက်ပြေးတိုင်း၊ စိတ်ညစ် မပျောက်ဘူး။ လူက၊ သာ အိမ်နဲ့ဝေးနေတာ။ စိတ်ညစ်စရာနဲ့၊ လူနဲ့... ဝေးမှ မဝေးတာ”

မမ... ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဝဲကြည့်ကာ...

“နောက်ပြီ။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ... သူ... မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ‘ဖြေနိုင်ဖို့’ အတွက်။ အဲ... မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေနိုင်ဖို့အတွက်၊ ကိုယ်... ကိုယ်တိုင် မှန်ကန်ဖို့လိုတယ်... ဆိုတာပါ။ သိလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအတွက်၊ မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပန်းစွန်းကို၊ လက်ဖဝါးဖြင့်၊ ပုတ်လျှက် ပြီးရှင်စွာ ပြော၏။

ချိုင်ကလေးပါ၊ ကူပြုံးနေသည်။

“ဒါအပြင်၊ မမ... အဖြေတစ်ခုပါ၊ ထပ်တွေ့တယ်”

“ဘာလဲ မမ”

“ဘယ်... စိတ်ညစ်စရာက၊ မှ၊ ထွက်မပြေးနဲ့။ အဲဒီ စိတ်ညစ်စရာနဲ့၊ တည့်တည့် ရင်ဆိုင်လိုက်၊ ကိုယ့်၊ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားကြီးရင်၊ စိတ်

ခေါင်ကျွန်း (ခင်အေး)

ညစ်စရာက၊ ဖယ်ပေးလိမ့်မယ်”

“မဖယ်ပေးရင်ကော”

“ကိုယ် ရင်ဆိုင်တဲ့စွမ်းအား၊ နည်း... လို့ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့... စိတ်ညစ်စရာက၊ အကုန်ဖယ် မ ပေးရင်တောင်၊ ဘေးတော့ နည်းနည်းကပ်သွားမှာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဆိုတော့၊ အခုတောင်၊ စိတ်ညစ်စရာကိစ္စကို၊ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းချင်စိတ် ပေါက် သွားပြီလေ။

မင်းကို သိပ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်။ အံ့ဩစရာ။ အသက် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို၊ ရှစ်တန်းတက်မယ့် ကျောင်းသားလေးက၊ သတိ ဝင်စေမယ့်၊ မေးခွန်းမျိုးကို၊ မေးပေးတာ။

တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်... သိလား မောင်ငယ်လေး”

ခေါင်းကို ပုတ်ကာ၊ ပြောပြန်၏။

“ကျွန်တော်လည်း၊ မမကို၊ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“စိတ်ညစ်ရင်၊ အိမ်က၊ ထွက်မပြေးနဲ့လို့၊ ဆုံးမ၊ တယ်လေ”

“အမလေး။ မဆုံးမ၊ ပါဘူး။ မမ လုပ်သလို၊ လိုက်လုပ်မှာစိုးလို့၊ ရှိရှိသမျှ ဉာဏ်ပညာနဲ့၊ တားရ တာပါ။

မင်းကို ဆုံးမ၊ဖို့ နေနေသာသာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်၊ ကိုယ်တောင်၊ အခုမှ ဆုံးမ၊ ရမှာ”

“မမက၊ မလိမ္မာဘူးလား”

“မိဘကို၊ ဆန့်ကျင်ရင်၊ မလိမ္မာဘူး”

“မမက၊ ဆန့်ကျင်လို့လား”

ခေါင်းလေးကို၊ တရိုတသေ တမင်ပြုကာ၊ ညှိတ်ပြ၏။

“ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“မမက... ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်တာလဲ”

“မလိုချင်တာကို၊ မိဘ၊ က၊ ပေးလို့။ မယူ ချင်ဘူး... လို့ ပြောမိခဲ့တာ။ ပြီးတော့... ဒီကို လာပြီး၊ ဦးကြီးနဲ့ လာတိုင်တာ”

“ညော်”

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိန်)

ဘာမှ မသိဘဲ၊ ထပ်မံ၍ ကျွန်တော် “ကြော်” လိုက်ပြန်
ပါသည်။

“မင်းသား၊ မေးခွန်း မထုတ်ခဲ့ရင်၊ ငါ ...၊
အဖြေ ထွက်ဦးမှာ၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို အဖြေလဲ ... မမ”

“ဘယ်ပြဿနာဖြစ်ဖြစ်၊ ရှောင်မနေနဲ့၊ တည
တည ...၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်စမ်းပါ ... ဆိုတဲ့
အဖြေပဲ”

အဓိပ္ပာယ်တွေကို၊ သေသေချာချာ မသိပါ။ သို့သော် ...
စကားလုံးတိုင်းကိုတော့၊ ကျွန်တော် ... မှတ်မိခဲ့ပါသည်။

(၄)

“ကောက်စရာ မန်ကျည်သီး မရှိတော့ဘူးလား” ... ဟု
ကြွေမြယ်ကို၊ ကျွန်တော် မေးသည်။

“အိုး ...။ အပျော်ကောက်တာဟဲ့၊ နေ့တိုင်း
ကောက်ရအောင်၊ ငါ ... မန်ကျည်သီး ရောင်းစား
မှာမှ၊ မဟုတ်တာ”

“တရုတ်မန်ကျည်သီးဆိုတာ၊ ဟင်းချက်စား
လို့ မရဘူးနော်”

“သွားရည်စာလို စားတာပါ။ တရုတ်မန်
ကျည်သီးဆိုတာ၊ အရပ်အခေါ်နဲ့ တူပါတယ်။ အခြား

www.burmeseclassic.com

မောင်ကျမျိုး (မင်းချစ်မိ)

နာမည် ရှိချင်ရှိမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ကြားဖူးတာ၊ မန်ကျည်းဖြူပင်၊ မန်ကျည်းနီပင်၊ မန်ကျည်းအချိုပင်၊ ကုလားမန်ကျည်းပင်။ အဲဒီလိုပဲ ... ကြားဖူးတာ။ တရုတ်မန်ကျည်းဆိုတာ၊ စာထဲပေထဲတော့၊ ငါ .. မတွေ့ဖူးဘူး”

ကျွန်တော်က ...

“ကုလားမန်ကျည်းက ကြာ ကြာလာတော့ အသားဖြူ ... ဖြူလာပြီး ... တရုတ်မန်ကျည်းဖြစ်သွားတာ နေမှာ နော်”

“အန်။ ပေါက်ကရ”

ကျွန်တော် ရယ်နေမိ၏။ ပြီးမှ ...

“မမက၊ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလဲ”

“စံဗလ”

“ဗျ”

“မင်း ... တော်တော်စပ်စပ်တာပဲ”

သင်နှင့် ယောက်ျားတို့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“သိချင်လို့ မေးတာပါ ... မမရဲ့။

စပ်စပ်တယ်ဆိုတာ၊ ဘာကို ပြောတာလဲ”

မမ ကြွေမြယ်ကာ မှတ်သားဖူးသည်ကို ပြန်လည်စဉ်းစား

ဟန်ပြုပြီးမှ ...

“သိသင့်တာထက် ပိုပြီးမေးပြန်စဉ်းစားတာကို

စပ်စပ်တယ် ... လို့ ခေါ်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က မမ ... အကြောင်း

ကို သိသင့်တာထက် ပိုပြီး သိချင်နေတာပေါ့။

ဟုတ်လားဟင်”

“အင်းပေါ့”

ကျွန်တော် တွေ့တွေ့လေး နေလိုက်မိ၏။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

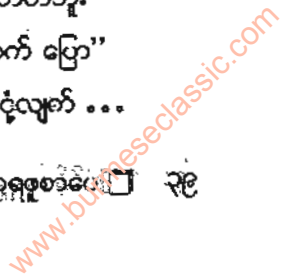
“ပြော။ နင် ... တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်

မဟုတ်လား ... စံဗလ”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

“ပြောတတ်သလောက် ပြော”

မမ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ၊ ဦးထုံလျှော် ...

မောင်ကျော် (အင်းစိန်)

“မေ... စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်လာတာ ဆိုရင် အဲဒါ... ဘာလဲ... လို့ ကျွန်တော် သိချင်မိတာ ပါ”

“သိတော့ရော...။ မင်းက... မလို့ရဘဲ...။”

“ဟေ့... စိတ်ညစ်အောင် ကိုညီမှာပေါ့”

ရယ်မောလေသည်။ ရယ်သံကြောင့် ခေါင်းမောကြည့်မိ၏။ ပါးချိုင့်လေး တစ်စုံကို မြင်ရသည့်အခိုက်မှာ အံ့အံ့တွဲတွဲ ကြည့်မိ၏။

“ငါ...။ ရည်းစား တစ်ယောက် ထားမိတယ်”

“ဪ...။ မမက၊ ရည်းစားနဲ့လား”

“အခု... မထားတော့ပါဘူး။ အိမ်က၊ သိသွားလို့ ဖြတ်ခိုင်းတယ်။ ငါလည်း... ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။”

အဲဒါ... မယုံကြဘူး။ မယုံတဲ့အပြင်၊ အဲဒါ

“ရည်းစားနဲ့ လိုက်ကြော့ဖူးလို့ ဆိုပြီး ဖေဖေသူငယ်... ချင်းရဲ့သားနဲ့ တွေ့ဖူးဖို့ စီစဉ်ကြတာပဲ”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ငါ... သိသိချင်း ဒီကို... ထွက်ပြေးလာတာ။ လိုချင်တာ မရတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မလိုချင်တာကြီး ရမှာတော့ ငါ... ကြောက်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မင်း... မမကို ကူညီပြီးပါပြီ။ ကျေးဇူး...”

“ကျွန်တော် ဘာကူညီလို့လဲ”

“အိမ်က၊ ထွက်ပြေးရင်၊ စိတ်ညစ်တာ ပျောက်သလား... လို့ မင်း မေးလိုက်တာ။ အဲဒါ...။ ငါ့အတွက်... တော်တော် အကူအညီ ရသွားတယ်”

နားမလည် တလည်ဖြင့်၊ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“အခု...။ ငါ၊ ထွက်ပြေးတော့ဘူး။ မိဘ၊ နဲ့ ဝေသေချာချာ ဆွေးနွေးတော့မယ်လေ။”

ငါ... အိမ်ပြန်တော့မယ်။ ဦးကြီး လိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

“မေ... ပြန်တော့မှာလား”

“အင်း”

မောင်ကျော် (အောင်ကျော်)

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၊ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရပါသည်။ သို့သော်
... ခံစားမှုကို အမည် မဖော်တတ်။

“ကျွန်တော် မမကို သတိရနေမှာ”

“အတူတူပဲပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို မမ ... ဓာတ်ပုံပေးမယ်ဆို”

“တို့နှစ်ယောက်ကို ဦးကြီး ရိုက်ပေးထားတဲ့

... ပုံ။ ပေးမယ်လေ။ ကူးမှ မကူးရသေးတာ။ ရန်

ကုန်း ရောက်ရင်၊ ပို့ပေးမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲလျက်၊ မတ်တတ်ရပ်ကာ ...

“ရွာဦးကျောင်းနားက၊ လက်ပံပင်ကြီး

အောက်၊ သွားပြီး၊ လက်ပံပွင့် သွားကောက်မယ်”

“လက်ပံပွင့်က၊ ပန်လို့ရလား”

“မရဘူး။ ဟင်းချက်စားလို့တော့၊ ရတယ်

လက်ပံပွင့်က၊ လှတာတော့ လှတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

မပန်ကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မပန်တာလဲ”

“မမွှေးလို့ နေမှာပေါ့ ... အနံ့”

“ကျွန်တော် ... အဘွားကို၊ ဝင်ပြောရဦး

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း
မယ်”

“အင်းပါ။ ငါ့ပါ ... လိုက်ပြောပေးပါ့မယ်။

သွားအေကို၊ တော်တော် ကြောက်”

“ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နားငြီးလို့”

“ဟဲ့။ လူကြီးသူမကို အဲဒီလို မပြောရဘူး” ... ဟု၊

မမ ... ဟန်တား၏။ ကျွန်တော် ... ဟုတ်ကဲ့သည်။

အညာနွေ ပူပြင်းသည်ကို၊ မမ ... ပြန်တော့မည်ဟု၊

သိကြားချိန်မှစ၍၊ ကျွန်တော် ... သတိထားမိသည်။

(၅)

“ဒီ မောင်နှမ ဘယ်တုန်း”

အမည်မသိ ရွာသူတစ်ယောက်က၊ မမကြွမြယ်ကို၊ သွား
ခြင်း၊ နှုတ်ဆက်မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်၏။ “ရွာဦးကျောင်းနားက၊
ဘက်ပံပင်ကြီးအောက်၊ သွားမလို့” ...ဟု၊ မမ ကြွမြယ် ပြန်ဖြေ
သည်။

မောင်နှမ ...ဟူသော၊ စောစောက ရွာသူအဒေါ်ကြီး၏
သုံးအနှုန်းကိုလည်း၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၊ သဘောကျသွားပြန်သည်။
ကြွမြယ်၏ မျက်နှာလေးကိုပင်၊ ဝဲကြည့်မိသေး၏။

“ဟဲ့...၊ ဘာကြည့်တာလဲ၊ ရှေ့ကို ကြည့်

စောင့်စုမျိုး (အင်းစိန်)

လျှောက်

ရှေ့သို့ ကြည့်လျှောက်သည်။ စိတ်အာရုံက မျက်နှာမူရာသို့ မရောက်။

“မမက၊ ကျွန်တော့်အစ်မ၊ ဆို၊ သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ငါက၊ တော့၊ နင့်လို မောင်လေးမျိုး၊ မလိုချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“စကားများ၊ ... လို့၊ စပ်စုလို့”

မျက်စောင်းအတုလေးထိုးလျက် ပြောမှန်းသိသော်လည်း သံမဏိစား အစစ်ဖြင့်၊ ရင်ထဲကို၊ ထိုးမွေလိုက်သကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်ခံစားရသည်။

ရွာဦးစေတီကို အရင်ဖူးကြ၏။ ပြီးနောက် ... ရွာဦးကျောင်းဝင်း ပြင်ပကို ပတ်လျက်၊ လက်ပံပင်ကြီးအောက်သို့၊ သွားသည်။

ကျွန်တော်ရော ...၊ မမကြွေမြယ်ရော၊ လက်ပံပွင့်တွေ ကောက်ကြ၏။ ကောက်၍ရသမျှ၊ လက်ပံပွင့်တွေကို၊ ပင်ခြေမှာပင် ပုံထားဖြစ်ကြ၏။ လေအတိုက်တွင်၊ ကြွေဝေကျလာသော၊ လက်ပံပွင့်လေးများ၊ လှသည်။ ဒါပေမဲ့ ... လှသည်ဟုပင်၊ မမြင်ချင်တော့

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ဟဲ့ ... ဟဲ့။ လာဦး ... ထိုင်ဦး”

မမကြွေမြယ်က၊ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲလျက်၊ သူ့အနီးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ နဖူးတွင် ဆို့နေသည့် ချွေးတွေကို၊ လက်ခုံဖြင့်၊ ကျွန်တော် ဖယ်သုတ်သည်။ “ညစ်ပတ်လိုက်တာ” ... ဟု၊ ပြောပြီး၊ ကျွန်တော့် နဖူးကို၊ မမကြွေမြယ်က၊ တစ်သျှူး၊ စက္ကူပါးဖြင့်၊ ဖိတို့ပေး၏။ ကျေးဇူးတင်သော်လည်း၊ ကျေးဇူးပြုသူ၏ မျက်နှာလေးကို၊ ကျွန်တော် တမင် မကြည့်။

ကြွေကျပြီးသား၊ လက်ပံပွင့် တစ်ပွင့်ကဲ့သို့၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ခြောက်သွေ့စွာ၊ ကျွန်တော် နေသည်။ မမကြွေမြယ်က၊ သူ့နဖူးစပ်ကို၊ သူ့ဘာသာ၊ တစ်သျှူးစက္ကူပါး နောက်တစ်ခုဖြင့်၊ ဖိတို့ဦး ...

“စံငလ”

“ဗျာ”

မြေကြီးသို့၊ ငုံ့ကြည့်လျက်၊ အသံသာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“မင်း ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

စကားမတုံ့ပြန်။

“မေးနေတယ်လေ။ ရွာလယ် လမ်းကတည်း”

က၊ အခုထိ၊ စကား မပြောတော့ဘူး။ အဲဒါ ...

မောင်ကျော် (အောင်ကျော်)

ဘာဖြစ်တာလဲ”

ငဲ့ကြည့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“အမယ်၊ မျက်နှာက ရှုပ်ရှင်မင်းသား လူမင်း၊ ကွမ်းငုံထားတဲ့ ဒိုက်တင်နဲ့”

စကားအဓိပ္ပာယ် နားမလည်။ သို့သော်...။ စကားသံ မပြုချင်သဖြင့် အဓိပ္ပာယ်သိလိုသော်လည်း မမေးဖြစ်အောင် နေရ၏။

“လူမင်းက ကွမ်းစားရင် ကြည့်မကောင်းဘူး။ နင်လည်း... စိတ်ဆိုးနေရင် ကြည့်မကောင်းဘူး။ ပြော...။ ဘာကို စိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

“မဆိုးပါဘူး”

“ဟဲ့၊ ကလေးက လုံခြုံတယ် ထင်ပြီး ဘယ်လိုဝှက်ဝှက်၊ လူကြီးဆိုတာ၊ မြင်တတ်တယ်။ မင်း... တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်။ စိတ်ဆိုးနေတယ်။

ပြော...။ မှန်မှန်မပြောရင် မမ... မင်းကို မခင်တော့ဘူး။ သူ့စိမ်းလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်တော့မယ်”

ရှုတ်တရက် ချက်ချင်း စကားအစ၊ ရှုမရ။ “အဲဒီလိုတော့

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မလုပ်ပါနဲ့” ... ဟု ပြောချင်မိသော်လည်း ထိုစကားထက် ပို၍ ခြောက်တတ်ချင်သည်။

“ပြန်မယ်”

မမ ကြွေမြယ် ထိုင်ရာမှ၊ ထ၊၏။ သူ့လက်ကို ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ဆွဲထားလိုက်မိသည်။

“ဘာတုံး”

“မပြန်ပါနဲ့”

“ဒါဆို... ပြော၊ မင်း၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေးရင်း အနားမှာ ပြန်ထိုင်၏။ ဆွဲထားမိသော လက်ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်က စကားများတယ်ဆို၊ စပ်စုတယ်ဆို။

ပြောချင်လို့ ပြောတာ၊ သိချင်လို့ မေးတာကို စကားများတယ်၊ စပ်စုတယ်... ထင်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်၊ ဘာစကားမှ၊ မပြောတော့တာ”

ရယ်မောလေ၏။

လက်ပံပွင့်တွေကဲ့သို့၊ ရယ်သံလေး၊ လှသည်။

“ဒါဆို၊ ရှင်က... ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးနေ

မောင်ကျွန်း (မောင်ကျွန်း)

တာပေါ့”

“မဆိုးဘူး။ နင့်လို မောင်လေးမျိုး၊ မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောမှာစိုးလို့”

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ဖိလျက်၊ ပြီး၍ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်က ပါးချိုင့်လေးကို၊ မမြင်ချင်ယောင် ပြုထားလိုက်သည်။

“မမ ...၊ စကားမှားသွားပါတယ်။ စိတ်ကောင်း မဖြစ်နဲ့တော့။ နော်”

ခေါင်းလှုပ်ရုံမျှ၊ ကျွန်တော် ညှိတ်၏။

“ရော့ ...”

လက်ပံပွင့်၊ တစ်ပွင့် ကောက်ပေးသည်။ အဓိပ္ပာယ်မသိဘဲ ကျွန်တော် ယူလိုက်သည်။

“ပန်းပေးတာ။ ပန်းပေးပြီး တောင်းပန်တာ ပန်းပေးရင်၊ ကျေအေးရတယ်။ သိလား”

ပျော်၍ ပြုံးချင်သော်လည်း၊ မပြုံးမိသေး။ မမကြောမြယ်ပေးသော လက်ပံပွင့်လေးကို၊ အကိုအိတ်ထဲသို့ အသာအယာ ထည့်လိုက်၏။

“မမက ... မနက်ဖြန် ပြန်ရမှာ။ ပင်းတို့ရော ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“သကြန်ပြီးမှ”

“မမကို၊ ဆုတောင်းပေးဦး”

“အာ ဆုတောင်းရမှာလဲ”

“မမ ... မဖြစ်ချင်တာ၊ မဖြစ်ပါစေနဲ့ပေါ့”

“ဖြစ်ချင်တာ၊ ဖြစ်ပါစေ ... လို့ ဆုတောင်းရတာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ရတာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ မမမှာ ...၊ ဖြစ်ချင်တာ၊ မရှိဘူး။ မဖြစ်ချင်တာဘဲ ... ရှိတယ်။

အဲဒါကြောင့် မဖြစ်ချင်တာ၊ မဖြစ်ရင် တော်ပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ... နေ့တိုင်း၊ ဆုတောင်း ပေးပါ့မယ်”

တောင်း ပေးပါ့မယ်”

စကားသံ တိမ်နေ တိုးနေသည် ... ဟု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

တောင်းပေးပါ့မယ်”

“မင်းက၊ ငယ်သေးတယ်။ ငယ်ရွယ်သူက၊ အကုသိုလ် နည်းပါတယ်။

အကုသိုလ် နည်းတဲ့သူ၊ ဆုတောင်းရင် ဆုတောင်းကြည့်မှာပါ”

အကုသိုလ် နည်းတဲ့သူ၊ ဆုတောင်းရင် ဆုတောင်းကြည့်မှာပါ”

တောင်းကြည့်မှာပါ”

မောင်ကျွန်း (မောင်ကျွန်း)

“ဖြစ်ချင်တာ၊ ဖြစ်ပါစေ ... လို့ရော၊ ဆု
တောင်းလို့၊ ရလား ... မမ”

“ရတာပေါ့။ မင်းက ... ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“မမနဲ့၊ ရန်ကုန်မှာ၊ ပြန်တွေ့တာမျိုး၊ ကျွန်
တော် ဖြစ်ချင်တယ်။

ပြန်တွေ့ပါရစေ ... လို့၊ ဆုတောင်းချင်
တယ်”

“အင်း။ တောင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... မ
အတွက်၊ အရင် ဆုတောင်းပေး”

ကျွန်တော် ... ခေါင်းညှိတ်၏။ ပြီးမှ ...

“မမ ...။ အ၊ ကုသိုလ်ဆိုတာ ဘယ်
ဟာမျိုးလဲ”

“မကောင်းမှုအားလုံး၊ အ၊ ကုသိုလ်ပေါ့”

“အဲ ... အဲဒါ၊ မရှိအောင်၊ တစ်သက်လုံး
ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကုသိုလ်များများ၊ လုပ်ရတယ် ...။
ကုသိုလ်များရင်း၊ အ၊ ကုသိုလ် မရှိတော့ဘူး”

“ကျွန်တော် ...။ အ၊ ကုသိုလ် မရှိချင်ဘူး”

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မုန့်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ကောင်းတယ်။ သာဓု ... သာဓု ...
သာဓု”

“ဘာလို့၊ သာဓုခေါ်တာလဲဟင်”

“ကောင်းမြတ်ပါပေတယ် ... လို့၊ အားပေး
စကား ပြောတာလေ။ အ၊ ကုသိုလ်၊ မရှိချင်ဘူး ...
ဆိုတာ၊ ဒါ ... သူတော်ကောင်း စကားပဲ”

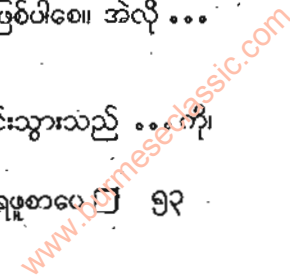
“အဲဒါ ...။ ကျွန်တော် မသိတူ။ အ၊ ကုသိုလ်၊
နည်းတဲ့သူ၊ ဆုတောင်းရင်၊ ဆုတောင်း ပြည့်တယ်
... ဆို။

မမအတွက်၊ တောင်းပေးရမယ့် ဆုတောင်း။
ပြည့်စေချင်လို့၊ ကျွန်တော်။ အ၊ ကုသိုလ်၊ မရှိချင်
တာ”

“မင်း အတွက်ရော၊ မပါဘူးလား”

“အင်း ...။ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်ပေါ့။
မမက၊ မဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကျွန်တော်က
... ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေ။ အဲလို ...
ဆုတောင်းမယ်”

မမ ကြွမြယ်၏ မျက်နှာလေး မှိုင်းသွားသည် ... ကို

မောင်ဇွန် (အင်းစိန်)

သတိပြုမိ၏။ စပ်စုတယ် ... ဟု၊ ထင်မှာစိုးသဖြင့်၊ ကျွန်တော်
... ဘာမျှ မမေးဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ လေပြည်က ... နွေနေကြောင်း
ပူလွန်း၏။

(၆)

မမ ကောက်ပေးခဲ့သော၊ လက်ပံပွင့်လေး တစ်ပွင့်တည်းကို၊
အိတ်ထဲတွင် ဖွဖွရွရွ ထည့်ပြီး၊ ကျန်အပွင့်များကို၊ သတင်းစာ
အောက်တွင် ရောနှော ထပ်ပြီး၊ သွားလေး ဒေါ်လှကြည်ကို၊ ကျွန်တော်
ပေးလိုက်၏။

“အဲဒါ ... ဘယ်လိုချက်ရတာလဲ၊ သွားလေး”

သွားလေး ဒေါ်လှကြည်က ...

“ကောက်လာပြီးပြီးချင်း၊ ချက်ရတာ မဟုတ်
ဘူး မောင်စံရဲ့။ နေခြောက်လှန်းရသေးတာ။

အတော်ခြောက်သွားမှ၊ ခရမ်းသီးခြောက်နဲ့

စောင့်ကျမျိုး (အင်းစိမ်း)

ရောချက်ကြတာ။ သူ့ချည်းဆို၊ မာလွန်းတယ်ကွယ်

“ဘာဖြစ်လို့၊ နေ လှန်းရတာလဲဟင်”

“ကြာကြာခံသပေါ့”

“နေလှန်းထားရင်၊ ကြာကြာခံတယ် ... ဟုတ်လား”

“အဲပ”

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ လက်ပံပွင့် နီနီရဲရဲလေးကို၊ နေလှန်းနီ ကျွန်တော် ... တွေး၏။ အဘွားဒေါ်အေးရီ မသိအောင်၊ လှန်းရလေ မည်။ ဒါမှမဟုတ်၊ အဝတ်အိတ်ထဲ၊ ဖွဖွသိမ်းထားပြီး၊ ရန်ကုန်ရောက် ဆက်လှန်းမည်။

လက်ပံပွင့် နီနီရဲရဲလေးကို၊ ငွေကြည့်မြတ်နိုးလျက်၊ မမကြေ မြယ်၏ အသည်းနှလုံးလေး ... ဟု ထိုစဉ်က၊ ကျွန်တော် မတင်တ တတ်သည့်တိုင်၊ ဘဝ၏ အတူးလက်ဆောင် ရတနာပွင့်ဦးတစ်ပါး ... ဝမာ၊ တသ၊ မြတ်နိုးဖြစ်ခဲ့၏။

သဏ္ဍာန်နီရဲ လှပ၊ ရုံမှ တစ်ပါး၊ ရန်မပွေးသော အပွင့်အတူ ဖြစ်ပါလျက်၊ ယုယပွေးရှုမိခဲ့သည်မှာ ... အကြိမ်ကြိမ်၊ အခါခါ

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မမကြွေမြယ်၊ ရန်ကုန်မပြန်မီ၊ မနက်စောစောတွင်၊ ရွာဦး စေတီတော်သို့၊ မမကြွေမြယ်နှင့် အတူတူ၊ သွားခွင့်ရခဲ့၏။ မနေ့က၊ အတူထိုင်ခဲ့ရာ၊ လက်ပံပင် မြစ်ဆုံကြီးကို၊ ငေးကြည့်ရုံသာ၊ ကြည့် နေခြင်းဖြစ်၏။

“မမကို၊ ကျွန်တော် လက်ဆောင် ပေးချင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အခု မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... အခု ပေးနိုင်ရင်၊ သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“မင်းက၊ ဘာလက်ဆောင် ပေးမှာမို့။ အခု တွေ ... နောက်တွေ၊ ပြောနေရတာပဲ”

“ပန်းချီကား ပေးချင်တာ။ ဒါပေမဲ့၊ ကျွန် တော် ပန်းချီ မဆွဲတတ်ဘူး။

မန်ကျည်းပင်တွေအောက်မှာ၊ မမ ... မန် ကျည်းသီးကောက်နေတာကို၊ ဆွဲချင်တာ”

“နှစ်ယောက်အတူ ကောက်ကြတာပဲ။ မင်းပုံ ပါ၊ ထည့်ဆွဲပေါ့”

“အင်း... ကောင်းတယ်။ ငြေ့...”

ပေးလှူပျို (အေးအေး)

မမ. ပေးထားတာကို ကျွန်တော် ... တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမယ်။ သိလား”

“ဟဲ့။ ဘာတုံး။ ငါ ... ဘာပေးလို့လဲ”

“လက်ပံပွင့်”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ... ဟင်းချက်စားဖို့ ပေးတာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ဟင်းချက်ဖို့ ပေးတဲ့ အပွင့်တွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်တယ် ... ဆိုပြီး ပေးတဲ့ ... အပွင့်။ အဲဒီ ... အပွင့်တစ်ပွင့်တည်းကို သိမ်းထားမှာ”

“စံလရယ်။ အဲဒါ ... သိမ်းထားရမယ့် ပန်းမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ပန်လို့မရတဲ့ ... ပန်း။ ပန်လေ့မရှိတဲ့ ... ပန်း။

ပန်းလို့တောင် ခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အပွင့် ... လက်ပံပွင့်။ လက်ပံပန်းမှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ သိမ်းမှာလဲ”

“အနံ့မမွှေးလို့ ပန်း ... အဖြစ်၊ မသတ်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မှတ်ကြတာ နေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... လက်ပံပွင့်လည်း လှတာပဲ ... မမရဲ့။

အင်း ... လှလှ ... မလှလှ။ မွှေးမွှေး

မမွှေးမွှေး။ မမ ပေးလို့ သိမ်းထားမှာ”

ကျွန်တော့် နဖူးလေးကို မမ ကြွေမြယ် လက်ဖျားလေးဖြင့် လှမ်းပုတ်၏။

“မမက ... မင်း ... စိတ်ဆိုးပြေရုံ ပေးလိုက်တာလေ”

“ဘယ်လိုပဲ ပေးပေးပေါ့။ ကျွန်တော် ... အခုမှ ... စဉ်းစားမိတယ်။

လက်ပံပွင့်က အနံ့မရှိပေမယ့် အပွင့်လှပါတယ်။ ဟို ... လက်ခုပ်ပွင့်လို အပွင့်လှပြီး အနံ့ဆိုးတာထက်စာရင် လက်ပံပွင့်က တော်သေးတာပေါ့”

“အမလေး။ တင်စားတတ်လိုက်တာ။ အနံ့မရှိတဲ့အပွင့်ကို ဂုဏ်တင်နေလိုက်တာ။

အဲဒီ ... လက်ပံပွင့်ကြီး သိမ်းထားတာ သူများတွေ သိရင် မင်းကို ... လှောင်ကြမှာပေါ့”

မောင်ကျို (အင်းစိန်)

“အဆိုတော် ကိုင်ဇာ” ၏ xxx “လှောင်ပြောင်ကျီစယ် သွားရင်၊ အားငယ်မိမလိုကွယ် xxx ချစ်သူရှိရင်၊ ကိုယ် ... သိပ် ပျော်မိမယ် xxx” ... ဟူသော၊ သီချင်း စာသားလေးကို၊ မမ မကြားအောင်၊ စိတ်ထဲမှ သီဆိုလိုက်မိသည်။

“မန်ကျည်းပင် အောက်မှာ၊ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ။ မမ ... လာပေးမှာလား”

“အားရင်၊ လာပေးမှာပေါ့။ မအားရင်၊ စာ တိုက်က၊ ပို့ပေးမယ်။

အင်း ...။ မင်းကို၊ ဘယ်လိုပြောရင် ကောင်းမလဲ”

မမကြွေမြယ် စဉ်းစားဟန်ပြု၏။ ကျွန်တော်က၊ တော့ လက်ပံပင်ကြီးကိုသာ၊ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မနေ့က၊ နေ့လယ်ခင်း လောက်၊ လက်ပံပွင့်တွေ၊ မကြွေသေး။

“ဓာတ်ပုံကို၊ မမကိုယ်တိုင်၊ လာပေးဖြစ်ရင် မမ ...။ မဖြစ်ချင်တာ ... မဖြစ် ... လို့၊ လာ နိုင်တယ် ... လို့၊ သဘောပေါက်။

အင်း ...။ စာတိုက်က၊ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား နည်းနဲ့ပဲ၊ ဖြစ်ဖြစ်၊ မမ ကိုယ်တိုင်မလာဘဲနဲ့၊ မင်း

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်စော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကို ဓာတ်ပုံ၊ ရောက်လာတယ်ဆိုရင်တော့၊ မမ ...။ မဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်သွားရပြီ ... လို့၊ မင်း၊ တွေးပေါ့။ နော်”

“ကျွန်တော် ... ဆုတောင်းပေးမယ်လေ” အားမဲ့စွာ၊ ကျွန်တော် အားပေးမိ၏။ မမက ...

“ဆုတောင်းတိုင်း၊ ပြည့်ကြတာမှ မဟုတ် တာ”

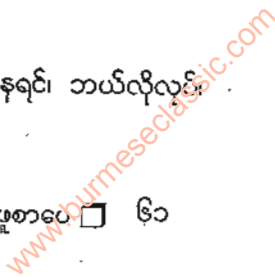
အားငယ်စွာသော် ... လေသံဖြင့်၊ ပြော၏။ ကျွန်တော်က၊

“အကုသိုလ် နည်းတဲ့သူ၊ ဆုတောင်းပေး ရင်၊ ဆုတောင်းပြည့်တယ်ဆို။ မမပဲ ပြောထားပြီး တော့”

သက်ပြင်းချသံကို၊ ပီသ၊ စွာ ကြားရ၏။ “အကုသိုလ်ဆိုတာ၊ အခု ... ဘဝ၊ နည်းပါ တယ် ဆိုရင်တောင်း၊ အတိတ်ဘဝက၊ အငွေ့အသက် က၊ ရှိနေတတ်သေးတာ။

အဲဒီ ကံအဟောင်းရှိနေရင်၊ ဘယ်လိုလှည့် တောင်းဆုပြည့်မှာလဲ”

“အဲဒီ ကံအဟောင်းရှိနေရင်၊ ဘယ်လိုလှည့် တောင်းဆုပြည့်မှာလဲ”

စောင်ထုချိုး (ရုပ်ရှင်)

ကျွန်တော် ...၊ တော်တော် နားရွပ်သွားသည်။

“ပြည့်ပြည့် မပြည့်ပြည့် ... မမရယ်။

ကလေးပေါက်စနလေးတောင်၊ အော်ငိုပါ ... များရင်၊ မုန့်စားရသေးတာပဲ။

ကျွန်တော်လည်း၊ ကလေး ပေါက်စနလေး၊ အော်ငိုသလိုမျိုး၊ တကွတ်ကွတ် ဆုတောင်းမှာပေါ့”

အပြုံးမျက်နှာကို၊ မြင်ရ၏။ ပါးချိုင့်လေး တစ်စုံက၊ နှုတ်ဆက်နေသယောင်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ပြဿနာက၊ နေ၊ ထွက်မပြေးချင်လို့သာ၊ လှည့်ပြန်ရတာပဲ။

လွတ်လပ်ရေး ဖခင်ကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ စကားနဲ့၊ မနှိုင်းကောင်း၊ နှိုင်းကောင်း၊ နှိုင်းပြောရရင် ...

အကောင်းဆုံးကို၊ မျှော်လင့်တာပဲ။ အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာရင်လည်း၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပဲ ... တဲ့။ မမလည်း ... အဲဒီလိုပဲ၊ နှလုံးသွင်းရမှာပေါ့”

“မမ ...။ ခုနက ... ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့စကား၊ ပြန်ပြောပြပါ။ ကျွန်တော် မှတ်ထားချင်

လို့”

“မှတ်၊ အင်္ဂလန်ကို၊ လွတ်လပ်ရေး တောင်းဖို့၊ အသွား၊ လမ်းမှာ ... အိန္ဒိယမှာလို့ ထင်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကို၊ သတင်းထောက်တွေက၊ တောင်းလို့ မရရင် ...၊ ဘာလုပ်မလဲလို့ မေးတော့၊ ဗိုလ်ချုပ်က ... ဖြေလိုက်တာ။

အကောင်းဆုံးကို၊ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...၊ အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာရင်လည်း၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပါပဲ ... တဲ့”

“အဲဒါ ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်”

မမက ...၊ ကျွန်တော့် နားရွက်ကို၊ ဖွဖွလိမ်ဆွဲလျက် ...

“အေးအေးဆေးဆေး၊ တောင်းလို့မရရင်၊ ချမယ် ... လို့၊ ပြောတာပေါ့ဟဲ့”

“မမလည်း၊ မမ အိမ်ကို အဲဒီလို ပြောလိုက်ပါလား”

“ဘယ်လို ပြောရမှာတုံး”

“အေးအေးဆေးဆေး၊ တောင်းလို့ မရရင်၊ ချမယ် ... လို့၊ ပြောလိုက်ပေါ့”

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိမ်း)

မမ ... ရယ်လျက်၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ပန်းပုတ်၏။ ကျွန်တော်
အတည်ပြောခြင်းကို၊ နောက်ပြောင်သည် ... ဟု၊ ထင်လေသည်။
ကျွန်တော့်မှာ ...၊ မရယ်ချင်ဘဲ၊ ရယ်နေလိုက်ရ၏။ မမ
အတွက် ...၊ ကျွန်တော် ... ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်ချင်သည်။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

လက်ပံပွင့်

နွေခေါင်ခေါင်
အောက်မှာတောင်မှ
အဆင်းက ... ရဲရဲနီ။

တို့... ရင်ထဲက
စိန်ပန်းပွင့်တွေလိုပဲ၊
လေထဲမှာ ...
လှလှပပ, ... က, သေးတယ်။
လေပြင်းတိုက်လေ
ကြွရဲလေ ... ။

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (အင်းစိန်)

သင်နှင့် မယက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မိုးရေ
 တစ်ဝ၊ သောက်ခဲ့ပါလျက်၊
 နွေကြောင့်၊
 ရနံ့ကင်းခဲ့လေသလား။

ရနံ့မရှိတဲ့ . . . ဝတ်ဆံ
 မသင်းယုံတဲ့ . . . ပွင့်ဖတ်အနီ၊
 သေပေမယ့် . . . မပျောက်၊
 ထို . . . ပန်းခြောက်လေး
 အနီသွေးက၊
 (ကောင်းကင်ကို၊ နူးမထောက်သလို)
 နွေရဲ့ နေအောက်
 ရဲရဲတောက် . . . ။

မမ ကြွေမြယ်၊ ရန်ကုန်ပြန်သွားသောအခါ၊ နေ့လယ်ဖက်
 လက်ပံပင်ကြီးအောက်သို့၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။
 သိုင်နေဖြစ်သည်။

နေစောင်း ညနေခင်းတွင်မူ မန်ကျည်းပင်တန်းအောက်သို့၊
 တော် . . . , ရောက်၏။ မမကြွေမြယ်၊ ကောက်ပေးခဲ့သည့် လက်
 လေး၏ အနီသွေးက၊ ထိုရက်ပိုင်းမျှအတွင်း အရောင် မရှိနိုင်သေး။
 လျက် ရှိသေးသည်။

ပင်ယံထက်က၊ အခြားအပွင့်တွေ၊ ရဲရင့်နီဝေနေသကဲ့သို့၊
 တော် . . . , သိမ်းထားရာ၊ အပွင့်ကြွေလေးသည်လည်း၊ ကြွေနေ
 တဲ့၊ နီရဲလှပနေပါသေး၏။

ကာလ၊ ကြာလွန်၍ အရောင်ပြောင်းသွားမည်ဆိုလျှင်တောင်၊
 ခါးဝ၊ အနီသွေးလေးကို၊ ကျွန်တော် . . . တွေးလျက် မြင်ယောင်
 ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

(၇)

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီ။ နှစ်လခန့်ကြာမှာ စာတိုက်မှတစ်ဆင့်၊ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ ရောက်လာသည်။

ထိုသို့၊ စာတိုက်မှ ရောက်လာသော စာအိတ်တွင်၊ ပေးပို့သူ၏ အမည်၊ လိပ်စာ၊ ပါမလာ။ မမ ကြွမြယ် ပေးပို့သည်မှန်း မသိလျက်၊ မမ၏ နေရပ်လိပ်စာကို၊ ကျွန်တော် သိခွင့်မရ။

“စာတိုက်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားနည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မမ၊ ကိုယ်တိုင်၊ မလာဘဲနဲ့၊ မင်းဆီကို၊ ဓာတ်ပုံ ရောက်လာတယ် ဆိုရင်တော့၊ မမ၊ မဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်သွားရပြီ ... လို့၊ မင်း ... တွေးပေါ့။ နော်”

စိန်သရဖူစာပေ □ ၆၉

မောင်ဇော် (ရှင်နောင်မိ)

ကျွန်တော် ဆုတောင်း၊ မပြည့်တော့ပါလား ... ဟု
ကျွန်တော် တွေးတတ်ခဲ့သည်။

အဋ္ဌမတန်းသို့ ကျွန်တော် ... အမှန်တကယ် တက်ရောက်
ရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်၊ ကျွန်တော် လိုချင်တောင်းတခွင့်သည်၊ ဓာတ်
လေး ကျွန်တော့်ထံသို့၊ ရောက်ရှိပါပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မမကြွေ
ဆီသို့၊ ပြန်လည် အကြောင်းပြန်ခွင့်၊ ကျွန်တော့်မှာ ... မရ။

ကျွန်တော် အကုသိုလ်များနေသောကြောင့်၊ ကျွန်တော်
ဆုတောင်း၊ မပြည့်ဝခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ... ဟု၊ ရင်ထဲ၊ စိတ်ထဲ
သေသေချာချာ၊ ဝမ်းပန်းတနည်း၊ စွဲမှတ်ခဲ့လေ၏။

ထို နွေ၏၊ အလွန်၊ တခြားသော နွေကာလများ
ကျွန်တော် ... ပန်းချီရေးဆွဲခြင်း အတတ်ပညာကို၊ မက်မက်
မော ဆည်းပူးဖြစ်လေသည်။

ပန်းချီကား တစ်ကားမျှကိုသာ၊ ရေးဆွဲလိုသော စိတ်
ပန်းချီရေးဆွဲခြင်း အတတ်ပညာကို၊ သင်ယူခဲ့သည်မှာ၊ လောကီ
စရာဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

တချို့တချို့သော ကိစ္စများသည်၊ ကြားရ၊ မြင်ရ
သူများအဖို့၊ ရယ်မောစရာ ဖြစ်လင့်ကစား၊ ကိုယ်တိုင် ခံစား
အဖို့မှာ၊ ရယ်မောဖို့၊ မဖြစ်နိုင်ခဲ့။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ဥပမာ။ ။ ခွေးတစ်ကောင်၏ အငြိုးတွင်၊ အသံမြည်နိုင်
သော ... အရာဝတ္ထုတစ်ခုခု၊ (နို့ဆီခွက်လိုဟာမျိုး) ကို၊ ကြိုးဖြင့်
ချည်နှောင်ကာ၊ လမ်းလယ်ကောင်တွင်၊ လွှတ်ထားလိုက်သည် ဆိုပါ
မိ။

လမ်းမ၊ လယ်ကောင်တွင်၊ ထိုခွေးတစ်ကောင်နှင့်၊ သူ့အငြိုး
မှာ ... နို့ဆီခွက်တတ်ထားသော၊ ကြိုး၊ အချည်ခံထားရသည့် အဖြစ်
အပျက်သည်၊ လူတွေ အဖို့တော့၊ တော်တော်ရယ်စရာကောင်း
နေကြပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ... ထိုခွေး၏ ဝေဒနာ၊ ခံစားမှု၊ ထိတ်လန့်မှု၊
အွတ်မြောက်လိုမှုကို၊ စာနာကြည့်မှ၊ သိမြင်မေမည်။

ထိုအတူ၊ ထိုခွေး၏ ဝေဒနာကို၊ စာနာသကဲ့သို့၊ ကျွန်တော့်
အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း၊ စာနာခံစားကြည့်မှသာ၊ မည်၍ ... မည်မျှ
ခံစားရကြောင်း သိသာနိုင်ပေမည်။

လောက၊ ဌိ ... ။

မည်သည့်ကိစ္စမျိုးကိုမဆို၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သည် ... ဟု၊ မည်
သူတွေ ... မည်သို့ဆိုဆို၊ ခံစားရင်ဆိုင်နေရသူအဖို့၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့
ဖြစ်ကိုက၊ လေးနက်သော ... အဓိပ္ပာယ်၊ နက်ရှိုင်းသော ခံစားမှု၊
ပြုသော ... ဆန္ဒဇော၊ ... စသည်ဖြင့်၊ များစွာသော အဓိပ္ပာယ်

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိမ်း)

များ၊ သက်ရောက်နေစေသည်။

လောက၌၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ... ဟူသော ကိစ္စ၊ တစ်ခု
မရှိပါ။ အဓိပ္ပာယ် မရှိ ... ဟု၊ တွေးထင်မိလျှင်၊ အမှန်တကယ်က
အဓိပ္ပာယ်မသိသေးခြင်းသာ၊ ဖြစ်ပေမည်။

အဓိပ္ပာယ်မသိသေးသော အရာကို၊ မနီးစပ်ဖူးဘဲ၊ ဘာသာ
ပြန်မည် ... ဆိုပါက၊ အယူအဆ၊ အမျိုးမျိုး၊ ကွဲပြားသွားကြ
လိမ့်မည်။ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး၊ သတ်မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ချစ်ခြင်း ဟူသည်လည်း ...

ထိုနည်းလည်းကောင်း ...။ ထွင်းဖောက်ခံစားနိုင်မှုမရှိ
ဘဲလျက်၊ ဘာသာပြန်၍ မရစကောင်း။

သံယောဇဉ် ပြေယာမှာ
အချစ်ကို စိုက်ပျိုးခဲ့တာ
အလွမ်းပွင့်တွေ ... ပွင့်တယ်။

(ဂ)

အိမ်၏ ဧည့်ခန်းတွင်၊ ချိတ်ဆွဲထားသည့်၊ “ကြွေမြယ်”
အမည်ရှိ ပန်းချီကားကို၊ နေခြည်သော်နှင့် သုသုတို့က၊ မတ်တတ်
ရပ်၍၊ အနီးကပ် သွားကြည့်ကြသည်။ ကြည်လင်နှင့် မင်းစိုးခေတို့က၊
ထိုင်နေရင်းမှသာ၊ ကြည့်ကြ၏။

နေခြည်သော်နှင့် သုသုတို့၊ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကြသည်။
သုသုက စားပွဲပေါ်ရှိ၊ အချိုရည်ကို၊ တစ်ငုံမျှ၊ သောက်လိုက်သေး
သည်။ ပြီးမှ ...

“နင် ... ပြောတဲ့၊ မမ ကြွေမြယ်က၊ ဒီ
... ပန်းချီကားထဲက၊ လို၊ လှလှလေးပေါ့။ အုတ်

မောင်လှမျိုး (နန်းရာဇ်)

လား”

“ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ဆွဲတာလား” ... ဟု၊ နေခြည်သော်

မေး၏။

ကျွန်တော်က ...

“ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ဆွဲတာ။ ဒါပေမဲ့ ...

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ...၊ ငါပါ ...၊ ပါနေတယ်။

တကယ်တမ်း၊ အဲဒီ ဓာတ်ပုံကို၊ ကြည့်ပြီး

... ပန်းချီ ရေးတော့မယ့်အခါမှာ ...၊

ငါ့ နှလုံးသားက၊ ငါ့ကို၊ လက်မခံတော့ဘူး။

ဓာတ်ပုံ ... လက်ထဲကို၊ ရောက်ရောက်ချင်း၊ ငါ

... စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာက၊ ဓာတ်ပုံထဲက အတိုင်း၊

မမနဲ့ ... ငါ၊ မန်ကျည်းပင်တွေအောက်မှာ၊ မန်

ကျည်းသီး ကောက်နေတဲ့၊ အတူတူ ... ဆိုတဲ့၊

ခံစားချက်ကလေးကို၊ ဆွဲချင်ခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့ ...။ တကယ့် အနုပညာက၊ မမ

ဘေးနားမှာ၊ ငါ့ကို မထားတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်၊

ပန်းချီကားထဲမှာ၊ မမ တစ်ယောက်တည်း၊ ဖြစ်သွား

တာ”

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“သူ့နာမည် ကြွေမြယ်မို့ ပန်းချီကားကို၊ ကြွေမြယ် ... လို့ နာမည်ပေးထားတာလား” ... ဟု၊ ကြည်လင် မေး၏။ ကျွန်တော်က ... တကယ့် ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး၏ အိုက်တင်ဖြင့် ...

“အဲဒါ ...၊ ငါ၊ ပြောခွင့်မရှိဘူး။ မင်းတို့ရဲ့ ခံစားပိုင်ခွင့်။

ကြွေရှုပ်လေးလို လှပတဲ့ မင်းသမီးလေး တစ် ငါး၊ မြစ်မီးရောင် အလင်းတန်းလေးဆိုကို၊ ကောင်း ကင်ယံက၊ ကျလာတာ ... လို့ ခံစားမယ်ဆိုလည်း ... ခံစား။

ကြွေရှုပ်လေးလိုလှတဲ့ မြန်းစံမင်းသမီးလေး၊ ကောင်းကင်ယံက၊ နေ၊ လူ့ပြည်ကို ခဏရောက်ရှိ၊ ကြည်နူးနေတယ် ... လို့၊ မြင်ချင်လည်း ... မြင်။

ကြွေမြယ် ... လို့၊ ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးကို၊ ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားမို့၊ ကြွေမြယ် ... လို့၊ အလွယ်တကူ နာမည်ပေးထားတယ် ... ထင်ချင် လည်း ... ထင်။

ပန်းချီကားကိုပဲ၊ ဘောင်ခတ်ထားတာ။ အနု ရသကို၊ ဘောင်မခတ်ထားဘူး”

မောင်ကျွန်း (အင်းစိမ်း)

သုသုက ... “အလဲ့” ... ဟု၊ ခေါင်းလေးပုကား၊ ကျွန်တော်ကို ကျီစယ်ပြီး ...

“ငါ ... တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

“မေး”

“နင်က ...၊ အပျော်တမ်း ပန်းချီဆရာဆိုတော့၊ သိပါ့မလား ... လို့”

အထင်သေးဟန်ပြုလျက်၊ ပြောလေ၏။ ကျွန်တော်က ...

“အနုပညာ အလုပ်ဆိုတာကို အပျော်တမ်းပဲ လုပ်လုပ်၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ အဲဒီ အနုပညာကို၊ မချစ်ဘဲ ... မသိဘဲ လုပ်လို့ မရဘူး။ မေးလိုက်စမ်းပါ။ မေးစမ်းပါ။ နင်သိချင်တာကို”

သုသုက၊ ပန်းချီကားကို၊ ပြန်လည်ငေးလျက် ...

“အနုပညာဆိုတာ ဘာလဲ”

ပန်းချီကား ရှိရာသို့၊ ကျွန်တော် ထ၊ သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“အနုပညာဆိုတာ၊ နနဖင်ဖင်ပညာ မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်များများက အနုပညာဆိုရင် လှလှပပ၊ နူးနူးညံ့ညံ့၊ ပျော့တိပျော့ဖင်လို့ ထင်တတ်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကြတယ်”

“အင်းလေး။

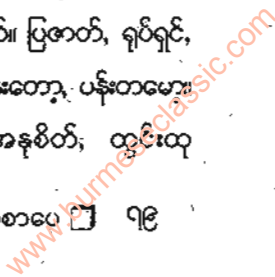
အနုပညာပါ ... ဆိုမှတော့၊ အဲဒီလိုပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အနုပညာဆိုတာ၊ အနုစိတ်ခံစား၊ တွေးဆ၊ ခြယ်မှုန်းပြီး၊ အနုစိတ် ... တင်ပြနိုင်တဲ့၊ ပညာ။

ဘီလူးကြီး ... ဆိုရင်လည်း၊ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့၊ ဓမ္မဉာဏ်က အစ၊ ခြေသည်း အဖျားလေးအဆုံး။

မင်းသမီးလေး ဆိုရင်လည်း၊ မင်းသမီးလေးရဲ့ မျက်တောင်တစ်ကော့၊ မျက်လုံး တစ်ဝှေ့က၊ နေ၊ ဆံပင်ဖျားလေး အထိ၊ ကြွနေအောင်၊ လှနေအောင်၊ မြင်သာအောင်။ တင်ပြနိုင်တဲ့ ... ပညာ။

စာနဲ့ ရေးပြရင်လည်း ... အနုစိတ်။ သီချင်းနဲ့ ဆိုပြရင်လည်း ... အနုစိတ်။ ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ပန်းတော့၊ ပန်းတမော့၊ ဘယ်ပညာနဲ့ ပြပြ။ အနုစိတ်၊ ထူးထူး

မောင်ကုမ္ပဏီ (မင်းချင်းမိ)

ခြယ်သ ပြနိုင်ရင်။ အဲဒါ ... အနုပညာပဲ။ နဖက်
ခွေကျနေတာ၊ အနုပညာ မဟုတ်ဘူး။

မြဲမြဲ မှတ်ထား။
မသေမချင်း မှတ်ထား”

“မသိပါဘူး။ ငါက ... အနုပညာဆိုတာ
နူးညံ့နေတဲ့ ပညာမှတ်လို့”

“ကြမ်းတမ်းတယ်၊ နူးညံ့တယ် ... ဆိုတာ
မျိုးနွဲ့ အနုပညာကို၊ တိုင်းတာလို့ မရဘူး။

ဥပမာ။ ။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား
တစ်ယောက်က၊ မုဆိုးကြီးတစ်ဦးအဖြစ်၊ သရုပ်
ဆောင်ချင်လိုပါတော့။

မှတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတယ်။ တောလိုက်
သေနတ် ပန်းတင်ရုံနဲ့ သူ့အနုပညာ အရည်အချင်း
မပီသ၊ နိုင်ဘူး။

မုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံး၊ ခြေလှမ်း
စရိုက်၊ စိတ်၊ စကား၊ အကုန်လုံး၊ အသေးစိတ်၊ ပြ
နိုင်မှ၊ အဲဒါ ... အနုပညာ၊ နားရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းပါ။ ရှင်းပါ”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ငါကတော့၊ အနုပညာတွေ၊ ဘာတွေ၊
မမေးချင်ပါဘူး။ ငါ ... မေးချင်တာကတော့ အချစ်
နဲ့ ပတ်သက်တယ်”

မင်းစိုးခ၊ က၊ စကားပျိုး၏။ ကျွန်တော် ... သူ့ရှေ့တွင်၊
ဝင်ထိုင်သည်။

“အချစ်။ ဟုတ်လား ... မင်းစိုးခ”

“အေး”

“မင်း ... ၊ လူမှားနေပြီ ထင်တယ် မင်းစိုးခ။
အဲဒီ ဘာသာရပ်ကို၊ ငါ ... မကျွမ်းကျင်ဘူး”

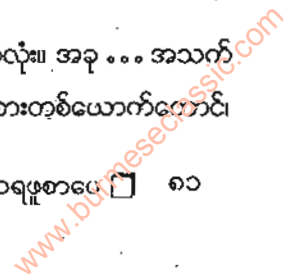
“မေဂျာဘာသာ၊ မဟုတ်ရင်တောင်၊ မိုင်နာ
ဘာသာ အဖြစ်လောက်တော့ မင်း ... တီးမိ ခေါက်
မိမှာပါ”

ပန်းချီကားထဲရှိ မမကြွေမယံကိုသာ၊ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်
လိုက်မိသည်။

“ဒီလိုကွ။ ငါ မေးချင်တာက”

“အင်း”

“ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး။ အခု ... အသက်
အစိတ်ပြည့်တဲ့အထိ၊ ရည်းစားတစ်ယောက်တောင်၊

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိမ်း)

မင်း... မထားခဲ့တာဟာ၊ မမကြွမြယ်နဲ့ ပတ်သက်နေသလား”

နေခြည်သော်က ...

“သူ့ကို ကြိုက်မယ့်သူ မရှိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟယ်”

အားလုံး ရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ပါ။ ရယ်ရ၏။ အရယ်ရပ်ပြီးမှ ...

“ကြိုက်မယ့်သူ ... မရှိလို့ မဟုတ်ဘူးဟေ့ ငါ... တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့သမျှ မိန်းကလေးတွေအားလုံး နှင်တို့ ... နှစ်ယောက်လို့ပဲ။ ကြိုက်ချင်စရာ၊ တစ်စက်မှ မရှိဘူး။

အမေ မွေးထားတုန်းက၊ ပါလာတဲ့ မျက်နှာကို၊ ဆေးသုတ်ထားတဲ့ သူတွေချည်းပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်လို့ ဆေးကုထားရတဲ့ မျက်နှာတွေ ကျွန်တော် စကားနိုင်လှအပြီးတွင် ကြည်လင် တဟားဟား ရယ်လေ၏။ ကျွန်တော်က ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလျက်၊ အနိုင်မမျှက်နှာဖြင့်၊ နေ၏။

နေခြည်သော်နှင့်သူသူက၊ ကြည်လင်ကိုရော၊ ကျွန်တော်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်းပါ။ တစ်သားစက္ကူစ၊ တွေကို လုံး၍ ပစ်ပေါက်၏။

“မင်း...၊ ခုနက၊ မေးတာလေး ငါ ...

ဖြေချင်တယ်ကွာ”

မင်းစိုးခ၊ ကို၊ တမင် လှမ်းပြော၏။

“ဖြေပေါ့”

“မြန်မေး”

“မင်း... ချစ်သူရည်းစားမထားခဲ့တာ၊ မမ

ကြွမြယ်ကြောင့်လား... လို့ မေးတာကွာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး”

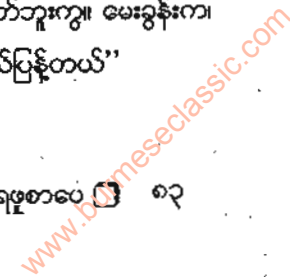
“လုပ်ပြီ။ ဖြေချင်တယ်လည်း၊ ပြောတယ်။

ဖြေတော့ တလွဲ”

“တလွဲဖြေတာ၊ မဟုတ်ဘူးကွာ။ မေးခွန်းက၊

လွယ်ပေမယ့်၊ ဖြေရမှာ ကျယ်ပြန့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

မောင်ကျော် (နန်းမင်း)

“အဆင့်ဆင့်ပြောပြမှ၊ မင်းတို့၊ ငါ့ရင်ထဲ
မြင်မှာ။

ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်ရင်၊ ငါက ...
ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို၊ ရည်
ပစ်မှားနေသလိုမျိုး၊ မင်းတို့ ... မြင်သွားနိုင်တာ
ထင်သွားနိုင်တယ်”

သုသုက ...

“ဟယ်၊ သူက ... အိမ်ထောင်ကျသွား
လား”

ကျွန်တော့် စကားဆီသို့၊ အားလုံး အာရုံရောက်ကြသည့်
ကြည့်လင်ကလည်း၊ စိတ်ပင်တစား။

“ငါ့ မွေးနေ့ပွဲမှာ၊ ဒီ ... ပန်းချီကား
ပြု၊ ပြီးတော့ ...၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ။ အဲ ...
ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်၊ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့၊ ရင်ထဲ
... အကြောင်းလည်း၊ ပြောပြချင်လို့၊ ငါ့ အခင်
သူငယ်ချင်းတွေကို၊ ငါ ... ဖိတ်လိုက်တာပါ။

မဆုံကြရတာလည်း ကြာပြီလေ။ မင်း
စာနာခံစား နားထောင်ပေးမှ၊ ငါ့မှာ၊ ရင်ဖွင့်ရတယ်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မှုန်ဖြန့်၏ နောက်ဆုံးသတင်း
နှင်မှာပါ”

ကြည့်လင်က ...

“ကဲ ... သနားအောင် ပြောမနေနဲ့၊ အိမ်ရှေ့
ထွက်ကြမယ်။

အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းမှာ ... ပြော၊ ဒီ ... ဧည့်
ခန်းထဲမှာ၊ နားထောင်ရတာ၊ အစည်းအဝေး တက်ရ
သလိုပဲ။ မွန်းကျပ်တယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်၏။ ဧည့်ခန်းနံရံတွင်၊ ထားရစ်ခဲ့ရ
မမကြွေမြယ်ကို၊ မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မြန်မြန်သွားစမ်းပါ” ... ဟု၊ ပြောပြီး၊ နေခြည်သော်၊
ကျွန်တော့် နောက်ကျောကို၊ တွန်းဖယ်၏။ မမကို ငေးကြည့်မိတာ၊
... သိသွားသည်။ သို့သော် ... မလှောင်ပြောင်။

(၉)

“အကုသိုလ်နည်းရင်၊ ဆုတောင်းပြည့်တယ်
... ဆိုတဲ့၊ မမရဲ့ ... စကား။

အဲဒီစကားကို၊ ကလေးသာသာ အသိဉာဏ်
နဲ့၊ ငါ တစ်သက်လုံး၊ စွဲမှတ်ခဲ့တာ၊ အခု ... အချိန်
အထိပဲ”

“အဲဒီ စကား၊ မှန်ရဲ့လား” ... ဟု၊ မင်းစိုးခ၊ စကားဖြတ်

... ကျွန်တော်က ...

“မှန် ... မမှန်။ ဆက်နားထောင်ပြီးမှ၊ သုံး
သပ်ပါကွာ”

မောင်ဖုဖျို (အင်းစိန်)

မင်းစိုးခ ခေါင်းညိတ်၏။ သုသုနှင့်နေခြည်သော်ရော ... ကြည်လင်က၊ ပါ။ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးကြသည်။

“ရွာကနေ၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာနဲ့၊ ခြံတွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေလည်း၊ ငါ ... မသတ်ဘူးလိမ့်မပြောဘူး။

ငါ့အရွယ်၊ ငါ့အသိနဲ့ ... ငါ၊ ဉာဏ်မီသလောက်၊ အကုသိုလ်ကင်းအောင် နေပြီး၊ မအတွက်၊ ငါ ... အချိန်တိုင်း ဆုတောင်းခဲ့တယ်”

“ဘယ်ဆုကို၊ အရင်တောင်းတာလဲ”

“မမနဲ့ ... ရန်ကုန်မှာ၊ အမြန်ဆုံး ပြန်တွေ့ပါရစေ ... လို့၊ ပထမဆုံး၊ ငါ ... ဆုတောင်းတာမမ ... မဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ... ဆိုတဲ့၊ ဆုကို၊ ဒုတိယ၊ ထားပြီး၊ တောင်းတာ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆိုတော့။ မမနဲ့ ... ငါတွေ့ခွင့်ရပြီဆိုရင်၊ ငါ့ဆုတောင်းလည်း ပြည့်၊ မ ... မဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ဘူး ... လို့၊ ငါ၊ ထင်မိခဲ့လို့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ... ရွာမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

လေ။ စာတိုက်က၊ ရောက်လာတာတို့၊ လက်ခံလိုက်ရတာနဲ့၊ ငါ့ဆုတောင်းရော ... မမ၊ အတွက် ဆုတောင်းရော။ မပြည့်တော့ဘူးဆိုတာ၊ ငါ သိလိုက်ရတာပေါ့။

သိသိချင်း၊ ငါ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကုသိုလ်များတဲ့ သူ ... လို့၊ သတ်မှတ်ပြီး၊ ကုသိုလ်အလုပ်တွေ ... ပိုလုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

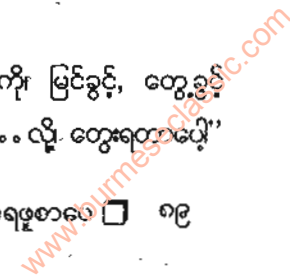
မမက ... ပြောထားတယ်လေ။ အကုသိုလ်နည်းတဲ့သူ၊ ဆုတောင်းရင် ပြည့်တယ် ... ဆိုတော့။ ငါ့ဆုတောင်း မပြည့်တာ၊ ငါ ... အကုသိုလ်များလို့ပဲ ... လို့၊ တွေးမိတယ်”

“နှင့် ... အကုသိုလ်ကို၊ နင် ... မြင်ရလို့လား”

နေခြည်သော်၏ ... အမေ။

“မျက်လုံးနဲ့တော့ ဘယ်မြင်ဖို့မလဲ။ တွေးကြည့်ရတာပေါ့။

မြင်ချင် တွေ့ချင်သူကို၊ မြင်ခွင့်၊ တွေ့ခွင့်မရတာကိုက အကုသိုလ်ပဲ ... လို့၊ တွေးရတာပေါ့”

စောင့်ရမယ့် (အစောင့်အရှောက်)

ကြည်လင်စာ ...

“အဲဒီ အရွယ်ကတည်းက၊ မကြေမြယ်တံ့
မင်း ... ချစ်နေ ကြိုက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သတိရနေတာ။ တွေ့ချင် ခြင်
ချင်တာ”

သုသုက ...

“တွေ့ချင် ... မြင်ချင်တာလည်း၊ တဏှာ
... မတဲ့။ နှင် ... ငယ်ငယ်ကတည်းက၊ တဏှာဝင်
တာပေါ့”

ပြောပြီး၊ ရယ်လေ၏။

“သုသု။ ငါ ... တကယ် ခံစားပြီး၊ အရေး
တကြီး ရင်ဖွင့်နေတာနော်။ မနောက်ပါနဲ့ဟာ”

“နှင် ... ခံစားရသက်သာအောင် နောက်တာမပါဟယ်
... ဟဲ့။ သုသု ပြန်ပြော၏။ ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“ရှစ်စာန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးပြီးချင်း ငါ ... ငွေ
ကို၊ တစ်ယောက်တည်း၊ သွားတယ်”

“ဟာ။ အိမ်ကို ပြောမသွားဘူးလား”

“စာမေးပွဲ၊ ဖြေပြီးပြီးချင်း၊ ကျောင်းက၊ နေ

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

တန်းသွားတာ။ ဟိုရောက်မှ ဘိုးလေးတို့ အကြောင်း
ကြားပေးတယ်”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“မမကြွေမြယ်ရဲ့၊ ဘကြီးဆီကို၊ မမရဲ့၊
လိပ်စာ သွားတောင်းတာ”

“ဟာ ...၊ ပြသနာတက်မှာတွေ့ ဘာတွေ
... မင်း၊ မကြောက်ဘူးပေါ့”

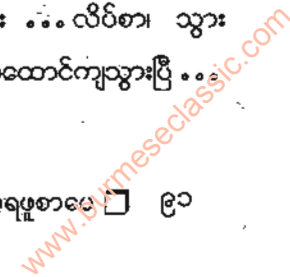
“ပြသနာကို မရှောင်နဲ့။ တည့်တည့် မျက်
နှာချင်းဆိုင် တိုး ... ဆိုတဲ့ မမရဲ့စကားကို၊ ငါ
... လိုက်နာပစ်လိုက်တာ”

“လိပ်စာ ရရောလား”

“ရတယ်။ လိပ်စာလည်း၊ ရတယ်။ အဲဒီ
လိပ်စာမှာ ...၊ သူ ... မရှိဘူး ... ဆိုတာလည်း၊
သိခဲ့ရတယ်”

“အိမ်က ... ထွက်ပြေးသွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အင်း ... လိပ်စာ၊ သွား
တောင်းချိန်မှာ၊ သူ ... အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ...
ဆိုတာပဲ။ သိခဲ့ရတာ။

ဖောင်ကျမျို (ခင်းရာင်းမို့)

ငါ... ကိုးတန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးလောက်မှာ ထပ်သိရတာက။ သူ... မမ၊ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာက။ အိမ်က၊ ပေးစားတဲ့သူကို၊ ယူတာမဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလူကို မယူချင်လို့ သူ့ရည်းစားဟောင်းနောက်၊ လိုက်သွားတာ... တဲ့”

“ဟား... မင်း... ဇာတ်လမ်းကြီးကလည်း ကြေမ့နေတာပဲ”

“ဘာလဲကွ” .. ဟု၊ မင်းစိုးခေကို၊ ကျွန်တော် မေးသည်။

“ကြားရ... နားထောင်ရတာ၊ မင်းအတွက်၊ ကောင်းကွက်၊ တစ်ကွက်မှာ၊ မပါလို့ ပြောတာ”

“အေးပါ။ ဆက်နားထောင်စမ်းပါ”

“ပြော”

“ရှစ်တန်းနှစ်... ရွာက ပြန်လာပြီးတာနဲ့ ငါ... ပဲခူးချီခွဲသင်တယ်။ စာကို သေသေချာချာ ကြိုးစားတယ်။

အကုသိုလ် နည်းအောင်နေတယ်။ မမ... မဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ပါစေနဲ့... လို့တော့ အမြဲတမ်း

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ဆုတောင်းတယ်။

ပြီးတော့... မမနဲ့ ကောင်းသော တွေ့ဆုံခြင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ... လို့ ဆုတောင်းတယ်”

“တွေ့ရောလား”

“မတွေ့ဘူး”

နေခြည်သော်နှင့် သုသုဟိုနှစ်ယောက်၊ ရယ်ကြ၏။

“ငါ... နွေရာသီရောက်တိုင်း၊ လက်ပံပင်ကြီးနဲ့ မန်ကျည်းပင်တန်းအောက်ကို၊ အရောက်သွားတယ်။

မမကို၊ သတိရမိပေမယ့်... ကိုယ့်အစ်မရင်းချာတစ်ယောက်ကို၊ သတိရသလိုမျိုးပဲ၊ ငါ... နှလုံးသွင်းတယ်။

ပြောတတ်သလို၊ ပြောရရင် တွေ့ချင်တာပဲ ရှိတယ်ကွာ။ မင်း... ခုနက၊ ပြောသလို၊ ချစ်တာတွေ၊ ဘာတွေ... မဟုတ်ဘူး။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ... တွေ့ကြုံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို၊ မမေ့တတ်တဲ့၊ စွဲလမ်းစိတ်မျိုးပါ”

မောင်ကျရီ (ရှင်အောင်)

ကြည်လင်က ...

“ဒါ... အိမ်ထောင်ကျသွားတယ် ... ဆိုတာ။ သိလိုက်လို့ မင်း ... ဆင်ခြင်တာပါ”

“အင်းပေါ့”

သုသုက ...

“မင်းစိုးခ ... မေးတဲ့ မေးခွန်းကို နင် ... ဖြေတဲ့အဆင့် မရောက်သေးဘူးနော်”

မင်းစိုးခက ...

“သူ ... ဆက်ပြောပါစေဦး”

“အင်းပါ။ ဆက်ပြောမှာပါ။ မမ ကြွမြယ်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ ရှစ်ရက်တိတိ၊ ကာလလေးအတွင်းမှာ၊ ငါ ... သူ့ဆီက ရခဲ့တာ၊ စကား စုံခွန်းပဲ။

အဲဒီစကားတွေကို မမက ... ကြုံလို့ပြောတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

ငါကတော့ တစ်သက်စာ၊ မှတ်မိနေပြီ။ အဲဒီ စကားတွေအတိုင်း နေထိုင်ကျင့်သုံးဖြစ်တယ်”

ကြည်လင် ဝင်မေး၏။

“ဘယ်လို၊ ကျင့်သုံးတာလဲ”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနှက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ပြဿနာကို၊ ရှောင်မပြေးနဲ့ဆိုတဲ့ စကား။ အဲဒီစကားကို လိုက်နာချင်တဲ့အတွက်၊ တစ်သက်လုံး၊ ဘယ်ပြဿနာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ချက်ချင်းရှင်းတယ်။

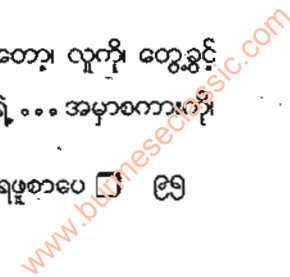
အချိန်ယူရမယ့် ပြဿနာဆိုရင်တောင်၊ တွေ့ရ၊ ရှင်းရမယ့်သူနဲ့ တိုက်ရိုက်ရှင်းတယ်။

အဲဒါကုသိုလ်နည်းရင်၊ ဆုတောင်းပြည့်တယ် ... ဆိုတဲ့ စကားကြောင့်၊ ကုသိုလ်အလုပ်တွေ၊ ပိုလုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ... အရေးတကြီး ကိစ္စတွေအတွက်၊ ဆုတောင်းဖြစ်တယ်။ ဆုပန်ဖြစ်တယ်။

နောက်ပြီး ... အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့်ထားပါလျက်၊ အဆိုးနဲ့ကြုံရင်လည်း မတုန်မလှုပ်၊ မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်တတ်ခဲ့တယ်။

တကယ်လို့ အဲဒီအရွယ်တုန်းကသာ၊ မမနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံရင်။ ငါ ... အဲဒါတွေကို လိုက်နာ ဖြစ်မယ်၊ မထင်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆိုတော့၊ လူကို၊ တွေ့ခွင့် မရတော့တဲ့အတွက်၊ အဲဒီလူရဲ့ ... အမှာစကားကို

စောင့်ရှောက်မှု (အင်းစိမ်း)

စွဲစွဲမှတ်မှတ်ထားပြီး လိုက်နာဖြစ်ခဲ့တယ် ထင်တာ။

“အဖြေ မရောက်သေးဘူး” ... ဟု မင်းစိုးခ၊ ဝင်ရောက် ပြန်၏။

ကျွန်တော်က ...

“တစ်ခွန်းတည်းသော ... အဖြေစကား အတွက် အဲဒီ အဖြေ အစိတ်ဟယ် မယ်မယ်ပိုင်အောင် ငါ ... စကားခင်းပြနေတာပါ။

ငါ ... ခင်တွယ်ခိခဲ့သူရဲ့ စကားကို အောင် အနက်ထား။ လိုက်နာ။ ပြီးတော့ ... သူ့ကို ဖော်ပြ တဲ့။ ပန်းချီကား ဆွဲဖို့ ပန်းချီသင်။ စာကိုလည်း တစ်ဖက်က ကြိုးစား။

အဲဒီ ... အာရုံတွေကြားကို ဘယ် ... အစိတ်က၊ ဘယ်သူ့အပေါ်ထားဖို့ ဝင်လာရမှာလဲ

“ဖျောင်း ... ဖျောင်း ... ဖျောင်း”

ကြည်လင်၊ လက်ခုပ်တီး၏။ သူ့တီးသဖြင့်၊ နေခြည်လင် နှင့် သုသုတို့ပါ။ လိုက်တီးကြသည်။ ပြီးမှ ... ကြည်လင်က ...

“အချစ်တွေ၊ ဘာတွေတော့၊ မသိဘူးဘူး ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ ...၊ စွဲလမ်း

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

တစ်ခုက၊ နေ၊ ယူသင့်တာကို၊ ယူပြီး၊ မလေမလွင့်၊ မင်း ... ဖြတ်သန်းခဲ့တာကို၊ ငါ ... တကယ် ... ချီးကျူးတယ် စံလဲ”

“ငါလည်း၊ ချီးကျူးပါတယ်” ... ဟု၊ မင်းစိုးခ၊ ပြော၏။

သုသုက ...

“ငါတို့က၊ တော့၊ မချီးကျူးဘူး။ ကြည်လင် လက်ခုပ်တီးလို့၊ လိုက်တီးတာ”

ပြောပြီး၊ နေခြည်သော်က၊ ပါ၊ ရယ်မောကြ၏။ အရယ်ရပ် ပြီး သုသုက ...

“နင် ... ပန်းချီ ဘယ်မှာသင်တာလဲ”

“ငါတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်က၊ ပန်းချီဆရာ ရာဇာစိုး ဆီမှာ သင်တာ”

“ပိုက်ဆံပေးရလား”

“မပေးရဘူး။ ခိုင်းတာလုပ်ရတယ်။ ခုန ပြော သလိုပေါ့။ ပြဿနာကို၊ တည့်တည့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ... ဆိုတဲ့စကား။ အဲဒီစကားအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီ ပန်းချီ ဆရာဆီ၊ ဝင်သွားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲ တတ်ချင်လို့ပါ ... လို့ ပြောလိုက်တယ်”

မောင်ချိုမျိုး (ခင်အောင်)

“သင်ပေးရောလား”

“နားထောင်လေ။ ဆရာက ... တကယ် သင်ချင်သလား ... တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ ... လို့ ပြောလိုက် တော့။

သင်ချင်ရင်၊ ဟိုက စုတ်တံတွေ၊ ရေသွား ဆေး ... တဲ့။ တစ်ခါတည်း၊ ခိုင်းလိုက်တော့တယ်။ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းတာကို၊ ခြောက် လေ့လောက် ကူလုပ်ပေးရင်း၊ တဖြည်းဖြည်း သိလာ ... တတ်လာရတာ။

ကျောင်းကအပြန် ... ဝင်။ ကျွန်ရင် ... အပြန် ဝင်။ ခိုင်းတာ ... လုပ်။

တက္ကသိုလ် တက်နေတဲ့အထိ၊ စုတ်တံနိုင်နဲ့ပဲ ရှိသေးတယ်။ သဘောတရား ... သိပ်မသိသေးဘူး။

နောက်တော့ ... ဘာကြောင့် ဆွဲချင်ရ တယ်ဆိုတာ၊ ဆရာ မေးလို့ ပြောပြလိုက်တာ။ ဆရာ ... ရယ်လိုက်တာမှ၊ တတားဟားပဲ”

“မဆူဘူးလား”

“မဆူဘူး။ ဘာကြောင့် ... တတ်ချင် တတ်

သင်နှင့် မဆက်ဆံတော့သည့် မှုန်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ချင်။ တတ်ချင်တဲ့ စိတ်က၊ အဓိက၊ ပဲ ... တဲ့။

မင်း ... ပန်းချီ တတ်နေပါပြီ ... တဲ့။ ပုံဆွဲ တတ်ဖို့ပဲ ... လိုတော့တယ် ... ဆိုပြီး၊ အဲဒီကျမှ၊ လူပုံရေးတာ သင်ပေးတယ်။

ဆရာ ... ပြောတာ၊ ဟုတ်တယ်။ ငါ ... လူ ပုံရေးတတ်တဲ့အချိန်မှာ၊ ငါ ... ဆေးတွေ၊ စုတ်တွေ ကို၊ နိုင်နင်းနေပြီ”

“အဲဒါ ... မင်းကို၊ မှော်သွင်းပေးတာ”

ကြည့်လင်က၊ သူ နားလည်သလို၊ ဝင်ပြော၏။

“ငါ ...

လက်ပံပင်ကြီးလည်း၊ ဆွဲထားသေးတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ့အိပ်ခန်းထဲမှာ”

ပြောပြီး၊ အိမ်အတွင်းသို့၊ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့၏။ အိပ်ခန်းထဲ လက်ပံပင် ပန်းချီကား၏အနီးမှ၊ ယွန်းဘူးလေးတစ်ဘူးကို၊ ယူလာ သည်။

“ဟဲ့ ... အဲဒါ၊ ဘာကြီးလဲ”

“လက်ပံပွင့်”

မောင်ကျော် (အိမ်ထောင်ရေး)

“ဟွန်း၊ မည်းမည်းကြီး”

“မည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ညိုသွားတာပါ။ ငါတုန်းက ... နီနီရဲ့ရဲ့”

“လှလည်း မလှဘူး”

“အခုညာနဲ့ ကြည့်ရင် အားလုံး လှပါတယ်ဟာ”

“ဟင့်အင်း၊ မလှဘူး။ ငါတို့က အလှပညာတဲ့ ကြည့်တတ်တယ်။ မလှဘူး”

ကျွန်တော် ... ပြုံးလျက်၊ ယွန်းဘူးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တော့ ကြည့်လင်က ...

“မင်း ... အဖေနဲ့အမေ မင်းအဘွား။ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“ညနေမှာ ပြန်လာကြဖို့ ငါ ... မှာထားတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချင်လို့ပါ ... လို့ ပြောပြထားတာ”

“ဒါဆို၊ အခု ဘယ်သွားကြမလဲ”

“မနက်က၊ ဘုရား သွားပြီးကြပြီ ... ဆိုတော့၊ တိရစ္ဆာန်ရုံသွားမယ်”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကြည့်လင်က ...

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့သန့် နေခြည်သော်တို့က၊ မျက်ရည်လွယ်ကြတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“တိရစ္ဆာန်ရုံသွားရင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က၊ မျက်ရည်ထိန်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့သန့်နေခြည်သော်က၊ မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းလျက်၊ ညိုနေ၏။ ကျွန်တော်က၊ ကြည့်လင့်စကားကို နားမရှင်းသဖြင့် မေးမြန်းသည်။

“တိရစ္ဆာန်ရုံသွားတာနဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်ရည်မခိုင်တာနဲ့၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဪ ...။ သူ့သန့်နေခြည်သော်က၊ အမျိုးတွေမြင်ရင်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်တတ်ကြတယ်လေ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး၊ ငိုကြရော”

“သူတို့အမျိုးက ...”

“ပျောက်မျိုး”

စောင့်ရှောက်မှု (ခန်းစာအုပ်)

သူ့အဖို့နေခြင်းပင်တို့၊ ကြည်လင်ကို လိုက်ရိုက်ကြ
မြက်ခင်းပြင်ကို၊ ပတ်လျက်၊ ကြည်လင် ပြေးသည်။

မင်းစိုးခ၊ ဘက်သို့၊ လှည့်ကာ၊ ကျွန်တော်က ...

“ငါ... မမကြွမြယ်ကို ပြန်တွေ့နေပြီ-

မင်းစိုးခ”

လေသံတီးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မိန်းကလေးတွေကို၊ မပြောချင်တော့လို့

... ဆက်မပြောတာ”

မင်းစိုးခက၊ တအံ့တသြဖြင့် ...၊

“ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ”

“နောက်တော့၊ ပြောပြမယ်ကွာ။ မိ-

ကြည်လင်နဲ့ကို”

မင်းစိုးခ ခေါင်းညိတ်၏။

ကြည်လင် ချော်လဲသွားသည်ကို၊ မြင်ရ၏။ လဲကျသ-

အပြင်၊ အရိုက်အပုတ်လည်း၊ ခံနေရလေသည်။

(၁၀)

မနက်ခင်းတိုင်း၊ ကျွန်တော် ဘောလုံးကစားဖြစ်သည်။

ဘောလုံးကစားပြီး အပြန်တွင်၊ စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့၊ ဝင်ပြီး၊ ရေ
သန့်ဘူး တစ်ဘူးဝယ်သည်။

ထိုဆိုင်ထဲတွင်၊ မမ ကြွမြယ်နှင့်တူသော အမျိုးသမီး တစ်
ဦးကို၊ တွေ့၏။ မမ ကြွမြယ်ပဲ ... ဟုလည်း၊ ထင်ချင်သည်။ သို့
သော် ...၊ ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်ရဲ။

ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်၊ မမ ကြွမြယ်သည်၊ အသက်
နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်၊ ယခု ကျွန်တော် တွေ့မြင်လိုက်သည့် အမျိုး
သမီးက၊ အသက် သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်။

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (အင်းစိန်)

မမကြွေမြယ် ဖြစ်လည်း၊ ဖြစ်နိုင်သည်။ မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆိုတော့၊ စတိုးဆိုင်နှင့်အိမ်၊ တွဲထားသည့် နေရပ်မှာ၊ သူ့ မိဘ၊ အိမ်မဟုတ်။

ရေသန့်ဘူး ဝင်ဝယ်စဉ်တိုင်း၊ အိမ်ထဲသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မကြည့်မိ မျက်လုံး တစ်ဝှေ့မျှသာ ကြည့်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မမကြွေမြယ်နှင့်တူသည့် အမျိုးသမီးကို၊ လှစ်ခနဲသာ တွေ့၏။ စတိုးဆိုင်မှာ ... , ရောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်နေကြသူများမှာ၊ မိန်းကလေးများသာ။

“မင်းကို၊ မမှတ်မိတာများလား”

ကြည်လင်၏ ထင်မြင်ချက်။

“ငါ ... လူကြီးရုပ်ပေါက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ငယ်ရုပ်ကိုတော့ မှတ်မိလောက်ပါတယ်”

မင်းစိုးခေ့က ... !

“မင်း ... မေးကြည့်လိုက်ပါလား”

“ဘယ်လို မေးကြည့်ရမှာလဲ”

“မမကြွေမြယ်လား ဆင်ဗျာ ... လို့ မေးလိုက်ပေါ့”

“မခေါ်ချင်လို့ မခေါ်တာလို့ပဲ၊ ငါတွေးတယ်”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကြည်လင်က ...

“အိမ်ထောင်ကျသွားလို့၊ မင်း ... မခေါ်ရဲတာများလား”

“ဘောလုံးအသင်းက၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က၊ အဲဒီ ရပ်ကွက်က။

သူ ... ပြောပြတာကတော့၊ အိမ်ထောင်မရှိဘူး ... တဲ့။

မမကြွေမြယ်ဆိုရင်၊ အိမ်ထောင်ရှိရမှာပေါ့”

“ဪ ... ဆင်ပွန်းသည်က၊ ပြည်ပမှာ၊ အလုပ်ထွက်လုပ်နေတာမျိုး၊ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ အသင်းက၊ သူငယ်ချင်းက၊ ငါ့ကို၊ သေသေချာချာ စုံစမ်းပေးထားတာ။ ယောက်ျား မရှိဘူး။

တစ်စွန်းတစ်စ၊ ကြားတဲ့ ... သတင်းက၊ မိဘက၊ အစွန့်ခံထားရတဲ့၊ အမျိုးသမီး ... တဲ့။

ဆွေမျိုးညာတိ၊ မရှိဘူး။ သူ့ ဆိုင်ဝန်ထမ်း သုံးလေးယောက်နဲ့၊ သူနဲ့။ ဒါပဲ ... နေတာတဲ့။ ရုပ်ကွက်၊ သန်းခေါင်စာရင်းအရ သိရတာ”

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိမ်း)

“ဟာ။ မင်းက ... ရပ်ကွက်ရုံးအထိပါ။ ငါ
ရောက်၊ အလုပ်ရှုပ်ခိုင်းထားတာကိုး”

မင်းစိုးခင်က၊ ရယ်လျက် ပြော၏။

“စုံစမ်းပေးတဲ့၊ သူငယ်ချင်း ထဲထဲဝင်ဝင်
တာပါကွာ။ ငါ့ ... ခြေလှမ်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အခု ... ငါတို့က၊ ရော ... ဘာအကူအညီ
ပေးရမလဲ။ ပြော ...”

“အကူအညီ မလိုသေးပါဘူးကွာ။ ရင်စွဲ
တာပါ။ လောလောဆယ်တော့ ... ဘောလုံးကွင်း
ပြန်တိုင်း ငါ ... ရေစာသာ မသာသာ၊ ရေသန့်သာ
တစ်ဘူး၊ အမြင်ဝင်ဝယ်တယ်”

“ဝင်ဝယ်တိုင်း၊ တွေ့သလား”

“တွေ့တဲ့အခါ တွေ့၊ မတွေ့တဲ့အခါ မတွေ့
ပေါ့။ ဆိုင်နဲ့အိမ်နဲ့ တွဲထားတာ ဆိုပေမယ့်၊ ငါ ...
အိမ်ထဲကိုး မကြည့်ရဲဘူး”

ကြည်လင်က ...

“အဲဒီဆိုင်မှာ၊ ဖုန်းရှိလား”

“အင်း ... ရှိတယ်”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မှုနက်ခြံနံ၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ငါတို့ ... ဖုန်းဝင်ဆက်မယ်။ ငြီးရင် ... ၊

ဆိုင်က ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို၊
ရင်းနှီးအောင် လုပ်လိုက်မယ်။ ငြီးရင် ... ဆိုင်ပိုင်
ရှင်နာမည်၊ မေးလိုက်မယ်”

“နာမည်က ... ကြွေမြယ်ပါဆို”

“ဟာ ...။ အဲဒါဆို၊ မင်းက ... ဘာလို
သေးလို့လဲ”

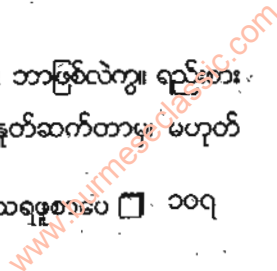
“သူ့ကိုယ်တိုင် မခေါ်မပြောချင်တော့တာမျိုး။
ဖြစ်နေရင်၊ ငါ ... ခေါ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလေ”
မင်းစိုးခင်က ...

“မင်း ... တွေ့စေနေတာပဲ”

“တွေ့ဝေတာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ယူနေတာ။

ကြာခဲ့ပြီလေကွာ။ ဆယ်နှစ်။ မက။ ငါ့စိတ်
ထဲသာ၊ လက်ပံပွင့်လေး ရှိနေသေးပေမယ့်၊ သူ့စိတ်၊
သူ့ဘဝထဲမှာ၊ လက်ပံပင်ကြီး၊ လှပစ်လိုက်ရင် ... ၊
ဒုက္ခ”

“လှပစ်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ။ ရည်းစား
ဟောင်းကို၊ ပြန်တွေ့လို့၊ နှုတ်ဆက်တာမှ မဟုတ်

မောင်ကျရီ (အင်းစိန်)

တာ”

မင်းစိုးခင်၏စကားကို၊ ကျွန်တော် လက်ခံဖြစ်ဖြစ်။

“နှုတ်ဆက်လိုက်လို့၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေတော့လည်း၊ နောက် ... မနှုတ်ဆက်ရုံပေါ့။
မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်၊ လက်တာလျက် ...

“အဲဒီလို ... အခြေအနေကြီးကို၊ ငါ ...
ကြောက်နေတာ။

ပြန်တွေ့မယ် ... လို့၊ မျှော်လင့်ထားတာ
မမှတ်မိတော့တဲ့၊ ပြန်တွေ့တာမျိုးကိုတော့၊ ငါ ...
ရင်မဆိုင်ရဲဘူး”

“အဆိုးဆုံးကိုလည်း၊ ရင်ဆိုင်ရဲရမယ် ... လို့
မင်းကို၊ သင်ပေးထားတယ်ဆို”

“စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး ... အားလုံး
အပေါ်၊ ငါ ... အဲဒီလို၊ ခံယူနိုင်ပါတယ်။

မမနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့၊ ဘယ်ဆိုးရွားမှု
ကိုမှ၊ ငါ ... ရင်မဆိုင်ရဲဘူး”

“ဟား ...။ တကယ်တော့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကြီးပါလား”

“အဲဒီ စတိုးဆိုင်ထဲကို၊ ဝင်လိုက်တိုင်း၊ ငါ
...။ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သားလေး၊ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်
... မင်းစိုးခင်၊ ရွံ့တွန့်တွန့်ကို၊ ဖြစ်နေမိတာ”

“မင်း ...။ အဲဒါကြောင့်၊ နေခြည်သော်တို့
နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ၊ မပြောတာပေါ့။ ဟုတ်လား ...။
ဒီအကြောင်းကို”

“အေး။ ဆိုပါတော့”

ကြည့်လင်က ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မင်း ... ဆုတောင်းကား
အချိန်တော်တော်ကြာတော့၊ ပြည့်သလိုလိုပါပဲလား”

“ဆုတောင်းခဲ့ရတဲ့ ကာလ၊ ကလည်း၊ ကြာခဲ့ပြီလေ” ...
ကျွန်တော် အမောထိန်းလျက် ပြော၏။ သို့သော် ... မောနေ

မိသေးသည်။

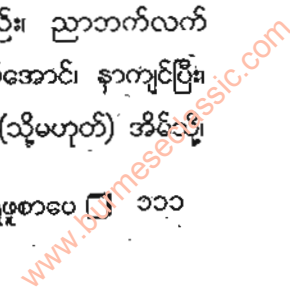

(၁၁)

ကျွန်တော့် စက်ဘီးကို၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်၊ မနင်းနိုင်
တော့ချေ။ ထို့ကြောင့်၊ ဘောလုံးအသင်းမှ၊ သူငယ်ချင်း သိန်းဇော်
က ကျွန်တော့် စက်ဘီးကို၊ တွန်းပေး၏။

“ဆေးခန်း အရင်ဝင်မလာ။ အိမ် ... တန်း
ပြန်မလား”

အမှန်ကတော့၊ ညာဘက်ပါးတွင်၊ ရရှိသွားသော၊ ပွန်းပဲ့
ထိရာက၊ မဖြစ်စလောက်ဆိုနိုင်သော်လည်း၊ ညာဘက်လက်
ဘက်ဝတ် လှုပ်ရှား၍ မရနိုင်တော့လောက်အောင်၊ နာကျင်ပြီး၊
ညှစ်ကိုင်နေသည့် ဒဏ်ရာအရ၊ ဆေးခန်း (သို့မဟုတ်) အိမ်သို့၊

မောင်လှမျိုး (အင်းစိန်)

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကျွန်တော် သွားသင့်ပါသည်။ သို့သော် ...

ကျွန်တော် ... ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့်၊ ရယ်လိုက်မိသည်။ လက်မှ

“ငါ ... စတိုးဆိုင်ကို၊ ဝင်ဦးမယ်”

ရာကြောင့်၊ ရယ်ရသည်ပင်လျှင်၊ မသက်သာ။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရေသန့်ဘူး ဝယ်မယ်လေ။ ပြီးတော့ ...
စပလစ်(စ) ဝယ်မယ်။ ပြီးတော့ ... Septidine ဝယ်
မယ်။

လက်ကို လိမ်းဖို့၊ ဆေးအပူတစ်ပုလင်း ဝယ်
မယ်။ ပတ်တီး ဝယ်မယ်”

“မင်း၊ လက်က၊ ရောင်နေတယ်လေ။ ကိုယ်
ဘာသာ ဆေးလိမ်း ... လို့၊ မရလောက်ဘူး”

“မရလည်း၊ နောက်မှ ... ဆေးခန်းသွား
တာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့၊ စနိုး၊ တာဝါလည်း

ဝယ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ...”
သိန်းဇော်က ...

“စံဗလ။ အိမ်မပြန်ခင်၊ ဆေးခန်းမသွားခင်
မင်း၊ မမကို၊ အရင်၊ မြင်ချင်သေးတယ် ... လို့
ပြောလည်း ငါ ... လိုက်ဖို့မှာပါကွာ။ ဟိုဟာ၊ ဒီဟာ
... ဝယ်မယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

မမကြေမယ်ကို လှစ်ခနဲ မြင်ရ၏။ ဝေဒနာသာ ကြည့်မိသည်။
ညှိမိ၍ မြင်စဉ်ခဏ၊ ဝါးပြင်နှစ်ဖက်၏ ဝါးချိုင့်လေးများပါ၊ လွင့်

ကွယ်ပျောက်သွားလေပြီလား ...။ တွေးမိပြန်သည်။ မြင်ရ၊ တွေ့
သည်။ ခဏငယ်တိုင်း၌၊ အပြုံးအရယ်တို့၊ လွင့်ပျောက်၊ ကွယ်မန်း

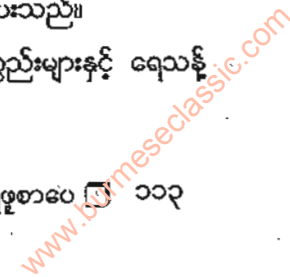
“အ”

“ခုန်း”

ကောင်မ၊ လေး လှမ်းပေးသည်။ ရေသန့်ဘူးကို ညှာလက်
ဖြင့် လှမ်းအယူ၊ လက်အနာကြောင့်၊ လွတ်ကျသွား၏။ သိန်းဇော်က၊

ပတ်တီးကိုဝယ်ထားရာမှ၊ ပြေးဝင်လာ၏။ လွတ်ကျသွားသည်။ ရေသန့်
ဘူးကို၊ ဆိုင်မှ ကောင်မ၊ လေးက၊ ကောက်ပေးသည်။

သိန်းဇော်က၊ ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများနှင့် ရေသန့်
ဘူးကို ကိုင်လျက် ...

မောင်ကျော် (အနောက်)

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မျက်နှာရင်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ငါ...လာယူမှာပေါ့ကွာ”

“မေ့သွားတာကွ”

“ဘာကို မေ့သွားတာလဲ”

“လက်က, အနာကို မေ့သွားတာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”...ဟူသည့် အသံကို နီးကပ်စွာ ကြား
လိုက်ရသည်။ မေးခွန်းကို ကျွန်တော် မဖြေဖြစ်ခင် သိန်းဇော်က...

“ရေဘူး လွတ်ကျသွားတာပါ... အစ်မ
မမကြောမြယ်၏ မေးမြန်းစုံစမ်းသံ...ဟု သိလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာက၊ ဘာဖြစ်တာလဲ
...မေးတာ”

ကျွန်တော် ရင်တွေ ခုန်နေသည်။

“ဘောလုံးကစားရင်း ထိတာ”

သိန်းဇော်၊ ဝင်ဖြေပေး၏။

“ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... အစ်မ၊ လက်လည်း...”

ခေါက်ထားတယ်။ အဲဒီလက်နဲ့ ရေသန့်ဘူး ယူလိုက်
တာ၊ အဲဒါ... လွတ်ကျသွားတာ”

“ပြ”

မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း၊ လက်ကိုပါ... ပြခိုင်းလေ၏။ ထို
အချိန်အထိ၊ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဖြစ်။ ဝင်မပြော
နိုင်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေသကဲ့သို့ နှုတ်လေးလျှာလေး ဖြစ်နေရသည်။
ဝမ်းသာလွန်းနေသလား။ ဝမ်းနည်းနေမိသလား။ ဝမ်းနည်း
မိသေးသော ဒွန်တွဲ ခံစား၊ နေရသလား။ မဝေခွဲတတ်။ တစ်ဆို့ရင်နှင့်
နေသည်... ဟုသာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။

“ဟဲ့...။ လက်က... အဆစ်လွဲနေတာ
လေ။ ဒီ... ဆေးအပူတွေ လိမ်းရုံနဲ့ မရဘူး။

မျက်နှာက, တော့၊ ပွန်းရုံ ပဲ့ရုံ။ ဆေးထည့်လို့
ရမှာပါ။ လက်က... မရဘူး။ ဒီနားမှာ၊ ဆေးခန်း
ရှိတယ်။ လာ...”

သိန်းဇော်ကို၊ ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။ သိန်းဇော်၏မျက်
လုံးထဲတွင်၊ ကျွန်တော်အတွက်၊ အံ့သြဝမ်းသာရိပ်ကို၊ တွေ့၏။

မမကြောမြယ် ခန့်မှန်းသကဲ့သို့၊ လက်အဆစ်လွဲနေခြင်း ဖြစ်

အောင်ကျမျိုး (အင်းစာရပ်)

သည်။ ဆေးဆရာက ... ဆေးစည်းပေးအပြီး၊ သောက်ဆေးပေး၏။ မျက်နှာရှိ ဒဏ်ရာများအတွက်ပါ။ သောက်ဆေး တွဲပေးသည်။

“နာမည် ... ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော့်ကို၊ မေး၏။

“စံဗလ”

မမက, ဝင်ဖြေသည်။

“အား ...။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ... နာမည်။

သမီး မောင်လေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

“နောက် ...။ နှစ်ခါလောက် လာစည်းပြီး

ရင်၊ ပျောက်ပြီနော်”

ကျွန်တော် ... ခေါင်းညိတ်သည်။ တောင်ဘီအိတ်အတွင်း မှ၊ ပိုက်ဆံကို၊ ဆေးဖိုးပေးဖို့၊ ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ထုတ်ယူစဉ်၊ မမ ကြွေမြယ်ကာ၊ ထို ... လက်ကို ဖယ်ခွာ၏။ ဆေးဖိုး ကျသင့်ငွေကို၊ သူ ... ရှင်းသည်။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... မမ”

“မလိုပါဘူး။ မိဘ, စိတ်မပူစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သန်ဘက်ခါ၊ ဆေးခန်းကို၊ ကိုယ့်ဘာသာ

မသွားနဲ့။ ငါ ... လိုက်ပို့မယ်။ ဒီကို ဝင်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ...။ ကျောင်းပြီးပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ထွေထွေထူးထူး ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ပန်းချီ

ဆွဲတယ်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့၊ ပန်းချီကား

အရောင်းအဝယ် လုပ်တယ်။ ပန်းချီပြခန်း ဖွင့်ထား

တာ”

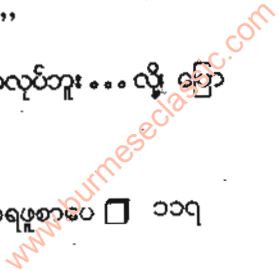
ဝမ်းပန်းတသာ ပြောချင်သည်။ သို့သော် ... မပြောဖြစ်။

“ဟဲ့။ အဲဒါ ... ထွေထွေထူးထူး၊ ဘာမှ

မလုပ်ဘူးလို့ ပြောရသလား”

“တခြားစီးပွားရေး၊ မလုပ်ဘူး ... လို့ ကြော

တာပါ”

မောင်ဗုရီ (အင်းစိန်)

“ဘောလုံးက၊ အပျော်ကန်တာလား”

“အပျော်သာသာပါပဲ။ အသင်းတစ်သင်းမှာ ကစားနေတာ”

“အဘိုး၊ အဘွားတွေ၊ ရှိသေးလား”

“အဘိုး၊ ဆုံးသွားပြီ။ အဘွားတော့၊ ရှိသေး တယ်”

“မိဘနဲ့ရော၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြေပါတယ်”

“မိဘနဲ့ ဘာ၊ အတိုက်အခံမှာ မလုပ်နဲ့နော် မိဘ မကြိုက်တာ၊ ဘာမှ ...၊ မလုပ်မိစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ စိတ်ချပါ .. မေ”

“ကဲ ... ပြန်တော့။ ဆေးကို၊ ဂရုတစိုက် သောက်”

“ဟုတ်”

သိန်းဇော်က စက်ဘီးကို ကူတွန်းပေးသည်။ မမကြောမြေ က၊ စတိုးဆိုင်ရှေ့တွင်၊ နေရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်၊ လှည့်ကြည့်ခဲ့ သေးသည်။ အကြည့်ခက်နေမိ၏။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“မင်းနဲ့ ...၊ ဟိုးတုန်းကတည်းက၊ သိဖူး တာဆို”

သိန်းဇော်ကို ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ရုံသာ၊ ညိတ်ပြုလိုက် သည်။

“နည်းနည်း စိမ်းသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...၊ မင်းကို၊ ဂရုတစိုက်တော့၊ ရှိတယ်”

“စိမ်းရုံတွင် မဟုတ်ဘူး။ အပြီးအရယ်၊ နည်း သွားတယ်”

လွမ်းမောစွာ ကျွန်တော် ပြောသည်။

“အသက်ကြီးသွားလို့၊ မျက်နှာထား တည် သွားတာနောက်ပေါ့။ အသက်၊ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ငါ့ထက် ခုနစ်နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ အင်း သုံးဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်နှစ်လောက် ရှိမယ် ထင် တယ်”

“ဟုတ်လား။ ငါက ... နှစ်ဆယ့်ခွန်လောက် ပဲ၊ ရှိမယ် ... မှန်းတာ။ ချောတာတော့ ... တော်

မောင်ကျော် (အင်းစိမ်း)

တော် ချောတယ်ကွ။

မင်းနဲ့ ... ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာတော့ ... ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...၊ ဂရုတစိုက် ... စိမ်းတိမ်းတိမ်း”

“ငါလည်း ...၊ အဲဒါကို ... သတိထားတယ်။ ငါသာ ... ဒဏ်ရာ၊ မရရင် စကားလာမှာ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“ရန်ဖြစ်လာတယ် ... လို့ ထင်သွားတာ ... အင်း”

“ရန်ဖြစ်လာတယ် ... ထင်ပြီး စိုးရိမ်တာ မေးတာတောင်၊ လေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

စိုးရိမ်တာကိုက၊ ဂရုစိုက်တဲ့ လက္ခဏာ ဒါပေမဲ့ ... ပြောတာ၊ ဆိုတာ၊ မေးတာ၊ မြန်းတာတော့၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို၊ မေးနေသလိုမျိုး ဒါပေမဲ့ ... မင်း၊ ပျော်နေတယ်၊ မဟုတ်လား”

“ပျော်တာတော့၊ အရမ်းပျော်တာပေါ့။ တောရော ... တစ်ခုခုကို ခံစားနေရသလိုရော။ စိ

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ထဲမှာ ရောထွေးနေတယ်။

စာမေးပွဲအောင်တဲ့ ... နေ့။ အဘိုးဆုံးသွား သလိုမျိုး။ အဲဒီလိုကြီး ခံစားရတာ”

သိန်းဇော်က ...

“မင်းရော ...၊ အဲဒီအစ်မ၊ ရော ...၊ မငယ် ကြတော့ဘူးလေ။

မင်းက ... မင်းကိုယ် ... မင်း။ ကလေး၊ လေးလို့ ခံစားလိုက်တာ ဖြစ်မယ်။

ကလေးဆိုတာက၊ ဂရုတစိုက်၊ ယုယချိပိုးမှာ ကြိုက်တာလေ။ ချီနေပိုးနေကျ၊ အလှေအထ၊ မရှိ တော့တာကို၊ တ၊ သ မိတာဖြစ်မယ်။

မင်းက ...၊ ဟိုးတုန်းက၊ လို့ ကလေးသာ သာ ... စိတ်။ အဲဒီအစ်မက၊ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အနေ အပြော၊ အဆက်အဆံ၊ လူကြီး ... စိတ်။ အဲဒီလို၊ ကွာသွားတာ ... လို့ ငါ ... ထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပါ” ... ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြန်လည်ဆုံစည်းရသည်ကိုတော့၊ အထူးကြည်နူးရလေသည်။

(=၂)

“ကိုကြီး၊ မမကြီး ခေါ်နေပါတယ်။ အိမ်
ထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါ ... တဲ့”

စတိုးဆိုင်၏ ဝန်ထမ်း ကောင်မလေး၏စကားကြောင့်၊ မမ
ကြွေမြယ်ရှိရာသို့၊ ကျွန်တော် သွားသည်။ ကင်းဘတ်ဖိနပ်နှင့် ခြေ
အိတ်ကို၊ ချွတ်ကာ၊ ဖိနပ်ချွတ်တွင်း ထားခဲ့သည်။ ဘောကန်ဖိနပ်နှင့်
အခြားပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည်။ အိတ်ကို အိမ်ကြမ်းပြင်၏ ခြေရင်း
ဘက်တွင်း ထားလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်း ဆက်တီပေါ်တွင်း မမကြွေမြယ်
ထိုင်စောင့်နေ၏။

ဆက်တီခုံများပေါ်တွင်း ကျွန်တော် မထိုင်ဘဲ၊ အခြားခုံငယ်

စောင့်လှပျို (အင်းစိမ်း)

တစ်ခုပေါ်တွင်၊ ထိုင်ဖို့ ပြင်သည်။

“ဒီမှာ ... ထိုင်။ အဲဒီမှာ ... မထိုင်နဲ့”

“ကျွန်တော် ... ပေကျံနေလို့ပါ ... မ”

“ရတယ် ... ထိုင်”

ကျွန်တော် ... ဖွဖွရွရွသာ၊ ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ...၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရေသန့် လာဝယ်တာ”

“သိတယ်။ ဘယ်က၊ လာတာလဲမေးတာ”

“ဘောလုံးကွင်းက”

“မနက်ဖြန်၊ ဆေး ထပ်စည်းရမယ်ဆိုတာ မင်း ... မှတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနေ့ကမှ၊ ဆေးစည်းထားတာဆိုတာ လက်အနာရော ...၊ ဖျက်နှာက၊ ဒဏ်ရာမပေး မပျောက်လောက်သေးဘူးပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်၏။

“အဲဒါ ...။ ဒီ ... မနက်၊ မင်း ... ဆေး”

လုံး သွားကစားရသလား”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ကျွန်တော်... ခြေထောက်၊ မထိထားဘူးလေ ... မမ။ လက်ပဲ ... ခေါက်ထားတာ”

“ထပ်လဲ ... လို့။ ထပ်ထိရင်ရော”

“ကျွန်တော် သတိထားပါတယ်”

“စံလ”

“ဗျာ”

“ဒဏ်ရာဆိုတာ၊ တစ်နေရာတည်းကို၊ တစ်ခါပဲ ရတာ၊ ကောင်းတယ်။ တစ်နေရာတည်းကို၊ နှစ်ခါထပ်ထိရင်၊ အခြေအနေ ဆိုးတတ်တယ်။

ပျောက်ကင်းပြီးလို့၊ ထပ်ထိတာဆိုရင်တော့၊ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့။ မပျောက်သေးဘဲနဲ့၊ ထပ်ထိတယ်ဆိုတာ။ ထပ်ထိစေနိုင်အောင်၊ ပြုမူတယ်ဆိုတာ၊ ဒါ ... မိုက်မဲတာပဲ”

ကျွန်တော် ... ဖြေရှင်းချက်၊ မပေးဝံ့တော့။

“မင်း ... ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

ဒီလောက်တော့၊ တွေးတတ်၊ ကြောက်တတ်ဖို့ သင့်တယ်”

“ကျွန်တော် ... မှားသွားပါတယ် မမ”

မောင်ကျွန်း (အမေအမေ)

မမ ကြွေမြယ် ထိုင်နေရာ နံရံ၌ အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ ငယ်ရုပ်သွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။ မမကြွေမြယ်၏ ခင်ပွန်း... ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်၏။

ဆိုင်ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အအေးခွက် တစ်ခွက် လာချပေးသည်။

“ရော... သောက်”

မမကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ယူပေး၏။ အာဆွတ်ရုံသာ ကျွန်တော် သောက်ဖြစ်၏။

“ဆေးရော... သောက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သောက်ပြီးပြီ၊ မနက်စောစောက

ကော်ဖီနဲ့ သောက်လိုက်တယ်”

“ညှော်မိစေနဲ့”

“ဟုတ်”

“မင်း... မျက်နှာမှာပါ... ဒဏ်ရာရှိတယ်... ဆိုတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ မသိသလိုပဲနော်”

“ဘယ်ဒဏ်ရာမှာ ရှိတယ်... လို့ ကျွန်တော် မသတ်မှတ် ခဲ့ပါဘူး... မမ” ... ဟု စိတ်မှသာ ပြောဖြစ်၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ ဂရုမစိုက်တာလား”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မျက်နှာ၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“အသေးအမွှား... လို့ သဘောထားတာ ပါ... မမ”

“ငါက... မင်းထက် အသက်ကြီးတယ် နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်သည်။

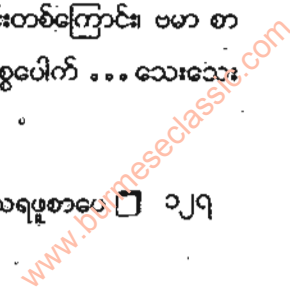
“မှားစရာရှိရင်တောင် ငါ... ရှေ့က မှားပြီး ပြီ။ ရှောင်ရန်... ဆောင်ရန်ဆိုတာမျိုးကိုလည်း မင်းထက် ပိုစောပြီး သိပြီးလောက်ပြီ။ နော်... စံဗလ”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

“ငါ့ အတွေ့အကြုံရ ပြောရရင်။ လောက၊ ကြီးမှာ။ ဘယ်အရာ... ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အသေး အမွှား... လို့ သဘောမထားသင့်ဘူး”

နောက်ထပ် မှတ်သား လိုက်နာစရာ တစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော် နားစိုက်... ခံစား ခံယူသည်။

“မြန်မာ စာကြောင်းတစ်ကြောင်း၊ ဗမာ စာလုံး တစ်လုံးမှာတောင် ဝစ္စပေါက်... သေးသေး တင်... အောက်က မြင့်။”

စောင့်ရှောက်မှု (စောင့်ရှောက်မှု)

အစက်အပြောက်လေးတွေ၊ လိုသွား၊ ဝိုသွား
ရင်တောင်၊ အဓိပ္ပာယ် မဲ့သွားတာ၊ အဓိပ္ပာယ်လွှဲ
သွားတာ၊ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အနာ သေးသေးလေး။ မေးခိုင်းပိုင်း၊ ဝင်
ကြည့်ပါလား။ အန္တရာယ်ကြီးသွားမှာပေါ့။

သင်္ဘောအကြီးကြီးရဲ့ ... ဝမ်းဗိုက်၊ အပေါက်
သေးသေးလေး။ မဟာမထေးဘဲ၊ ထားကြည့်ပါလား။
တဖြည်းဖြည်း နစ်သွားမှာပေါ့။

မြွေပွေး ... ပေါက်စ၊ သေးသေးလေး။
အကိုက်ခံ ကြည့်ပါလား။ သေသွားမှာပေါ့။

လောကမှာ ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို၊ အရေးမကြီး
လောက်ဘူး ထင်ပြီး၊ ဒါလေးများ ... လို့ မတွေး
မိပါစေနဲ့ စံလ”

ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်လျှော်၊ ကျွန်တော် လိုလိုလား
လား မှတ်သားဖြစ်သည်။

“မင်း ... ပန်းချီဆွဲနေတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“တခြား ... ပန်းချီပညာရှင်တွေရဲ့ ပန်းချီ
ကားကိုလည်း၊ မင်းရဲ့ ပန်းချီပြခန်းမှာ၊ ပြပေးတယ်
... ဟုတ်”

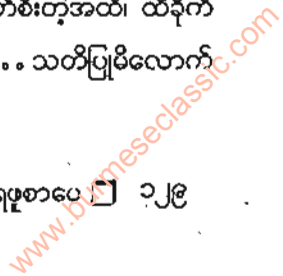
“ဟုတ်ပါတယ် ... မမ။

ကျွန်တော့်ပန်းချီကား၊ တင်ထားတာ၊ နည်း
ပါတယ်။ ကျွန်တော်က၊ အပျော်တမ်းလောက်ပါ။
တခြားပညာရှင်တွေရဲ့ ကားတွေအတွက်၊
အရောင်းအဝယ်ကိုပဲ၊ ပို ... ဂရုစိုက်ပေးပါတယ်”

“အင်း၊ အဲဒီ ... ပန်းချီကားချပ်တွေ ...
အဲ ... ပြခန်းမှာ ... ချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်
ကားရဲ့ အလယ် ... မှာ၊ မလိုအပ်တဲ့ ဆေးစက်
တစ်စက်၊ တင်ပေးလိုက်ရင်။ အဲဒီ ပန်းချီကား ဘာ
ဖြစ်သွားသလဲ”

“ပျက်စီးသွားသလိုပါပဲ ... မမ”

“ဒါဆို ... အသေးအမွှားဆိုတာလည်း၊
အကြီးအမား တစ်ခုခုကို၊ ပျက်စီးတဲ့အထိ၊ ထိခိုက်
နိုင်တယ် ... ဆိုတာ၊ မင်း ... သတိပြုမိလောက်
ရောပေါ့”

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိန်)

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ... ပိုပြီး၊ သတိပြု
ပါပြီ”

“လောကကြီးမှာ ... ဒါလေးများ ... ခါ
တာ မရှိဘူး။ ဆန်တစ်ပြည်ချက်လောက်၊ ရှိတဲ့
ထမင်းထဲကို အဆိပ် တစ်စက်လောက်ပဲ ထည့်
လည်း၊ သေတတ်သလိုပဲ။”

တချို့လူတွေ ... ဘဝ ဆုံးရှုံးသွားရတာ
ဒါလေးများကို၊ ဂရုမစိုက်မိကြလို့ပဲ။

လက်အနာ၊ မျက်နှာအနာနဲ့ ဘောလုံးကွပ်
သွားတာ၊ မင်း ... မိဘက၊ မတားဘူးလား”

“ဖေဖေ ... မေမေတို့က၊ ကျွန်တော့်ကို
စိတ်ချတယ် ... မမ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ စောင့်
ရှောက်နိုင်တယ် ... ဆိုတာ။ ဟိုး ... ငယ်ငယ်က
တည်းက၊ သိကြတယ်။

မဟုတ်မတတ်၊ ဘာမှ ... မလုပ်ဘူးဆိုတာ
ကို၊ ယုံကြည်ထားသလိုမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော် ... တိုင်း

ပင်မှ၊ အကြံပေးကြတယ်။
မတိုင်ပင်ရင်၊ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်
အပေါ်၊ စိတ်ချကြတယ်”

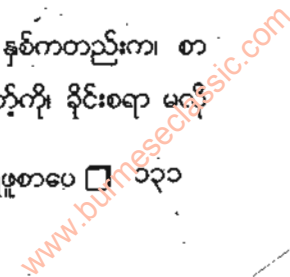
“အလို။ အဲဒါဆို၊ ငါက၊ ပဲ ... စိတ်မချ။
လက်မချ ဖြစ်နေပါတယ် ... လို့၊ မင်းက ... ဆို
လိုချင်တာလား”

“အဲဒီလို၊ မဆိုလိုပါဘူး ... မမ။ ကျွန်တော်
ငယ်ငယ်ကတည်းက။ အထူးသဖြင့်၊ မမနဲ့ ဆုံတွေ့
ပြီးကတည်းက။

အ၊ ကုသိုလ်နည်းအောင် နေခဲ့တယ်။ ဘယ်
ပြဿနာက၊ မှ ထွက်မပြေးဘူး။ အကောင်းမျှော်ပြီး၊
လုပ်သလို၊ အဆိုးကြုံရင်လည်း၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့၊ ရင်ဆိုင်ခဲ့
တယ်။

ဒါကို ... အဘွားတို့၊ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က၊
သတိထားဖြစ်လာကြတော့၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ်
စိတ်ချကြတာပါ။

ရှစ်တန်း စ၊ တက်တဲ့ နှစ်ကတည်းက၊ စာ
ကျက်ဖို့၊ ဘယ်သူမှ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ခိုင်းစရာ မရနိုင်

မောင်လှမျိုး (ခင်အောင်)

ခွဲဘူး။

ဘုရားရှိခိုးတယ်။ အ၊ကုသိုလ်နည်းအောင်
နေတယ်။ ဖြစ်ချင်တာရှိရင်၊ ဆုတောင်းဝံ့တယ်။ တ
တွေကို၊ လက်လှမ်းမီသလောက်၊ ကူညီခဲ့တယ်။

ဆုတောင်းလို့ ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ရင်လည်း
ဆုတောင်းခြင်းကို၊ အထင်မသေးဘူး။ ငါ .. အ
ကုသိုလ် ကြီးနေလို့၊ လိုတာ ... မရတာဘဲ ... ငါ
သာ၊ နှလုံးသွင်းတယ်။ ကုသိုလ်အလုပ် ... ပိုလုပ်
ဖြစ်တယ်။

ဒီလို ... နေထိုင်ခဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော့်အဖေ
မိဘ၊တွေ ... စိတ်ချကြပါတယ် ... မမ။

ဒါဟာ ...၊ မမရဲ့ ...၊ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ။

“မင်း ... ပြောပြတာကို ငါ ... ကြားရတာ
စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...၊ ငါ ကျေးဇူးကြောင့်
ဆိုတာ၊ ဘာလဲ”

“မန်ကျည်းပင်အောက်၊ လက်ပံပင်ကြီး
အောက်မှာ၊ မမ ... ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ကျွန်
တော် ... တစ်သက်လုံး၊ လိုက်နာခဲ့တာကို ပြောတာ

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့ဘဲ မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ပါ မမ။

အ၊ကုသိုလ်နည်းရင်၊ ဆုတောင်းပြည့်တယ်
... လို့၊ မမ ... ပြောခဲ့ ... လို့။ မမ ... အတွက်
ဆုတောင်းပေးချင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ... အကုသိုလ်
နည်းအောင်၊ နေထိုင်ခဲ့တာပါ။

မမ ... မဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ဖို့ရော၊ မမနဲ့
ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ဖို့ရော၊ ကျွန်တော် ဆုတောင်း
ခဲ့ပါတယ်။

ဆုတောင်း မပြည့်တဲ့၊ ရက်တွေ၊ လ၊တွေ၊
နှစ်တွေတိုင်းမှာ၊ အ၊ကုသိုလ်ကြီးနေသူ ... လို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ ယူဆပြီး ...၊ ကုသိုလ်အလုပ်
တွေ ... ပိုလုပ်ခဲ့ပါတယ် ... မမ။

အ၊ကုသိုလ် နည်းရင်၊ စိတ်ညွတ်သမျှ ပြည့်
စုံလိမ့်မယ် ... လို့ ဘယ်ကိစ္စအပေါ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်
တော် ... ယူဆထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ... မမရဲ့
ကျေးဇူးပါ”

ကျွန်တော် ... လိုက်နာခဲ့သမျှသော၊ မမကြေမယ်၏ စကား
တွေအကြောင်းကို၊ ကျွန်တော် တတွတ်တွတ် ပြောပြခဲ့တော့

မောင်ကျမျိုး (ရှမ်းအောင်စိုး)

သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ ဘဝရင်အတွင်း၌၊ သိုလှောင်လှည့်စားနေခဲ့သည်။ စကားမှန်တိုင်းများ၊ အင်အားပြင်းစွာ တိုက်ခတ်အပြစ်ရှင်းလင်းပေါ့ပါးသွားသည်ပမာ၊ ရင်မှာ ... ခံစားကြည့်သာ သွားရမည်။

“ငါ့စကားလေး သုံးလေးခွန်းကို၊ မင်း... အခုလောက်၊ လိုက်နာခဲ့လိမ့်မယ် ... လို့၊ ငါ... ထင်မထားခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

မင်းကို၊ ဆုတောင်းခိုင်းခဲ့တုန်းက၊ ထေတကယ့်ကို၊ အားကိုးတကြီး၊ ဆုတောင်းခိုင်းခဲ့တယ်။

“ဒါပေမဲ့...၊ ကျွန်တော် ဆုတောင်း၊ မပြုဝ၊ ခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ် ... မမ”

မမကြွေမြယ်၏ နေအိမ်လိပ်စာကို သိလိုသဖြင့်၊ ရွာကျွန်တော် သွားရောက်ခဲ့သည်မှ အစ၊ မမကြွေမြယ်၏ ဘဝ အပြောအလဲ ... သတင်းစကား အဆုံး၊ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အဲဒါ...၊ ကျွန်တော် အ၊ ကုသိုလ်ကြော... လို့၊ ကျွန်တော် တွေးပြီး၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

တယ်”

မမကြွေမြယ်က ...

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ အ၊ ကုသိုလ်ကြောင့် ပါ။

ဘယ်သူက၊ ဘယ်လိုပဲ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဆုတောင်းပေးပေး။ ကာယကံရှင်မှာ၊ အ၊ ကုသိုလ် ကြီးနေရင်၊ ဘယ်ဆုတောင်းမှ မပြည့်တော့ဘူး။ ငါ့ကံပါပဲ။

ဒါပေမဲ့... ဆုတောင်းပေးခဲ့တဲ့အတွက်၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း၊ မမကို၊ ကျေးဇူး အရမ်း တင်ပါတယ်”

“အနာ၊ မပျောက်သေးဘဲ၊ ဘောလုံးသွားကန်လို့၊ ဆူဖို့ ပြောဖို့၊ မင်းကို၊ ခေါ်လိုက်တာ။ မဆူတော့ပါဘူး။ အန္တရာယ်ကင်းအောင် တော့၊ နေပေါ့”

“စိတ်ချပါ ... မမ”

ထို့ထက်ပိုသော ... စကားများ၊ ထိုထက်ပိုသော မေးခွန်း

စောင်ကျမျိုး (ဆင်းရာစဉ်)

များ၊ များစွာ ...၊ မေးမိချင်သည်။ သိကြားချင်သည်။

သို့သော် ... မမ အလိုမကျမှာကို၊ စိုးရွံ့နေမိ၏။ အားစိတ်လည်း ဖြစ်ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ။ ကြုံဆုံဖြစ်တည်လာသော အကျိုးရလဒ်ဟူသမျှတို့သည် ဖြစ်တည်လာစေသော ... အကြောင်းရင်းတိုင်းအခြေပြု ဖြစ်တည်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။

အကုသိုလ် အကြောင်းကြောင့်၊ ကေုကွင်းကြရသည်လည်း ရှိတတ်သကဲ့သို့၊ ကုသိုလ် အကြောင်းကြောင့်၊ ဆုံစည်းခြင်းလည်း ရှိလာနိုင်သည် ... ဟု၊ တွေးဆ၊ ကာ၊ ကံတရား၏ အမျက်မပြေအပေါ်၊ မျက်ခြည်မပြတ်၊ တရစပ်၊ ကြည့်မြင်ဆင်ခြင်တတ်ချင်လာ၏။ ကံ ... ဟူသည်ကား၊ အရာအားလုံး၏ အကြောင်းခံသာတည်း။

(၁၃)

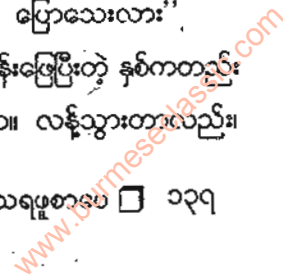
နောက် တစ်နေ့တွင်၊ မမကြေမြယ်ကာ၊ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ ထိုင်နံ့နက်ကာ၊ ကျွန်တော်၊ ဘောလုံးကွင်းသို့ သွားသော်လည်း၊ ဝင်ရောက်ကစားခြင်း မပြု။

“မင်း အဘွား၊ အသက်ဘယ်လောက် ရှိ သွားပြီလဲ”

“ရှစ်ဆယ် ကျော်ပြီ”

“မင်းကို၊ ဆူသေး၊ ပြောသေးလား”

“ဟင့်အင်း။ ရှစ်တန်းဖြေပြီးတဲ့ နှစ်ကတည်း က၊ မဆူ မပြောတော့တာ။ လန့်သွားတာလည်း”

စောင့်ကျမျိုး (နန်းချောင်း)

ဖြစ်မယ်”

“ဘာကို”

“အဲဒီ နှစ်၊ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးပြီးချင်း၊ ကျောင်းကနေ ရွာကို၊ ကျွန်တော် တန်းသွားတာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ... မမ။ မမလိပ်စာ သိချင်လို့၊ မမ ဦးကြီးဆီ သွားမေးတာလေ”

“မင်း ... တစ်ယောက်တည်း၊ သွားတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မေမေတို့ ဖေဖေတို့၊ ဆူချင်ကြပေမယ့် အဲဒီလို၊ ထပ်ဖြစ်မှာ ... စိုးလို့ ထင်တယ်။ နောက်ကို ... မိဘ၊ ပြောသွားပါ ... တဲ့။ မဆူဘူး။

အဘွားကတော့၊ နိုင်ပေါင်းများစွာကို သွား ... လာခဲ့တော့၊ မျက်စိအောက်က၊ ပျောက်တာ၊ စိုးရိမ်တာမျိုး၊ သူ ... မလုပ်တော့ဘူး ... တဲ့။

ထူးဆန်းတာ တစ်ခုတော့၊ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

သင်နှင့် ယောက်ျားတော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“အဲဒီတုန်းက၊ တစ်ခါမှ ... မဆူဖူး၊ မရိုက်ဖူးတဲ့ အဘိုးက၊ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်တယ်။ လူကြီး၊ မိဘကို စိတ်ပူအောင်၊ လုပ်တဲ့ကောင် ဆိုပြီး၊ ရိုက်တာ။

အရိုက်ခံရတဲ့ ကျွန်တော် ... မငိုဘူး။ အဘိုး ... ငိုတယ်”

မမကြွေဖြယ်ကံ၊ သက်ပြင်းချကာ ...

“မင်း ...၊ တော်တော်ဆိုးခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီတုန်းက၊ မမအိမ်ကို၊ ကျွန်တော် လာချင်လို့လေ။ လိပ်စာလည်း၊ မသိတော့၊ သိနိုင်မယ့် နေရာ၊ သွားလိုက်တာ။ ကျန်တာတော့၊ မတွေးမိဘူး”

“မိဘ ... ကို၊ ပူပင်အောင်၊ ပြုမူသူဟာ။ ကိုယ်တိုင်လည်း၊ ပူပင်ရတတ်တယ်”

“ကျွန်တော် ... အခုမှ၊ မလုပ်တော့တာ”

မမ ကြွေဖြယ်၊ ခေါင်းခါ၏။

“တစ်ကြိမ် တစ်ခါ ပြုမူဖူးရင်တောင်၊ အဲဒီအကုသိုလ်ကံရဲ့၊ အရှိန်အဟုန်၊ သိပ်ပြင်းထန်တယ်”

မောင်လှမျိုး (မင်းမောင်မိုး)

... စံဗလ”

“တမင် ...၊ ပူပါစေ ဆိုပြီး၊ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ... မမ”

“ငရုတ်သီးကို၊ သိလျက်နဲ့ စားစား။ မသိလို့ ဘဲ စားမိ ... စားမိ။ စပ်တာပါပဲ ... စံဗလ။

အ၊ ကုသိုလ် ... တို့၊ ပြစ်မှုတို့ဆိုတာတွေ ကိုလည်း။ သိသိ ... မသိသိ။ လုပ်မိရင်တော့ အပြစ်ဒဏ် ... ခံရတာပါပဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်၏။

“ခေါင်းညှိတ်နေရုံနဲ့ ... မရဘူး။ မိဘ ... မျက်ကွယ်မပြုခင်မှာ။

ဘယ်တုန်း ... ဘယ်တုန်းက၊ ပူင်အောင် လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီ ကံအမှုအတွက်၊ ခွင့်လွှတ်နဲ့ ကန်တော့ တောင်းပန်ရတယ်။ ဝန်ချ ရှိခိုးရတယ် ... မိဘကို”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... မမ။ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်”

“ပြန်ပြန်လုပ်။ မိဘ ... သေပြီးမှ အုတ်ကူ”

သင်နှင့် ယောက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ထိုင်ကန်တော့နေလို့၊ အပိုပဲ”

“ဒီနေ့ ... လုပ်ပါ့မယ်” ... ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောသည်။ အကြွေမြယ်၏၊ စတိုးဆိုင်ရှေ့ကို၊ မြင်နေရ၏။ မမ နေရစ်ခဲ့တော့ သည်။

“မမ”

“ဘာတုံး”

“ဆိုင်မှာ ...၊ ကျွန်တော် ရေသန့် ဝင်ဝင် ဝယ်နေတာ၊ မမ၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ခေါင်းမညှိတ်၊ ခေါင်းမခါ။

“ကျွန်တော့်ကို၊ မမှတ်မိလို့ မခေါ်တာလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တာလဲဟင်”

“ဒီလိုပါပဲ ...။ မခေါ်ချင်တော့လို့”

မျက်နှာ ခွံ့ဖို့၊ ညှိညှိ၊ နှိုင်းသည်။

“ကျွန်တော်က ...၊ မခေါ်ရဲခဲ့တာပါ မမ”

“ကဲ ...၊ အခု၊ ခေါ်နေပြီပဲ။ ပြီးတာတွေ၊

ပြန်မေးမနေနဲ့တော့။

အရေးကြီးတာက၊ ခုနက ... ပြောတဲ့စကား

မောင်လှမျိုး (အင်းစိန်)

ကို၊ သေချာမှတ်။

လူကြီးမိဘ၊ကို၊ ကိုယ့်ကြောင့် မပူပန်စေခဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကျူးလွန်မိရင်လည်း၊ ချက်ချင်း တောင်းပန်ပြည်ပြည်စုံစုံ ပြောရရင်တော့၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာ။

ကျေးဇူးရှင် ... အနန္တ ဂိုဏ်းဝင်တွေကို ပစ်မှား ... မိရင်။ ပစ္စုပ္ပန်ရော ... တမလွန်ရော ...၊ လောင်ကျွမ်းလိမ့်မယ်။

အ၊ကုသိုလ်ထဲမှာ ... အဲဒါ၊ အကြီးမားဆုံး အ၊ကုသိုလ်ပဲ။ မင်းက ... အ၊ကုသိုလ် ကင်းချင်တယ် ... ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

“လူတွေက၊ ဘဝ ... မတိုးတက်ဘူး၊ မတိုးတက်ဘူး ... ညည်းတွားကြတယ်။

အတိတ်ကာလ၊ မသိတဲ့ကာလ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ကာလ၊တွေတုန်းက၊ ကျူးလွန်ထားမိကြတဲ့၊

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကုသိုလ်ကံ အမှုတွေအတွက်၊ ဝန်ချတာတို့ တောင်းပန်တာတို့၊ လုပ်ကောင်းမှန်း၊ တချို့၊ မသိကြဘူး။

ကံကြွေးဆိုတာ၊ အမျိုးမျိုး၊ ရှိတတ်တာကိုး။ ပေး ... ဆပ် ... မှ၊ ကျေတဲ့ အကြွေးရှိတယ်။

ကျင့်ကြံမှ၊ ကင်းပ၊တဲ့ အကြွေးရှိတယ်။ ဝန်ချတောင်းပန်မှ၊ ပယ် ... သွားနိုင်တဲ့ အကြွေးရှိတယ်။

ကံ ... အတိုင်းပဲ၊ ကံ ... အတိုင်းပဲ ဆိုပြီး၊ ပြီးစလွယ် ... နေလို့၊ မရဘူး။ ကောင်းတဲ့ ကံ

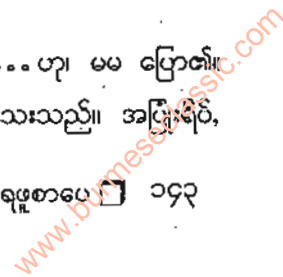
... ကို၊ ကံ အတိုင်းပဲ ဆိုပြီး၊ ထိုင်စောင့်နေတာ၊ ကိစ္စ မရှိဘူး။

မကောင်းတဲ့ ကံကို၊ ဒီအတိုင်း ... နည်းမသိလမ်းမရှိတဲ့၊ ရင်ဆိုင်နေမိ ... လို့က၊တော့၊ လောင်

ကျွမ်းလိုက်မယ့် ... ပရိဒေဝ၊ ငရဲမီးလိုပဲ၊ ပူလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် ... မမ။ အခု ... လို့၊ ရှင်းပြတာ”

“ကျေးဇူးတင်ရင်၊ မြန်မြန်လုပ်” ... ဟု၊ မမ ပြော၏။ ပါးချိုင့်နေရာလေးကို၊ ငေးမိလိုက်သေးသည်။ အပြုံးရိပ်၊

မောင်ကျမျိုး (နှစ်ဆောင်မိ)

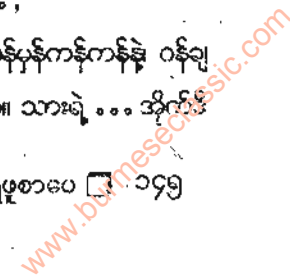
ကွယ်ပျောက်ခြင်း၏အောက်၌၊ ပါးချိုင့်ပန်းပွင့်လေး၊ ငြိမ်သက် ငှက်
လျှိုးနေလေ၏။ သခင်ပြုံးမှ၊ သူ ... ပွင့်လာမည်။

(၁၄)

အဘွားနှင့် အဖေအမေကို၊ ကျွန်တော် ဝန်ချကန်တော့
မကန်တော့ခင်၊ ဘာကြောင့် ကန်တော့ရသည်ကို၊ ကျွန်တော်
ရှင်းပြသည်။ ခွင့်လွှတ်ပါရန် ... တောင်းပန်သည်။ အဘိုးကိုပါ။
အင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့မိကြောင်း၊ အဘွားနှင့် အဖေအမေကို၊ တိုင်
ကြေညာလျက် ကျွန်တော် ဝန်ခံသည်။ ပြီးနောက် ... အဘိုး၏ ဓာတ်ပုံ
ရည်စူးရိုသိုး ရလေ၏။ အဘွားနှင့် အဖေအမေတို့အားလုံးက၊
လွှတ်ပါကြောင်း ပြောကြ၏။ အဖေက ...

“ဒီလို ... နည်းစံနစ် ပုန်ပုန်ကန်ကန်နဲ့ ဝန်ချ
တာ၊ တောင်းပန်ကန်တော့တာ။ သားရဲ့ ... အိုက်ဖို့

မောင်ကျော် (ခင်းရာခင်း)

ရာလား”

“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းရဲ့ အိုက်ဒီရာပါ ဖေလေဒါပေမဲ့... သား မသိခဲ့ဘူး။ ဟို...။ မမ ကြွေပြောပြမှု၊ သား... သိတာ။ သိသိချင်း... သားဆောင်ရွက်တာပါ... ဖေဖေ”

အမေက...

“ဪ...။ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ပြန်ကြည့်ကြည့်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်ထောင်ရက်သား၊ ကျသွားပြီ ကြားတယ်”

“အခု...။ အိမ်ထောင် မရှိဘူး မေမေတစ်ယောက်တည်း။ နေတာ”

“ဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်ဘက်က၊ ပျက်သွားတာလား။ အိမ်ထောင်က၊ ဖျက်တာလား”

“မမေးဖြစ်ဘူး... မေမေ။ အားနာလို့”

“ဘယ်သူတုံး”

အဘွားက၊ ဝင်မေးလေ၏။ အမေက...

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“အရှေ့ဘက်ထဲက၊ သန်းလှယောက်ျားရဲ့ တူမ၊လေး။ မောင်စံ ငယ်ငယ်က...။ ရေစည်တိုက်လိုက်၊ လိုက်သွားတယ်... ဆိုတဲ့၊ ကောင်မလေး”

ညှော်ခန်းနံရံရှိ ပန်းချီကားကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ကျွန်တော် ဝင်ပြောသည်။ အဘွားက...

“အဲ...။ ဒီကလေးမလေးက၊ မိဘက ပစ်ပယ်ထားတယ် ကြားတယ်။ လက်ဆက်တဲ့သူကို သဘောမကျလို့ ဆိုလား။ ဟိုးတုန်းက၊ ကြားတာ”

နီးစပ်ရာ အသိုင်းအဝန်းမှ၊ ကျွန်တော် မကြားမသိမိသည့် သိန်းဇော် စုံစမ်းပေးစဉ်က၊ သဲ့သဲ့မျှတော့၊ ကြားရသည်။

ထဲဝင်၊ မဟုတ်။ ယခု... အဘွား၏ပြောစကားအရဆိုလျှင်၊ သဲ့သဲ့သတင်းစကားသည်၊ လွဲလောက်စရာမရှိ။

“နှစ်...။ ကြာပြီပဲ။ အခုထိ ပစ်ပယ်ထားတယ်ဆို၊ မကောင်းပါဘူး။ သား သမီးနဲ့ မိဘ၊ ကြား”

အဖေ ဝင်ပြော၏။ မမကြွေပြယ်၏ ကိုယ်စား၊ ကျွန်တော် ထိမကောင်း ဖြစ်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

သည်အခါ ...၊ နေခြည်သော်က ...

သုသုက ...

“နှင့် မမနွဲ့ နင် ...၊ ပြန်တွေ့နေကြပြီဆို ကျွန်တော် ... ကြည်လင်နှင့် မင်းစိုးခဲ၊ ကို၊ ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်၏။ “ငါ့ကို မကြည့်နဲ့၊ ဒီကောင်ပြောတာ” ... ဟု ကြည်လင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ၊ မင်းစိုးခဲ၊ ပြော၏။

ကြည်လင်က ...

“မင်း ...၊ ငါတို့ကို နှုတ်ပိတ်မထားဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့်၊ ပြောစွာ။

ပြီးတော့ ...၊

စုသုနဲ့ နေခြည်သော်တို့ နှစ်ယောက်အနေလည်း ...၊ မင်းကိုများ၊ တစ်ဖက်သတ် မျှော်လင့်နေကြရင် မမျှော်လင့်ကြနဲ့တော့ ... ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့၊ ငါ ... ပြောပြလိုက်တာပါ”

ကြည်လင်၏ ဦးခေါင်းထက်သို့၊ နေခြည်သော်နှင့် သုသုတို့၏ လက်လှမ်းမီရာ ပစ္စည်းများ၊ ကျရောက်ကုန်လေ၏။

ကြည်လင်ကို စိတ်တိုင်းကျ၊ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပြီး

“နှင့် မမက ... ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မပြောဘူး။ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို၊ ပြောမယ့်အစား၊ နိုင်ငံခြားက ... ပြန်ပေးရိုက်စား တစ်ရိုက်ကို၊ ပြောပြလိုက်တာက၊ မှ၊ ငါ့ရော ...၊ မမရော ... နှစ်ယောက်စလုံး၊ သက်သာရာ ရဦးမယ်”

မင်းစိုးခဲ၊ က ...

“အဲဒီ မကြေမယ် ဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာ သိရတော့၊ နင် ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါတွင် ...၊ မဟုတ်ဘူး။ သုသုပါ ... လိုက်မှာ”

“ဟာ”

ကျွန်တော် ...၊ မျက်လုံးအပိုင်းသား ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်၊ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ...

“ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“သုသုက၊ ပထမရက် ... အဲဒီအိမ်ကို ... သွား။ နောက် တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ၊ ငါက ... သွား”

မောင်ကျမျိုး (နှစ်နှစ်)

“ဟဲ့ ... သွားပြီ၊ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲဆို

“တကွဲစီ သွားမယ် ... ဆိုပေမယ့်၊ ပြော
မယ့်စကားကတော့၊ ငါ့ရော ... သုသုရော ...
တစ်ခုတည်းပဲ၊ ပြောမှာ”

“ဘာပြောမှာလဲ” ... ဟု၊ မင်းစိုးခ၊ ကပါ။ ဝင်မေးပေး

“ကျွန်မနဲ့ပဲလေးနဲ့ ဖြစ်နေတာ အစ်မ သိလား
... လို့၊ သွားမေးမှာပေါ့”

“ဟာ ...။

နှစ်ယုတ်မ။ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး၊ ကြံစည်
ကြမယ်ပေါ့လေ”

သုသုက ...

“ဘာလဲ ... နှစ်ယုတ်မ”

“တစ်ယောက်ကို၊ တစ်ခါ၊ ယုတ်မကြာ
မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ... နှစ်ယောက်စာ တင်
တည်း။ ပေါင်း ခေါ်လိုက်တာ။ နှစ်ယုတ်မ”

နေခြည်သော်က ...

“အချိန်ရှိသေးတယ်နော်။ ပြန်ပြန်စဉ်းစား
နင်၊ ကိုယ်တိုင် လိပ်စာပေးရင်၊ တစ်ခါပဲ သွားမယ်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

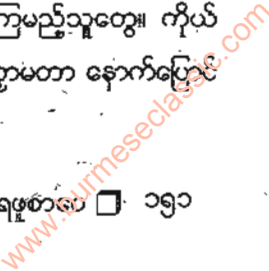
ငါတို့တာသာ၊ စုံစမ်းလို့ သိရရင် ... အကြိမ်
ကြိမ် အခါခါ ...။ သတိရတိုင်း၊ အားတိုင်း၊ ကြို
တိုင်း၊ အပျင်းဖြေချင်တိုင်း၊ သွားမှာနော်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်
လုပ်ငန်းအားလုံး၊ နင့်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု ပညာတွေ
အဖြစ်၊ သွားပြောမှာနော်။

ကျွန်မကို ... ဘယ်လို လိမ်ညာ လှည့်စား
သွားပါတယ်။ ကျွန်မ ...၊ ဘယ်လောက် နှစ်နာ
သွားပါတယ် ... ဆိုတာမျိုး။

ဟင်းဟင်း။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့
နှစ်ကောင် ... အိုက်တင်၊ ဘယ်လောက်ကောင်း
တယ်ဆိုတာ။ မိုးဟေကိုလေးကို သနား ... လို့။
မင်းသမီး မလုပ်တာနော်။ ဟင်းဟင်း”

နေခြည်သော် ...၊ နောက်ပြောင်နေမှန်း သိသော်လည်း
ကျွန်တော် ...၊ တော်တော်လေးတော့၊ လန့်နေပါသည်။ တစ်အုပ်
လုံးက၊ အားမနာ၊ ပါးမနာ နောက်ပြောင်ကြမည့်သူတွေ။ ကိုယ်
တိုင်တိုင်ကလည်း၊ သူတို့ကို ကြိုရင် ... မညာမတာ နောက်ပြောင်
သွားရုံသူ။

မောင်ကျမျိုး (အမည်မရှိ)

“ဒုက္ခပါပဲ။

ကြည်လင်”

“ဘာလဲ”

“မင်း...။ သိုက်ဆရာတွေကို၊ လှေဆောင်လာသလို၊ လုပ်လိုက်တာပဲကွ”

“ကိုဘုန်းကြွယ် လူညာကြီးရယ်...။ သူတွေကို လှေပေါ်တင်ခဲ့တယ်”

သုသုက သိုက်နန်းရှင် မမြစိမ်း အမူအရာဖြင့်၊ ကြည်လင် မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးကာ၊ သီချင်း ဆိုလေ၏။ သုသုက၊ နတ်သလိုပြုမူလျက် ...။

“နည်းနည်းလောက် ညှိနှိုင်းလိုက်ပါလားတချို့၊ စစ်သူကြီးတွေ၊ မြို့ဝန်တွေ... လို့ ရာကျမှာ ကြောက်ရင်၊ ဗလိနတ်စာ ကျွေးရတယ်... ဟဲ့ ဟဲ့”

ထိုစကားသံကြားမှ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တော့...

“ငတ်ကြီးကျချင်ရင်လည်း၊ သနားကြပါ... လို့ ပြောပါလားဟာ။

ခြိမ်းလား၊ ခြောက်လားနဲ့ ...။ ငါ ...

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

တော်တော်၊ လန့်သွားတယ်”

သုသုက၊ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ၊ မျက်စိကို၊ တံမင်စုံမှိတ်ထားလေ၏။

“ပြောကြ၊ နှစ်ကောင်စလုံး၊ ဘာ... စားမှာလဲ။ ပြော၊ ကြိုက်တာ... စား။

နင်တို့... နှစ်ကောင်စာလောက်က၊ တော့တယ်လီယာ နှစ်ကောင်စာလောက်ပဲ၊ ရှိတယ်။ ကျွေးမယ်... ပြော၊ ဘာကျွေးရမလဲ”

နေခြည်သော်က ...

“ဟေ့ဟေ့...။ ပူဇော်ပသ၊တာ ရိုရိုသေသေ လုပ်ပါ။

ညှိနှိုင်းတယ်... ဆိုတာ။ အောက်နတ်နဲ့တွင် မရဘူးနော်။ အထက်နတ်တွေကိုပါ၊ ရိုသေရတယ်။ စေတနာပါပါလေး... ပြော၊ ရိုရိုသေသေလေးပြော။

အထက်နတ်၊ အောက်နတ်တွေဆိုတာ၊ ဆိုခနဲ ဆတ်ခနဲ၊ နှိုက်စားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ စားချင်ပေမယ့်... ပူဇော်ပသတဲ့သူက၊ ရိုရိုသေသေလေး

မောင်ကျပျို (မောင်အောင်)

တင်မြှောက်တာကိုတော့ လိုချင်သေးတာပေါ့”
မင်းစိုးခ၊ နှင့်ကြည်လင်တို့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က ...

“သူတို့ကိုလည်း ကျွေးရမှာပဲလား”

“အဲဒီ နှစ်ကောင်၊ အရေးမကြီးဘူး။ ငါတို့
နှစ်ပါးက၊ ပို အရေးကြီးတယ်။ နှင့်ကို၊ ဒုက္ခရောက်
သွားအောင်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် လုပ်နိုင်တယ်။ ဟင်
ဟင်း”

“ဂျေ ... ဒိုးနတ်မှာ ပူဇော်မယ်ဟာ”

“နိုး ... နိုး။ လူများတယ်။ အကုန်အကုန်
နည်းတယ်”

“မစ္စတာ ဂစ်တာ”

သူ့သူက၊ ထိုအသံကြားမှ၊ မျက်လုံးဖွင့်လှောက် ...

“သင့်လျော်တယ် ... မောင်မင်း။ အေးအေး
ဆေးဆေး၊ ပူဇော်စေ”

“နှင်တို့၊ မမကို၊ သွားမနောက်နဲ့နော်၊ ကတိ
တော့ ... ပေး”

“ဟဲ့ ...။ နှင် ... ပူဇော်ပြီးပြီပဲ။ စိတ်ချ
နတ်တွေ မ၊ ပြီဆို၊ အပြုတ်ပဲ”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ဘာ”

“အဲ ... အပြုတ်ပဲ ... လို့ ပြောတာ”

“နှင်တို့၊ နှစ်ယောက်တည်းလား။ ဒီကောင်
တွေရော၊ မပါရဘူးလား”

“နှင် ... စေတနာရှိရင်၊ ခေါ်လာပေါ့။ နတ်
တွေရဲ့၊ စားကြွင်းစားကျန်ကို၊ သရဲ့ တစ္ဆေတွေ၊
ပြိတ္တာတွေ တိရိစ္ဆာန်လေးတွေက ...၊ စားနေကျပဲ”

ကြည်လင်က၊ သူ့သူကို၊ လက်ကိုင်ပေါ်နှင့် ပစ်ပေါက်၏။

ရယ်မော ပျော်ရွှင်ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် ... ကျွန်တော်အဖို့၊
အကြွင်းမဲ့ ... မဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

(၁၅)

“မမကြီး မရှိဘူး။ မင်္ဂလာချေးသွားတယ်”
ဆိုင်ဝန်ထမ်း ကောင်မလေး၏စကားကြောင့်၊ ကျွန်တော်
ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

“ဒီမှာ...။ ထိုင်စောင့်မလား ကိုကြီး”

“မစောင့်တော့ဘူး ညီမ။ ဟို...။ တစ်ခု
လောက် သိချင်လို့။ ညီမ...။ ပြောပြလို့ ရမလား”

“ဘာများလဲဟင်”

“ဟို...။ ဒီ...။ မမရဲ့အမျိုးသားက၊ ဘယ်
မှာလဲ”

မောင်ကျမျိုး (နန်းချစ်)

“ဪ... ဆုံးသွားတာလေ။ ကြာပြီ ကိုကြီး မသိဘူးလား”

“မမနဲ့ မတွေ့တာ၊ ကြာပြီ။ ဆယ်နှစ်ကျော် လောက် ရှိပြီ။ ဘာမှမသိဘူး”

“ဪ...”

“ကျေးဇူးပဲ။ ပြန်ဦးမယ်။ အစ်ကို... မနက် ဖြန်၊ ဘောလုံး ပြန်ကန်မယ်... ဆိုတာ၊ လာပြော တာပါ... လို့။ မမကို ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားကို၊ ဖြည်းဆေးညင်သာစွာ မောင်းခဲ့ရသည်။ မင်္ဂလာ စေ့ကို၊ လိုက်သွားရင်၊ ကောင်းမလား။ စဉ်းစားသည်။ လွဲသွားမှာ စိုးပြန်၏။

တွေ့မြင်လိုသူကို၊ မတွေ့မမြင်ရသည့်အခါ၊ ကမ္ဘာလောက၊ နှင့် ကင်းလွတ်သွားသည်ပမာ၊ ပြင်းပြစွာ ခံစားရချေ၏။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ ငါ့ဘဝကို၊ နင်က...။ ဘယ်အထိ သိချင်တာလဲ။ စံဗလ”

ဘောလုံးကွင်းမှ ပြန်လာလာချင်း၊ မမကြွေမြယ်ထံသို့၊ ကျွန်တော် ဝင်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း၊ မမကြွေမြယ် ကားသော့ကို ယူသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည်။ သူ့ ကား ဆိုသို့၊ ကျွန်တော့်ကို တက်ခိုင်းသည်။ ပေပေကျကျ အားကစား အဝတ်အစားဖြင့်ပင်၊ ကျွန်တော် တက်လိုက်ရ၏။ ဆိုင်ရှေ့ဓာတ်တိုင် တွင် ကျွန်တော့်စက်တီးလေး၊ နီလျက် ကျွန်ရစ်ခဲ့၏။ မမကြွေမြယ်က ကားကို၊ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို၊ ခမ်းပျူမှု ဖူးမြင်နေရသည့် နေရာ တွင်၊ ကားကိုရပ်သည်။

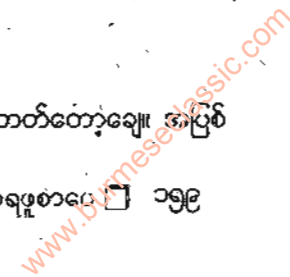
“ပြောလေ။ နင်... ငါ့အကြောင်းကို၊ ဘာ သိချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ... မမ”

“မနေ့က၊ ဆိုင်က၊ ကောင်မလေးကို၊ မင်း... ဘာမေးသွားသလဲ”

“ဪ”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်၊ ပြန်မဖြေတတ်တော့ချေ။ အပြစ်

တစ်ခုဟု ယခုမှပင် ကျွန်တော် ခန့်မှန်း ဖြစ်သည်။

“မမကို မေးရမှာ အားနာလို့ သူ့ကို မေး
မိတာပါ ... မမ”

ဒေါသထက် သောက၊ မျက်နှာကို ပိုမြင်ရသည်။

“နင်က ... ငါ့ မောင်အရင်းလို့ ငါ ...
ပြောထားတာ။

မောင် ... အရင်းက အစ်မရင်းရဲ့အကြောင်း
ကို အိမ်ဝန်ထမ်းဆီ သွားမေးရတယ် ... ဆိုတော့
ငါ ... ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ နင် ... သိရဲ့လား။

နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာမှ မတော်စပ်ပါဘူးလို့ ပြော
လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။

နိုင်ငံခြားမှာ နောက်ထပ် အိမ်ရာထူပြီး သူ
ဘာသာ ... သူ့ရောဂါနဲ့ ... သူ့ သေသွားရတဲ့
ငါ့ ယောက်ျားဆိုတဲ့လူ။ သူ့ဓာတ်ပုံကို တမင် ...
အိမ်နံရံမှာ ချိတ်ထားရတဲ့ ငါ့ဘဝ။

သူနဲ့ ယူလို့ သမီးအဖြစ်က အစွန့်ခံထားရ
တဲ့ ... ငါ့အဖြစ်အပျက်။ နင်က ဘာအတွက် သိ
ချင်ရတာလဲ စံဗလ။

သိချင်ရင်တောင်း ငါ့ကိုပဲ။ နင် မေးပါလား။
အိမ်ဝန်ထမ်းကို နင် ... မေးလိုက်တော့ မောင်ဖြစ်
သူက အစ်မအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ
ဆိုတာပါ ငါ ... အမေးခံရတယ်”

“မမကို ကျွန်တော် မမေးရဲလို့ပါ။ မမ ...
ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်လို ... နေသလဲ။ ဘာဖြစ်နေ
သလဲ။ ဆိုတာတွေ ...။”

ကျွန်တော် ... သိချင်ခဲ့တာ အခုမှ မဟုတ်
ပါဘူး။ နေ့တိုင်း လတိုင်း နှစ်တိုင်းပါ ... မမ”

“မင်း ... ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် စပ်စု
ချင်ရတာလဲ”

“မမနဲ့ပတ်သက်ရင် ဟိုး ... ငယ်ငယ်က
တည်းက ကျွန်တော် ... စပ်စုနေခဲ့မိတာပါ ...
မမ။

အခုမှ ... ရုတ်တရက်ကြီး စပ်စုတာ
မဟုတ်ပါဘူး။

သိသင့်တာထက် ပိုပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းတာ
ကို စပ်စုတယ် ... လို့ ခေါ်တယ် ... လို့ ဟိုးတုန်း

www.burmeseclassic.com

မောင်ကျော် (နန်းတန်း)

ကတည်းက၊ မမ ... ပြောပြထားဖူးတာကို တော်တော် မှတ်ထားပါတယ်။

မမအကြောင်း၊ ကျွန်တော် လိုတာထက် ပြီး သိချင်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မေးမြန်းမိတာပဲ ဖြစ်နေ သိချင်လို့ မေးတာ။

သိပြီးရင်၊ တစ်ခုခု ... ဒါမှမဟုတ်။ တစ်မက၊ ကူညီချင်လို့ မေးမိတာပါ။

“အေး ...။ အိမ်ထဲမှာ ... မပြောချင်ပါ။ ငါ ... ဒီမှာ ပြောမယ်။ ပြောပြီးရင်တောင် ...။ သိချင်တာ ကျွန်သေးရင်၊ ထပ်မေးဦး။

အိမ်က၊ ပေးစားတဲ့သူကို မယူချင်လို့ ရှေးစားဟောင်းနဲ့ ငါ လိုက်ပြေးတယ်။ အဲဒီကတည်းက ငါ့မိဘက၊ ငါ့ကို သမီးအဖြစ်က၊ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတာ ဒီနေ့အထိပဲ။

အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်။ ဖောက်ပြန် ယောက်ျား။ နိုင်ငံခြားမှာ ... သေတယ်။

ဒုက္ခရောက်မှ၊ အိမ်လာကပ်တယ် ...။ အထင်မခံချင်လို့၊ ငါ့မိဘဆီ ငါ ... မသွားဖြစ်တာ

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ဒီနေ့အထိပဲ။

ငါ့လို၊ အ၊ ကုသိုလ်မျိုး၊ နှင့် ... မကြုံစေချင်လို့ နှင့်မှာ ... မရှိစေချင်လို့၊ မိဘ ... စိတ်ပူအောင် လုပ်ခဲ့တာကိုတောင်၊ ငါ ... သေသေချာချာ၊ ဝန်ချ တောင်းပန်ခိုင်းခဲ့တာ။

မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရတာ၊ မလုံခြုံမှုစိုးလို့ အိမ်နံရံမှာ၊ ငါ ... မချိတ်ချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ ချိတ်ထားရတယ်။

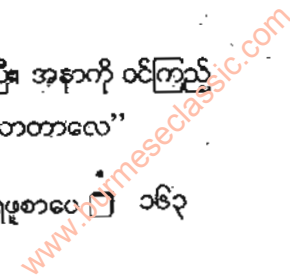
ဘဝကို၊ ငါ ... တစ်ယောက်တည်း၊ ရုန်းကန်ခဲ့တယ်။

နှင့်ကို၊ ပြန်တွေ့တွေ့ချင်းတောင်၊ ငါ ... မသိချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့တယ် ... စံဗလ။ အဲဒါ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နှင့်၊ သိရဲ့လား။”

ဦးငုံလျက် ခေါင်းခါပြမိသည်။

“ငါ့ဆီက၊ အ၊ ကုသိုလ်တွေ၊ နှင့်ကို၊ မကူးစေချင်လို့ပဲ။

ရန်ဖြစ်လာတယ် ထင်ပြီး၊ အနာကို ဝင်ကြည့်မိခါမှာ နှင့် ... စပ်စုဖို့ ဖြစ်လာတာလေ။”

မောင်တုမျိုး (နန်းနန်း)

“မေ”

ကျွန်တော် အော်ဟစ် ခေါ်ဝေါ်လိုက်မိသည်။

“မေ ... ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ကျွန်တော် မသိဘူး။

ကျွန်တော်သိတာ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ... ပြန်တွေ့ချင်တယ် ... ဆိုတဲ့ စိတ်၊ တစ်ခုတည်းပဲ။ ကျွန်တော် သိတယ်။

အဲဒီစိတ် ... တစ်ခုတည်းနဲ့၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ ကျွန်တော် နေလာခဲ့ရတာပဲ။

အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတာ ကြားထားရသတိရတဲ့စိတ်ကို၊ အ၊ကုသိုလ် မဖြစ်အောင် ဘယ်လောက်အထိ၊ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ။ မေ ... ခန့်မှန်းကြည့်။

အခု ... ပြန်တွေ့ပြန်တော့လည်။ သူ ... တစ်ပါးအိမ်ရာကို၊ ဖြစ်မှားသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့။

မေးခိတာ ...။ စုံစမ်းခိတာ။ မေ ပြောသလို ... စပ်စုမိတာ။ ကျွန်တော် သိပ်လွန်သွားလို့လား။ ကျွန်တော် ... သိပ်ရိုင်းသွားလို့လား။”

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံတွင်၊ ငိုသံပါသွား၏။ မေ ... သက်သွားသည်။

“ကြီးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို၊ မြေဝယ် မကျ၊ လိုက်နာခဲ့တယ်။

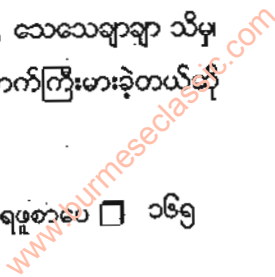
ပြီးစလွယ် ပေးခဲ့တဲ့၊ လက်ပံပွင့်တစ်ပွင့်ကို တောင်၊ ဒီနေ့အထိ၊ အခြောက်ခံပြီ။ သိမ်းထားမိတယ်။

ကလေးသာသာ၊ စွဲလမ်းစိတ်နဲ့၊ ဒီနေ့ ... ဒီအရွယ်အထိ၊ ကျွန်တော် ... နေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ။

စာနာကြည့်မှ၊ သိနိုင်မယ့် ဝေဒနာပါ မေရယ်။

ဖောက်ပြား ကျူးလွန်သလို၊ ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ သတိရစိတ်ကို၊ သန့်သန့်ပြန်ပြန်ဖြစ်အောင်၊ ဆင်ခြင်ရတဲ့၊ အခက်အခဲ။

အ၊ကုသိုလ်ဆိုတာကို၊ သေသေချာချာ သိမှ၊ အဲဒီအခက်အခဲ၊ ဘယ်လောက်ကြီးမားခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ခန့်မှန်းနိုင်မှာပါ။

မောင်ကျော် (မောင်ကျော်)

အခု ... မမ, ဘာကို အပြစ်တင်နေတာ
ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဘာကြောင့် အပြစ်တင်တာ
ဆိုတာ နားမလည်ဘူး။”

မမကြွေမြယ် ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ထောင့်
ပြီးနောက် အနားတိုးလာသည်။ သူ ... အနားတိုးလာသဖြင့်
လှလှမျက်ရည်ကို အမြန်သုတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ... ဘာကို အပြစ်တင်
ချင်မှန်း မသိဘူး။”

ဒါပေမဲ့ ... မင်း ... သိအောင် တစ်ခု ဖြေ
မယ်။

မင်း ... ငါ့ဆီကို မလာပါနဲ့တော့။ လုံးဝ
ငိုလေသည်။

“လုံးဝ ... မလာနဲ့”

ကျွန်တော်ပါ ... မျက်ရည်စေ့တက်လာ၏။

“မလာနဲ့၊ မင်းကို ... ငါ၊ ဘယ်တုန်းက
သတိမရခဲ့ဘူး။”

မင်းလည်း သတိမရရာ မလိုဘူး။ ပတ်သက်
စရာလည်း မလိုဘူး။”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

အမှုန်အမွှား၊ လေပြည်၊ ရေမြေတောတောင်၊ တိမ်ခိုး တိမ်
အဝ ...၊ ရှိရှိသမျှသော သဘာဝဒြပ်အားလုံး၊ ရပ်တန့်သွား
ပြီ။

ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်သံနှင့် မမ ကြွေမြယ်၏နောက်ဆုံး
အားပါဒတို့သည်သာ၊ စည်းချက်မညီဘဲ၊ တစ်လှည့်စီ တစ်သံစီ
ပြည်တည်းထွက်ပေါ်နေချေ၏။

နှလုံးခုန်နေပါလျက်၊ ကျွန်တော် သက်မဲ့ဖြစ်သွားရသည်။

ကြွေမြယ်၏ တစ်ခါတည်းသာ၊ ပြောဆိုပုံ၊ ထုတ်လေသည့်၊ စကား
ကိုမျှ အခါခါ အထပ်ထပ်၊ အကြိမ်ကြိမ် အလီလီ ပဲ့တင်ထပ်စွာ
...၊ နာ နေလေ၏။

မျက်လုံး အကြည့်သည်၊ မြေပြင် ... သို့၊ အာရုံအသိသည်
ထိတ်၏၊ မိုင်ပေါင်းများစွာ၊ အနာဂတ်သည်၊ ဝေဝါးစွာ သန္ဓေမတည်
ချိတ်၊ ပျက်ပြယ် ကြေမွ။

လူသူတော်ကောင်းတို့၏ ပျက်စီးတတ်သော သဘောဆောင်
သည်၊ လောကကို လွန်မြောက်ရန်အတွက်၊ ညွှန်ပြဆုံးမ၊ လေ့ရှိ
သာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို တညီတညွတ်ကြည့် ... ဟူသည်၊ ရတနာ စကား။

ကျွန်တော့် အန္တ နှလုံးသားနှင့် မထိုက်တန်တော့ပြီ။ ဉာဏ်
လည်း ကံမဲ့စွာ ရပ်တည်လျက်၊ ခံဆဲ ... နာ၊ ဤဝေဒနာဆိုးကိုသာ

ကံမဲ့စွာ ရပ်တည်လျက်၊ ခံဆဲ ... နာ၊ ဤဝေဒနာဆိုးကိုသာ

မောင်ဇုမိုး (အင်းစိန်)

ကျွန်တော် တည့်တည့်ကြည့်ရမည်ဆိုပါက ...။

မွန်းတည့်နေပြင်းကို တည့်တည့်ကြည့်သကဲ့သို့၊ မျက်စိ
တစ်စုံ၊ နှလုံးသား တစ်မြွှာ၊ ဘဝ တစ်ခု၊ ခန္ဓာ တစ်ကိုယ်၊ အား
... ညှိခိုက်မည်းမှောင်၊ လောင်ကျွမ်းပြာကျ၊ သေဖို့မျှသာ ငို
သည်။

ဉာဏ်နည်းသည် ... ဟု ဆိုချင်ဆို။

ဤပစ္စုပ္ပန်ကို၊ ကျွန်တော် ရင်မဆိုင်ရဲ၊ ကိုယ့်ထက် နိမ့်
နေရှာသော၊ တုန်လှုပ်ခဲ့သော၊ အနင်းခံနိုင်စွမ်းသော၊ မြေမျက်နှာ
ကိုသာ၊ အားကျစွာ အားနာစွာ၊ ငိုကြည့်နေမိသည်။ မြေထုတ်
အနင်းခံထားရပါလျက်၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကင်းပ၊ ချင်ပေသည်။ မြေ
သည်ပင်လျှင်၊ ဘဝ ... နှလုံးသား၏ အားကျစရာ ... အမာ
အခဲ။

❖ ❖ ❖

(=၆)

ဥယျာဉ်ဟောင်း

အလွမ်းပြေလို
ပန်းကြွေကိုကြည့်။
အလွမ်းမပြေ
ပန်းကြွေ...ကြွေ...ပြန်
ရနံ့မရှိ...။

အိပ်ခန်းနံရံရှိ လက်ပံပင် ပန်းချီကားကြီးကို၊ အလွမ်းနွေ

မောင်ကျွန်း (ခင်းအောင်မိုး)

... ဟု အမည်ပေးထားဖြစ်သည်။ ထို အလွမ်း ... နွေ ယန်းချိုကား
အောက်တည့်တည့်တွင် ယွန်းဘူးငယ် တစ်ဘူး။ ထိုဘူးထဲတွင် လက်
ပံ့ပွင့်ခြောက်လေး ... တစ်ပွင့်။

နီရဲခဲ့သည့် အရောင်အဆင်းကို ညိုမည်းသောအရောင်ထဲ
ဖုံးအုပ်ခဲ့သည်မှာ ... ကြာခဲ့ပေပြီ။

ထိုယွန်းဘူးငယ်အတွင်းသို့ ဥယျာဉ်ဟောင်း ... ဟု အမည်
ရသည့် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ခေါက်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ယွန်း
ဘူး၏အဖုံးကို ပြန်မပိတ်ဖြစ်သေး။

အိပ်ရာထက်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်မိသည်။ အတွေး မပြန်ချင်
သဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်သည်။ မျက်လုံးမှိတ်ထားသော်လည်း ... စိတ်က
မပိတ်။ အတွေး အာရုံများက တစ်ချိန်ချိန် လှုပ်ခတ်ယှက်ပြေးနေရ၏။

နွေမိုး

သံယောဇဉ် မြေယာမှာ
အချစ်ကို စိုက်ပျိုးခဲ့တာ
အလွမ်းပွင့်တွေ ... ပွင့်တယ်။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

အလွမ်းပွင့်ကို
ပန်းပွင့်လို ... မွှေး
ရင်မှာထွေးလျက် ...
မျက်ရည်နွေးတွေ ...
ရွာကျတယ် ...

နောက်ထပ် စာရွက်တစ်ရွက်တွင် နောက်ထပ် စာကြောင်း
ဆွဲ ထပ်ရေးလိုက်သည်။ ထိုစာရွက်ခေါက်ကိုလည်း ယွန်းဘူးလေး
ထဲသို့သာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

လက်ပံပွင့်လေး အဖော်ရသွားပြီ။ သို့သော် ... ယွန်းဘူး၏
အဖုံးကို မပိတ်ဖြစ်သေး။ အလွမ်းတွေ ... အသက်ရှူပါစေ။

ထိုယွန်းဘူးငယ်သည် ကျွန်တော့် နှလုံးသားအတွက်
အလွမ်း ဘဏ္ဍာတိုက်။ အလွမ်းဥယျာဉ်။ တစ်ပွင့်တည်းနှင့် ရှင်သန်
နေရသော ... အလွမ်းမြိုင်မဟာ။

မောင်ကျော် (အင်းကျောင်း)

“ဒါဆို မနက်ပိုင်း ဘောလုံးကွင်း မသွားဘူးပေါ့”

သုသုက ... လူကြီးသူမ၊ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေးခြင်း မေး၏။ သူက ... ကျီစယ်ဟန်ဖြင့် မေးသော်လည်း၊ ကျွန်တော် မျက်နှာထားတည်ကာ ဖြေပါသည်။

“မသွားဖြစ်တာ၊ တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီ”

“ဘာလို့”

နေခြည်သော့ကို၊ မသိမသာ ကြည့်မိသည်။ နေခြည်သော့ အမှုအရာက၊ သေသေချာချာ နားထောင်နေသည့် အမှုအရာ၊ ကြည့်လင်နှင့်မင်းစိုးခ၊ တို့နှစ်ယောက်က၊ တော့၊ ပို၍ စာနာပေးကြမည်၊ ထင်၏။

“ဘောလုံးကွင်းက ပြန်ရင် ... ခြေထောက်က စက်ဘီးကို၊ အရှေ့ဘက်နင်း။ စိတ်က၊ တောင်ဘက်ကို ... ယိုင်။ ကားတိုက်ခံရလိမ့်မယ်”

“စက်ဘီးနဲ့ မသွားနဲ့ပေါ့။ ကားနဲ့ပဲ သွားလေ ... ဘောလုံးကွင်းကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ...၊ စက်ဘီးနဲ့ ကားနဲ့ တိုက်မိရင်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

နင်... သေမှာပေါ့။ ကားချင်း ကားချင်း တိုက်တော့ တော်သေးတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်၊ ကားနဲ့ သွားခိုင်းတာ”

အားလုံး၊ ရယ်ကြလေ၏။

အလွမ်းကို လှောင်ပြောင်ရက်ကြသည် ... ဟု၊ မယူဆ။ သွမ်းရင်နှင့်နေသူကို၊ ရွှင်ပျော်စေလိုကြသည် ... ဟု၊ ကျွန်တော် အားလည်၏။ ထိုနားလည်စိတ်ဖြင့်ပင်၊ ကျွန်တော်က ...

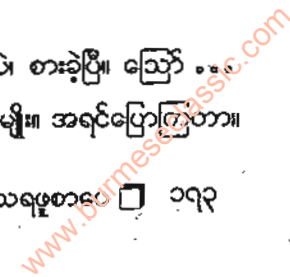
“မမ၊ စကားကို၊ နားထောင်တာလည်း၊ ပါ၊ ပါတယ်”

မင်းစိုးခ၊ က ...

“မြန်မာ စကားမှာ၊ တချို့စကားတွေက၊ တစ်ဖက်သားအတွက်၊ ဟန်တားတဲ့ စကားမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်ကွ။

စားပါဦး ... ဆိုရင် အေး... စားမယ် ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ၊ ချက်ချင်းမစားကြပါဘူး။ များသောအားဖြင့်။

နေပါစေ ... အခုပဲ၊ စားခဲ့ပြီ။ ဪ ... စား စား။ ကျေးဇူးပဲ။ အဲဒါမျိုး။ အရင်ပြောကြတာ။

စောင်စုချို့ (အနုပညာ)

ကျွေးတဲ့သူက၊ ခင်ရင်စား၊ မစားရင် ဝမ်း
ဆိုးမှာ။ နည်းနည်းတော့ စားပါ။ ... ဆိုပြီး ဖိစီး
လေ။ ကျွေးရင် ... ဘယ်သူမှ မငြင်းဘူး။ ငြင်း
လည်း မရတော့ဘူး။

အဲဒီလိုပဲ။ မင်း ... မမရဲ့ မလာနဲ့ ... ဆို
စကားဟာ၊ မလာစေချင်တာထက်၊ လာမယ့် မင်း
အတွက်၊ ဟန့်တားလိုက်တာ ဖြစ်မယ်။

သူ့ရဲ့ ဘဝ အမောတွေ၊ မင်း ... ဝင်မထိုင်
သက်မှာစိုးလို့၊ စကားနဲ့ နှင်ထုတ်တာ ဖြစ်မယ်။

စကားနဲ့ နှင်တာဟာ၊ နှလုံးသားနဲ့ မပတ်
သက်လောက်ဘူး ထင်တယ်။ နှလုံးသားထဲက ကို
မင်း အကျိုးကို၊ လိုလားလို့ နှင်တဲ့စကား ပြောလိုက်
တာ နေမှာပါ။

သူလည်း ... တစ်ခုခုတော့၊ ခံစားနေရမှာပဲ။
ဒါကို ... စကားနားထောင်တယ်ဆိုပြီး၊ မင်း ...
မသွားဘဲနေရင်၊ သူ့စကား၊ နားထောင်ရာတော့
ရောက်တာပေါ့။

စကား ... နားထောင်ပြီး၊ နှလုံးသားကို

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မျက်ကွယ်ပြုသလို၊ ဖြစ်နေတယ် ... ထင်တယ်”
နေခြည်သော်က ...

“အေးလေ။ နင့်ကို မလာနဲ့ ပြောတော့၊
ငိုတယ်ဆို”

ကျွန်တော် ... ခေါင်းညှိတ်သည်။

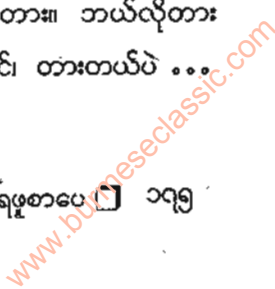
“အဲဒါကိုက၊ သံယောဇဉ် မကင်းတဲ့၊ နှလုံး
သားပေါ့ဟဲ့။ နင့်ကို ... ရဲနဲ့၊ သက်ဆိုင်ရာနဲ့၊ လာ
... တားတာမှ၊ မဟုတ်တာ”

ကြည်လင်က ...

“မင်းရေးထားတဲ့ ကြွေဖြယ် ... ပန်းချီကား။
မကြွေဖြယ်ကို မပြုရသေးဘူး ... မဟုတ်လား။
နောက်ပြီး၊ ယွန်းဘူးထဲက၊ လက်ပံပွင့်ခြောက်လေး
ကိုတောင်၊ မင်း ... မပြုရသေးဘူးလေ”

“မမဆီက၊ ခွင့်ပြုချက်တောင်းဖို့၊ ငါ ... စဉ်းစားနေတုန်း။
အဟန့်အတား ခံရတာ” ... ဟဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောပြသည်။

“ဘယ်လောက်တားတား။ ဘယ်လိုတား
တာ။ ရှေ့ဆက်ခွင့်မရအောင်၊ တားတယ်ပဲ ...
ထား။

မောင်ကျရီ (မောင်ကျရီ)

အတားအဆီးကို၊ မကျော်နိုင်ရင်တောင်
တားတဲ့ကြားထဲက၊ ကိုယ်... သိစေချင်တာ၊ ကိုယ်
... မြင်စေချင်တာတော့၊ ပြောပြရမှာပေါ့။

ရှေ့တိုးခွင့်လည်းမရ၊ ရင်ထဲက၊ ဆန္ဒ နှလုံး
သားကိုလည်း၊ လှစ်ပြခွင့်မရမှတော့၊ ဘဝဆိုတာ
ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ။

ပြောခွင့် မပေးတာတောင်၊ အသေခံပြီး ပြော
ခဲ့တဲ့ ရှေးက... အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တွေ၊ သိပ္ပံ
ပညာရှင်တွေ၊ သင်္ချာပညာရှင်တွေ၊ လောက၊ မှာ
အများကြီး၊ ရှိခဲ့တာပဲ။

မင်း... သိစေချင်တာ၊ သိအောင်ပြုမှုနဲ့
မင်း... အသက်ကို၊ မရင်းရပါဘူးကွာ။ အလွန်
ဆုံး... နှလုံးသားကိုပဲ၊ ရင်းရမှာပါ။

တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးသွားရမယ် ဆိုရင်တောင်
ပြောချင်တာ... ပြောခွင့်ရလိုက်တာကိုက၊ လူ့ဘဝ
ရဲ့... အနှစ်သာရပါ။

အဲဒီလိုမှ၊ မဟုတ်ရင်၊ လူ့ဘာသာစကားက
ဘယ်နေရာမှာ သွားသုံးရမှာလဲ။ ငါ့အထင်တော့

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ရင်ထဲရှိတဲ့၊ ဆန္ဒကို၊ ပြောလို့မရနိုင်တာ၊ တိရစ္ဆာန်
တွေပဲ ရှိတယ်”

သူ့သူက...

“ကြည်လင်ရယ်။ နင့်အားပေးစကားက၊
လည်း၊ စံပလ။ လူဖြစ်ရုံနဲ့သွားလောက်တယ်”

“ဒါတော့၊ မတတ်နိုင်ဘူး။ လူဆိုတာ...၊
ကိုယ် ပြောချင်တဲ့သူကို၊ ပြောပြ ရင်ဖွင့်ခွင့်တော့၊
ရယူသင့်တာပေါ့။

အဲဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့၊ လုပ်စရာရှိတာ...
လုပ်။ စားစရာရှိတာ စားပြီး၊ ခွေနေ... ဝင်နေဖို့ပဲ
ရှိတော့တယ်”

“မင်း... ပြောတာ၊ မှန်ပါတယ် ကြည်လင်။
ငါ့ကိုက... မမနဲ့ ပတ်သက်ရင်၊ ခံစားမှုက၊ ပါး
လှုပ်လွန်းနေတာပါ။ ငါ... သတ္တိမွေးပါ့မယ်”

“ကြွက်သားကြီး ညှစ်ပြီး သတ္တိမွေးစရာ မလို
ပါဘူး”

“တွေ့တဲ့ ဆုံတဲ့အခါ၊ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖျန်းဖျန်း
ကွဲအောင်၊ ခွဲပြရဖို့ပဲ၊ လိုတာပါ”

မောင်ကျချို (အင်းကျောင်း)

“နင် ... မနက်ပိုင်းတွေမှာ အိမ်မှာပဲ ရှိတယ်ပေါ့” ... သူ့သူ မေး၏။ “နင်တို့ လာလို့မရဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်က ... အလုပ်ချိန်။ ငါ ... ဘောလုံးကွင်း မသွားရင် ပန်းချီဆေး အချိန်” ... ဟု ကျွန်တော် ပြောသည်။

“မလာပါဘူး။ အိမ်မှာ ရှိမယ့်အချိန် သိရင် လို့ မေးတာပါ”
နေခြည်သော်က ...

“အခုနေ့များ။ ငါနဲ့ သူ့သူက မကြေမယ်လို့ သွားပြီး ကျွန်မတို့က စံဗလရဲ့ ရည်းစားတွေ ... လို့ သွားပြောလိုက်ရင် နင် ... ငါတို့ကို သူ့ချင်နေမှာပဲနော်”

“သတ်ရုံတွင်၊ ဘယ်က၊ မလဲ။ ခေါင်းထဲ ဖြတ်ပြီး၊ ခွေးကျွေးပစ်မယ်”
ရယ်မောကြလေသည်။ ကြည်လင်က ...

“ခွေး မစားဘူးကွ”
မိင်းစိုးခ၊က ...
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ခွေးတွေက ရွံတတ်တယ်”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ရယ်သံများ၊ စည်ညံသွားသည်။
ထုံးစံအတိုင်း၊ ကြည်လင် ... အထုအထောင်း ခံရပြန်၏။
သူငယ်ချင်းများ၏ ရယ်သံ မောသံ ... လှောင်ပြောင် ကျီစယ်သံ
တွေကြောင့်၊ ရင်၊ ဝေဒနာ မကင်းပျောက်သော်လည်း၊ သက်သောင့်
သက်သာ ရှိလေ၏။

သူတို့ ... တမင်၊ ရွှင်စေ အေးစေအောင်၊ ဆောင်ကြဉ်း
ကြမန်း၊ ကျွန်တော် သိ၏။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူး
ခင်ရသည်။ လွမ်းနှင့်ခံစားပြရသည်ကိုပင်၊ အားနာလာရ၏။

(၁၇)

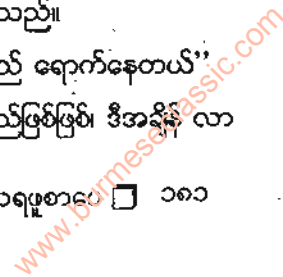
“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

အိမ်ထဲ ကူဖော်လောင်ဖက် ကောင်မလေး၏ တံခါးခေါက် သံတော့ မဟုတ်လောက်ပါ။ ဒီအချိန်မှာတော့ တော်တန်ရုံလူ၊ ကျွန်တော့် ပန်းချီဆွဲခန်း တံခါးကို လာမခေါက်ရဲ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ သို့မဟုတ် အဘွား၊ ဓာတ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ပေမည်။ အဘွားကလည်း ဒီအချိန် ဘုရားခန်းမှ မထွက်လောက်သေး။

တံခါးအဖွင့်တွင် မေမေကို တွေ့သည်။

“သား ... ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

“မေ့၊ ဘယ်ဧည့်သည်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီအချိန် လာ

စောင့်စုချိန် (စုန်းဘုန်း)

ရင်၊ စောင့်ခိုင်းနေကျလေ။ သား၊ အလုပ်ချိန်”
“သားအတွက်၊ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်
ပါ ... တဲ့။ သားရဲ့သုံးယ့်ချင်းတွေ ပြောတယ်”
“ဟင်။ သူတို့ပါ၊ ပါလာတာလား”
“ဟုတ်တယ် သား။ ဟို ... ကြွေမြယ်ဆိုတဲ့
မိန်းကလေးလေ။ သူ ... ပါလာတာ”

“ဪ”

ခုန်ပေါက်မတတ်၊ ဝမ်းမြောက်သွားရသည်ကို၊ မေမေ ...
သိမြင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ဆင်းလာရာ၊ လှေကားအဆင်းဘက်ကို၊ မ
ကြွေမြယ် ကျောပေးလျက်၊ “ကြွေမြယ်” ပန်းချီကားကို၊ ရပ်ကြည့်
နေ၏။ သူငယ်ချင်း လေးယောက်စလုံးက၊ တော့၊ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်း
ကြည့်နေကြသည်။

“မမ”

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မမကြွေမြယ် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ... ကျွန်တော့်ရှေ့
ရုတ်တရက် ထိုင်သည်။

“မင်း ... နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာတာ”

မတိုင်ပင်ထားသော၊ အလိမ်အညာကိစ္စ။ ကျွန်တော် မလုံ
အေးစွာ ဖြစ်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အပြင်တောင်၊ မထွက်

နိုင်ဘူး ... ဆို။ သူတို့၊ လာပြောကြတာ”

သူငယ်ချင်း အားလုံးကို၊ ကျွန်တော် ဝေ့ကြည့်မိသည်။
အားလုံးက၊ မျက်နှာသေ။

“အခု ... သက်သာသွားပါပြီ ... မမ”

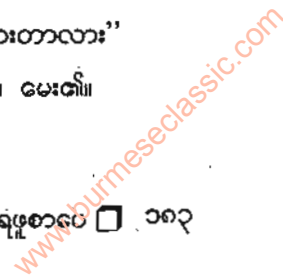
“လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောကြနော်။ ကြီးကြီး ... အိမ်
အလုပ်လေးတွေ၊ ရှိသေးလို့” ... ဟု၊ မေမေ အနားမှ လာပြော
သည်။ အားလုံး ... “ဟုတ်ကဲ့” ကြ၏။

မမကြွေမြယ်က၊ မေမေ့ကို ပြုံးပြ၏။ မေမေ ပြန်ပြုံးသည်။
အိမ်နောက်သို့၊ မေမေ ဝင်သွားသည့်အခါ၊ မမက ...

“ဒါ ... မင်း၊ ဆွဲထားတာလား”

ပန်းချီကားကို၊ လက်ညှိုး ညွှန်ကာ၊ မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်ဇော် (အင်းစိန်)

“ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ဆွဲတာလား”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဓာတ်ပုံထဲမှာ မင်းပါ၊ ပါတယ်လေ”

“ပန်းချီကားကို၊ ဖန်တီးတဲ့ ... စိတ်ကား ... ပန်းချီကားထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံဘူး”

“နေကောင်းအောင် ... နေပါ။ မမလည် ... နေသိပ်မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မမ”

“ဒီလိုပါပဲ ... အလုပ်ပင်ပန်းလို့”

“ကျွန်တော် ... မမကို၊ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲမှာ ... ပန်းချီကား တစ်ကား ရှိသေးတယ်။

အဲဒီ ပန်းချီကားကို မမ အိမ်အတွက်၊ လှဆောင် ပေးချင်လို့။ ခွင့်ပြုပါ။ လက်ခံပါ။ မမ”

“တော်တော် ကြီးသလား။ ငါ မသယ်နိုင်ဘူး”

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ဒီ ... ကားနဲ့ ရွယ်တုပဲ”

“ကျွန်တော်တို့၊ ကူသယ်ပေးမယ်” ... ဟု၊ ကြည်လင် ဝင်ပြော၏။ သုသုက ... “မမ ကားနဲ့ဆို၊ ဆုံးမှာပါ” ... ဟု၊ ဝင်ပြောသည်။ မမ ... မငြင်းဆန်။

“ပန်းချီကား ပိုရင်း၊ ကျွန်တော်ပါ ... အိမ်၊ လိုက်ခဲ့ပါရစေ ... မမ”

အိမ်၏ကုဖော်လောင်ဖက်၊ ကောင်မလေးက၊ ကော်ဖီခွက်များ လာချပေးသည်။

“မင်းမှာ နေမကောင်းဘဲ၊ အပြင်ထွက်လို့ ရပါ့မလား”

“ကျွန်တော် ... အပြင်မထွက်တာ၊ ကြာပြီ ... မမ”

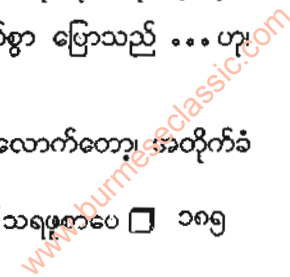
“မင်း ... ဘောလုံးကွင်း မသွားဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လေစိမ်း အတိုက်ခံနိုင်ရင်၊ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

အခြား အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်စွာ ပြောသည် ... ဟု၊ ကျွန်တော် သိသဖြင့် ...

“အပြင် လေစိမ်းလောက်တော့၊ အတိုက်ခံ

ဖောင်ကျမျိုး (အင်းစိမ်းစုံ)

နိုင်ပါတယ် ... မမ”

“နေမကောင်းရင် အဲယားကွန်းတော့ ပိတ်ပေးထားရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ကာ၊ မမ ပြောသည်

“ကျေးဇူး၊ အရမ်းတင်ပါတယ် ... မမ”

“ကြည်လင်နဲ့ မင်းစိုးခ၊။ ပန်းချီကား သယ်ဖို့ အပေါ်လိုက်ခဲ့” ... ဟု၊ ကျွန်တော် ခေါ်သည်။

“မင်းတို့၊ သယ်လိုတွေ ... သွားပြောပြတာလဲ”

အိပ်ခန်းထဲရောက်မှ၊ ကျွန်တော် သိလိုသည်ကို၊ မေးရသည်။ မင်းစိုးခ၊က ...

“ငါတို့ ... မဟုတ်ဘူး။ ဟို ... နှစ်ကောင်းဦးဆောင်တာ။

ညီမလေးတို့က၊ စံမလရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မမ ... ဆူထားလို့ဆိုပြီး သူ ... အပြင်မထွက်တော့တာ ကြာပြီ။

မစားမသောက် နေ၊ နေတယ်။ နေလည်း၊ မကောင်းဘူး။

ညီမ၊ လေးတို့ကိုလည်း၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင်၊ မမ ... လိုက်ကြည့်ပေးပါ ... ဆိုပြီး ခေါ်လာကြတာ။

ငါတို့ နှစ်ယောက်က၊ တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစပဲ ဝင်ပြောတာ”

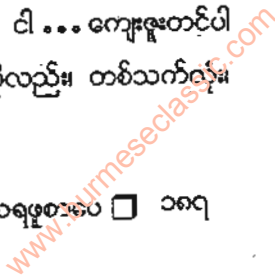
“ငါပုံက၊ နေမကောင်းတဲ့ပုံမှ၊ မပေါက်တာကွ”

ကြည်လင်က ...

“မကြွမြယ်လည်း၊ တမင်ခေါ်မှန်း၊ သိလောက်ပါတယ်ကွာ”

ရင်ထဲတွင်၊ ပျော်နေရ၏။

“မင်းတို့အားလုံးကို၊ ငါ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုလည်း၊ တစ်သက်လုံး၊ ကျေးဇူးတင်ရတော့မယ်”

စောင့်ကျမျိုး (ဆင်းရဲမိမိ)

“တကယ်တင်ရမှာ။

တစ်သက်လုံး၊ မင်း ... ပန်းချီကို၊
ကြောင့် သင်ဖြစ်တယ်။ မင်း ... ဘယ်လောက်
အေးတယ်။ ဘယ်လောက် ကြိုးစားတယ်။ ဘယ်
... စိတ်ထားကောင်းတယ်ဆိုတာတွေ ... ချက်
လက်နဲ့ကို ပြောပြနေကြတာ”

“ဟုတ်လား”

“အေး”

အဖုံးဖွင့်ထားမိသော ယွန်းဘူးလေးကို ကျွန်တော် ... အဖုံး
ပိတ်လိုက်၏။

(၁၈)

“မင်း ... မမ။ တောလုံးကွင်းနားကို လာ
တယ်ကွ။ လေးငါးရက်လောက်လာတယ်။ ကားပေါ်
ကတော့ မဆင်းဘူး။

ကွင်းထဲကို ရပ် ... ကြည့်ပြီး ပြန်သွားတာ။

မင်းကို လာရှာတာ ဖြစ်မယ်”

သိန်းဇော်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြဖြစ်၏။

“အခု ... အဲဒီကို ဝင်ဦးမှာလား”

“အင်း”

“ငါ ... မလိုက်တော့ဘူး”

မောင်ကျော် (အောင်ကျော်)

“အေး ...။ ရပါတယ်။ ငါ ... အဲဒီ
ကြာမှာ”

“အဆင်ပြေနေပြီပေါ့”

“ခင်ခင်မင်မင်ပေါ့ကွာ။ ဒီလောက်ပါပဲ”

“ခင်မင်တယ် ... ဆိုတာ သံယောဇဉ်ပဲကွာ
သံယောဇဉ်ဆိုတာ၊ ဘယ်သူက၊ ဘယ်သူ့ကို ဖြစ်
ဖြတ်။ ဖြတ်ဖို့၊ ခက်တယ်”

“မင်းက ...။ သံယောဇဉ် ဖြတ်ရခက်မှန်
ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဟ ...။ ဘောလုံးအသင်း တစ်သင်းမှာ
တောင်၊ အသင်းသားအချင်းချင်း၊ သံယောဇဉ်
ဘယ်လောက်ကြီးကြလဲ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်။ အထိအခိုက်
ခံကြလို့လား။ တစ်ယောက်ထိရင်၊ ကျန်တဲ့သူ အပြစ်
ပေးခံပြီးတော့ကို၊ တုံ့ပြန်တတ်ကြတာလေ”

“ခေါက် ... အေး။ ဟုတ်တယ်”

“မင်းနဲ့ အဲဒီ အစ်မက၊ ဘောလုံးအသင်း
သား အချင်းချင်းထက်တောင်၊ ပိုရင်းနှီးမှာပါ။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ပြီးတော့ ... ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ၊ ယောက်ျား
လေးအချင်းချင်း၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်း၊ သူငယ်
ချင်း အချင်းချင်း၊ ဖြစ်ကြတဲ့ သံယောဇဉ်က၊ ဖြောင့်
တန်းတဲ့၊ သံယောဇဉ်။

သူငယ်ချင်းမဟုတ်တဲ့၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား
ဖြစ်ကြတဲ့၊ ခင်တွယ်ကြတဲ့ သံယောဇဉ်က၊ လိမ်ယုက်
တဲ့ သံယောဇဉ်။

ဖြောင့်တန်းတဲ့ သံယောဇဉ်တောင်၊ တစ်ခါ
တစ်ရံ၊ ဖြတ်ရခက်တာ။ လိမ်ယုက်တဲ့ သံယောဇဉ်၊
ဖြတ်ဖို့၊ ပိုခက်တာပေါ့ကွာ”

“မင်း ... သိလှချည်လား ... သိန်းဇော်”

“စံဗလ။ ဘောလုံးသမားတို့၊ စစ်သားတို့
ဆိုတာ၊ ကန်ချက်တွေ ... ပစ်ချက်တွေသာ၊ ကြမ်း
တာပါ။

နှလုံးသားက ... လူနှလုံးသားပါကွ။ နုနု
လေးပါ။ လူလိုတော့ ခံစားတတ်ပါတယ် ... မင်း
ကလည်း”

သိန်းဇော်၏စကားကို၊ နှစ်ခြိုက်လွန်းသဖြင့်၊ ကျွန်တော်

မောင်ကျရီ (အင်းစိန်)

ရယ်မောမိသည်။ ဤကဲ့သို့ မရယ်မောဖြစ်သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။

“မင်း သူငယ်ချင်းတွေကို၊ မင်း ... မုန့်ဝယ်ကျွေးပြီးလို့လား” ... ဟု၊ မမ ကြွေမြယ် မေး၏။ ကျွန်တော် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို၊ နားမလည်ဟန်ပြုကာ၊ မမကို၊ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း အိမ်ကို ငါ ... လာဖို့၊ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြတဲ့အတွက်လေ”

“ဪ ...။ အဲဒါ ... ကျွန်တော် မသိဘူး မမ၊ သူတို့ဘာသာ”

ပြီးချင်ပါလျက်၊ မပြုံးလေသဖြင့်၊ မမြင်ရသည့်မှာ ကြား၍ ဖြစ်သော၊ မမ၏ ပါးချိုင့်လေးမှာ၊ ဖေါ်လွင်ထင်ရှား မလာသေး။

“ငါလည်း ...။ ဘောလုံးကွင်းကို လာသေးတယ်”

ပြောပြလိမ့်မည် ... ဟု၊ ကျွန်တော် မထင်။

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်မြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ငါ ...၊ မင်းကို၊ နှင်ထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာ။ စိတ်မကောင်းလို့”

“နှင်မထုတ်ပါနဲ့၊ မမရယ် ...။ ဟိုး ... ငယ်ငယ်ကတည်းက၊ မမနဲ့ တွေ့ချင်နေတာလေ။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မမရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ။ ထိခိုက်နေမယ်ဆိုရင်တော့၊ ကျွန်တော် ... အလာ၊ အသွား၊ ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

မမ ခေါင်းခါ၏။

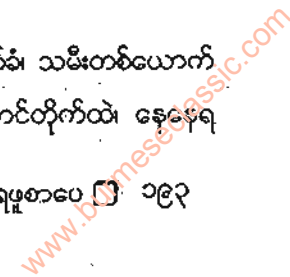
“ငါ့ စိတ်ညစ်စရာတွေ ...၊ မင်းကို၊ ကျားမှာ စိုးလို့ကွ။

မိဘ၊ ကို သတိရတယ်။ ဒုက္ခရောက်မှာ၊ လာကပ်တယ် ... မထင်စေချင်လို့၊ သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ထိန်းထားရတာ၊ ကြာလှပြီ။

အဲဒါ ... ငါ့ရဲ့ အဓိက၊ စိတ်ညစ်စရာပဲ။

တစ်ယောက်တည်း၊ စီးပွားရှာနေရလို့၊ မပြေလည်တာ၊ ဘာမှ မရှိဘူး။

မိဘ ... အစွန့်အပ်ပေးခံ၊ သမီးတစ်ယောက်အဖြစ်၊ နေနေရတာ၊ မီးလောင်တိုက်ထဲ၊ နေနေရ

မောင်ထွန်း (မောင်ထွန်း)

သလိုပဲ။

ကိုယ်တိုင်က၊ စိတ်ညစ်နေတာ ဆိုတာ မင်းက ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်။ စိတ်ညစ်တာတွေ မကူးစေချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်၊ မလာစေချင်တာ။

“မန်ကျည်းသီး... အတူတူကောက်၊ လက်ပံပွင့် အတူတူကောက်တယ် ... လို့ပဲ သဘောထား ပေးပါလား ... မမရယ်”

“ဘာကို?”

“ဪ ...။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က မနွဲ့ ရွာမှာ ... မန်ကျည်းသီး၊ အတူတူကောက်တယ် လေ။ လက်ပံပွင့် အတူတူ ကောက်တယ်လေ။ ရေစည်တိုက်၊ လိုက်တယ်လေ။

မမနဲ့ ... စိတ်ညစ်စရာတွေ ...၊ အတူတူ လိုက်ခံစားတယ် ... လို့ ကျွန်တော် ... မတွေးဘူး မခံယူဘူးလေ။ မန်ကျည်းသီးလေးတွေ၊ လက်ပံပွင့် လေးတွေ အတူတူကောက်တယ် ... လို့ပဲ၊ တွေ့ ပြီမယ်။ အဲဒီလိုပဲ ... ခံယူပါတယ်။ နော် ... မမ

“မင်းက ... စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတာ

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

သားပဲ”

“တစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲနေရင်၊ တစ် ယောက်ကလည်း အတူတူလိုက်ပြီး၊ စိတ်ဆင်းရဲနေ တာမျိုးထက်။

စိတ်ဆင်းရဲသူကို၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ၊ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်နိုင်ချင်တာပါ မမ”

“ဪ ...။ အင်း ...။ ဟုတ်သားပဲ။ မင်း ...။ တကယ့် လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ။ တော်တယ် ... လို့တောင်၊ ပြောချင်တာပါ စံဗလရယ်”

“ကျွန်တော် ... တကယ်တော်နေတယ် ဆို ရင်တောင်၊ အခြေခံသဘောတရားတွေကို၊ သင်ပေး ခဲ့တာ ... မမပါ။ အဲဒါကို ... မမ ... သေသေချာ ချာ သိထားပေးပါ”

“ငါ ... မင်းကို ဘာမှ ... ဒီလောက် မသင် ခဲ့ပါဘူး”

“ပညာပါရသူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့၊ သရဖူကြီး ရဲ့ ...။ ဟိုး ... အောက်ဆုံးမှာ ... ဝ၊ လုံးလေး၊ ဝိုင်းဝိုင်းရေးတတ်ဖို့ သင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိန်)

ရှိခဲ့ဖူးပါတယ် ... မမ”

“ငါက ... မင်းကို တစ်ခါတစ်ရံပဲ သတိ
ခွဲတာ ... စံဗလရဲ့။ ဘယ်အရွယ် ရောက်နေပြီလဲ
ဘယ်နှတန်းရောက်သွားပြီလဲ။ ဘာတွေလုပ်နေသ
လဲပေါ့။

ဘယ်စကားကို ဘယ်လိုပြောခဲ့လို့ ဘယ်လို
လိုက်နာပါ့မလား ... ဆိုတာမျိုး၊ မတွေးဖြစ်ခဲ့ဘူး

မင်းက ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မို့ ငါ ...
သေသေချာချာ မှာခဲ့တဲ့ ... တစ်ခွန်းတစ်ပါး စကား
ကို၊ မင်း ... တိတိကျကျ၊ လိုက်နာနေလိမ့်မယ်
... လို့၊ မထင်ထားဘူး။

နောက်ဆုံး ... ဒီ ... ”

နိမ့်မှ၊ လက်ပန်ပင်ကြီးပဲ ဆွဲထားသည့် “အလွမ်း ... နေ”
အမည်ရှိ၊ ပန်းချီကားကို၊ အကြည့်ဖြင့် ညွှန်ပြီး ...

“အဲဒီ ... ပန်းချီကား၊ ပြီးတော့ ... မင်းအိမ်
ညှော်ခန်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့၊ ပန်းချီကား၊ မင်း ...
တကယ်ဆွဲဖြစ်လိမ့်မယ် ... လို့၊ မထင်ခဲ့ဘူး။
မင်းရဲ့အစွမ်းအစကို၊ မမ ... သိပါတယ်။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ငယ်ငယ်ကလေး၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ မဆက်ဆံနိုင်တာ
ကိုပဲ၊ မမ အားနာနေတယ်”

“ကျွန်တော်က၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် မမ ...
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာပဲ၊ စိုးရိမ်တာပါ။

“အပူ မကင်းတဲ့သူကို၊ မပုတ်သင်စေချင်
တာပါကွာ။ အပူဆိုတာ၊ ကူးတတ်တယ်”

“မူလအပူကို အေးအောင်၊ ငြိမ်းစမ်းနိုင်ရင်၊
ဒီအပူ ... ကူးစရာ၊ ဘယ်လိုပါ့မလဲ ... မမရဲ့”

“စံဗလ”

“ဗျာ ... မမ”

“ညှော်ခန်းနံရံက၊ ပန်းချီကားကို၊ မပေးဘဲ။
ဘာဖြစ်လို့၊ ဒီ ... ပန်းချီကားကို ပေးရတာလဲ”

“မမပုံပါတဲ့၊ ပန်းချီကားကို၊ ကျွန်တော် ...
သိမ်းထားချင်လို့ပါ။

ကျွန်တော်က အဲဒီ ပန်းချီကား ဆွဲချင်စိတ်မဲ့
ဘဝကို ... အားပေးခဲ့ရတာ။

မမ ... ဒီကားကို မလိုချင်ရင်တော့၊ ကျွန်
တော် ... အဲဒီကားနဲ့၊ လဲပေးပါမယ်”

စောင်ရေချို့ (ဆန်းစစ်မှု)

“မလဲပါနဲ့၊ ရပါတယ်။ သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ ဒါနဲ့ ... မင်းမိဘတွေက၊ ဘာမှ မပြောဘူးလား။ အဲဒီလို ... ချိတ်ထားတာကို”

“ဟင့်အင်း။ မပြောဘူး မမ။ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ကြည့်ပါ။ ဗလာစာရွက်လိုဟာမျိုးမှာပါ။ အကြိမ်ကြိမ် ပန်းချီဆွဲနေတာ၊ တစ်အိမ်လုံး သိတယ်။

အဲဒီ ပုံကို ဆွဲတတ်ချင်လို့ ပန်းချီ သင်ခဲ့တာလည်း သိကြပါတယ်”

“ငါ့ဘဝကိုရော သိကြလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ သိပါတယ် ... မမ”

“မင်း ... အိမ်ထောင် မပြုသေးဘူးလား”

“ဗျာ”

“အိမ်ထောင်ပြုရင် မိဘ၊ သဘောတူတဲ့သူနဲ့ပဲ ... ပြု။ မိဘ၊ မငြိုငြင်စေနဲ့။ မိဘ၊ ငြိုငြင်ရင် စီးပွား ဘယ်လောက်တက်တက်၊ စိတ် ... မငြိမ်းချမ်းဘူး။

မမလို ... မဖြစ်စေနဲ့ ... လို့ ပြောချင်တာပါ”

“ဟိ”

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကျွန်တော် ... ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်နိုင်၏။ ကျွန်တော်၊ ဤလိုသည့် ချစ်စကား၊ ဟန်တားနေဟန် တူသည်။

“မမ မိဘ၊ ဆီကို၊ မမ ... အခု သွားလို့ ရနိုင်သားပဲ”

“အားနာနေတာ။ ပြီးတော့ ... ကြောက်နေတာ။ မမကို ... မြင်လိုက်တော့မှာ မိဘ၊ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတာ။

အခုအချိန် သွားရင်တော့ ဒုက္ခဖြစ်မှ လာကပ်တယ် ... လို့ မထင်လောက်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

အပြစ်လုပ်ထားမိတဲ့သူက ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်၊ အပြစ်ဒဏ်ထဲမှာပဲ နေတာ ကောင်းပါတယ်”

“အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ။ ကာလ၊ အတိုင်းအတာ ရှိတယ်လေ ... မမ။

အပြစ်သားတိုင်း၊ အပြစ်ဒဏ်ခံပြီးရင်၊ အပြစ်ဒဏ်ကာလက လွတ်မြောက်ကြတာပဲ”

မမက ...

“တချို့အပြစ်ဒဏ်က တစ်သက်တစ်ကျွန်း

မောင်လှပျို (အောင်အောင်)

လေ ... မောင်လေးရဲ့။

မိဘကို ဆန့်ကျင်တဲ့ သားသမီးရဲ့ အပြစ်
ဒဏ်ကာလက ပစ္စုပ္ပန်မှာ ... တစ်သက်တစ်ကွယ်
ပဲ။

ကံဆိုးရင် နောင် သံသရာဟာ အထိ
တောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ကျူးလွန်မိတဲ့ အပြစ်ကို အချိန်မီ ဝန်
တောင်းပန်ရင် အကုသိုလ် ရှိနေတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်
လည်း ... ကုန်၊ နောင် ... သံသရာကံလည်း လွယ်
မှာပါ။

မမ အကြံပေးလို့တောင်း ကျွန်တော် ...
အိမ်မှာ ဝန်ချ ကန်တော့ပြီး ... တောင်းပန်ပြီး
မမ တောင်းပန်ဖို့ပဲ လိုတော့တာ”

“မမက”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မိဘကို သားသမီးက
တောင်းပန် ... လို့ မိဘက ... ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး
ဆိုတာတောင်း ကံကြေးတော့ ကျေလောက်
တယ်။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မိဘဆိုတာ ပါးစပ်က ခွင့်မလွှတ်ဘူး ...
လို့ ပြောထွက်ရင်တောင် ရင်ထဲက ... ခွင့်လွှတ်
နေကြစမြဲပါ”

“အမလေး ... တရားဟောဆရာလေး
ပါလား။ ရင်ထဲမှာတောင် ... နည်းနည်းအေးသွား
သလိုပဲ”

ပါးချိုင့်ရာ ပါးပါးလေးကို ကျွန်တော် စတင် မြင်ရသည်။
... ပြုံးဖြစ်တော့မည် ... ဟု မျှော်လင့်ချင်လေ၏။

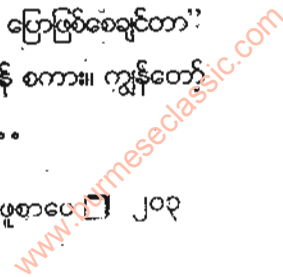
(၁၉)

“မကြေမလဲအိမ်မှာ၊ အစည်းအဝေး သွား
သွားထိုင်ဖို့၊ ငါ့တို့က၊ မင်းကို... ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့
ကြတာ မဟုတ်ဘူး။

အသက်အရွယ် ကွာဟ၊ ချက်အရ ချစ်စကား
ကျိတ်စကား၊ မပြောရဲရင်တောင်၊ ယောက်ျားပီပီ၊
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့စကား...၊ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း
လောက်တော့ ပြောစေချင်တာ။ ပြောဖြစ်စေချင်တာ”

ကြည်လင်၏ အားမလို အားမရ ဝေဖန် စကား။ ကျွန်တော်

တစ်စကားမတုံ့ပြန်သာ။ မင်းစိုးခ၊ ကလည်း ...

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိန်)

“ငှက်ပျောပင်က၊ ငှက်ပျောခိုင်ကို ခုတ်
အသီး တစ်လုံးချင်း ခွေ။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ အတူ
လိုက်။

အခွံခွာရုံ ... ပါးစပ်ဟ၊ ရုံ။ မင်း ...
... ခက်ခဲနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ...

“မမက ... တကယ်စိတ်ညစ်နေတာ။ ချွေ
ပူရာ ကင်းမှောင်၊ မဖြစ်စေချင်ဘူး။

ချစ်လို့ချစ်တယ် ပြောလိုက်တာ။ စိတ်ညစ်
တဲ့သူကို၊ စိတ်ရှုပ်လုပ်သလို၊ ဖြစ်မှာ စိုးတယ်”

ကြည်လင်က ...

“နေခြည်သော်နဲ့ သုသုတို့က၊ အောင်သွယ်
စကားအထိတော့ ပြောပေးတတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး
နော်။

ပြောပေးချင်ကြရင်တောင်၊ အသက်အရွယ်
အရ မလေးခန့်ရာရောက်မှာ”

“ငါ ... ပြောဖို့၊ စကားပြင်တာ၊ ခဏခဏ
ပါ။ မမလည်း ... သိနိုင်ကောင်းပါတယ်။

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ငါ ... စကားပြင်လိုက်တိုင်း၊ ထမင်းရည်ပူ
လာ၊ လျှာလွှဲသလို၊ စကားမျိုးနဲ့၊ မမ ... စကား
လမ်း၊ လွှဲ လွှဲပစ်တယ်ကွ။

ဒါကို သိလျက်နဲ့၊ ငါ ... မရမက၊ မပြောမိ
ချင်ဘူး။ မမ ... စိတ်လက်ကြည်သာတဲ့အခါလောက်
ကို၊ ငါ ... စောင့်ချင်တယ်။

နှုတ်တွန့်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလိုက်သိချင်
တာပါ”

မင်းစိုးခေက ...

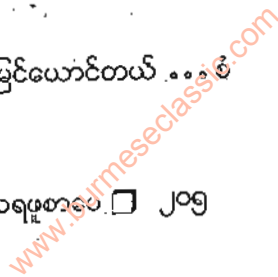
“မင်းက ... မကြွေမြယ်အပေါ် ပြောဆို၊
ဆက်ဆံတာ၊ အရိုအသေပေးနေသလိုပဲ နော်”

ပြုံးရယ်ကာ၊ ကျီစယ်မေး မေး၏။ ကျွန်တော်က၊ စဉ်းငယ်
ပြုံးလျက် ...

“ကျေးဇူး ရှိဖူးသူကို၊ ရိုရိုသေသေ ချစ်တဲ့
သဘောပါ”

ကြည်လင်က ...

“ဒါဆို ... ငါ၊ မြင်ယောင်တယ် ...
လဲ”

စောင့်ထုမျိုး (မင်းဆောင်မိ)

“ဘာ မြင်ယောင်တာလဲ”

“မင်း ... မကြွေမြယ်ကို၊ ချစ်ခွင့်၊ ပန်းခွင့်၊ လက်အုပ်လေး ချီး၊ သီလ၊ လေး ယူပြီးမှ ချစ်ပါလား ပြီး ... ပြောမလား မသိဘူးနော်”

“အာ ...၊ မင်းကလည်း”

သူတို့နှစ်ဦး ရယ်ကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ... သူတို့ရယ် ဆုံးမှာ တွေးရင်း ... ပြုံးမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် လာပြီ။ ဟုတ်ကဲ့ အိမ်ဝင်းတံခါးလေးတော့ အဆင်သင့် ဖွင့်ထားပါ။ အခု ... ရောက်ပါတော့မယ်”

ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းလျက်၊ တစ်နေရာသို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သည်။ အနီးတွင် ထိုင်နေသူ မမကြွေမြယ်၏ မျက်လုံးလေး ပိုင်းနေ၏။

“မင်း ...၊ ဒါ ...၊ ဘယ်ကို မောင်”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း တာလဲ”

ကျွန်တော် ... ဖုန်းပိတ်လျက်၊ တစ်ချက်မျှသာ ငဲ့ကြည့် ပြီး ...

“ကျွန်တော် ပြောပြီးလေ။ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား သွားစရာရှိတယ်။ မသွားခင်၊ မမကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးချင်ပါတယ် ... လို့ ပြောတယ်လေ”

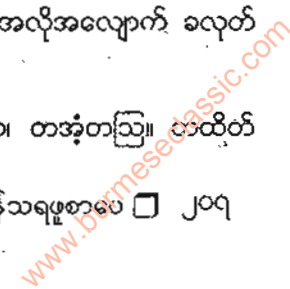
“အင်းလေ။ အဲဒါ ... ငါ့၊ သိတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ...၊ အခု ဘယ်ကို ဝင်မှာမို့လဲ”

မမကြွေမြယ် မျက်လုံးလေး အပိုင်းသားဖြင့်၊ မေးနေ၏။ “လက်ဆောင် ပေးမလို့ပါ”

ပြောရင်း ...၊ အိမ်ဝင်းတစ်ခုအတွင်းသို့၊ ကားကို ... ခုတ်တရက် ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လိုက်၏။ အရှိန်ပြင်းစွာ။

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဒါ ... ဘယ်လဲ။ ဒါ ... ဘယ်လဲ။ အဲဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

ကားမှန်၏ တံခါးချက်များကို၊ အလိုအလျောက် ခလုတ်ချားဖြင့်၊ ကျွန်တော် ချထားခဲ့သည်။ မမကြွေမြယ်၏ မျက်နှာလေးမှာ၊ တအံ့တဩ။ ဟထိတ်

မောင်ကျွန်း (အင်းအင်း)

တလင်း။

“မင်းကွာ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမရယ်။

ကျွန်တော် အားလုံး စိစဉ်ပြီးပါပြီ”

“မင်း... ဒီလောက်အထိ မလုပ်သင့်ဘူး”

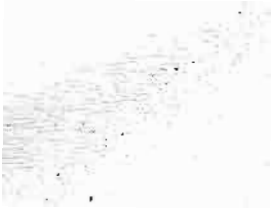
ကားကွေ့ ဝင်ခဲ့သည်။ ခြံဝင်း တံခါး၊ ပြန်ပိတ်သွားသံကြား
၏။ မမကြွေမြယ် အသံကြားရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်
... ကျွန်တော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

စိုးရိမ်တကြီး မျက်နှာတွင်း တင်းမာမှု မတွေ့ရသော်လည်း
မျက်ဝန်းတွင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေ၏။

စိတ်ဆိုးမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ... တောင်း
ရုံသာ ရှိတော့မည်။ စေတနာ မေတ္တာ၏ အရှိန်အဟုန်ကို မြင်
နိုင်ပါက ကျွန်တော့် အပြုအမူအပေါ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးမည် ...
မျှော်လင့်ယုံကြည်ထားချင်၏။

ချစ်ခြင်း မေတ္တာဆိုတာ...
စာနာခံစားတတ်သူချင်းအတွက်၊
အသံမဲ့ ဘာသာစကားပါပဲ

(၂၀)

ကျွန်တော့် မိဘထက် အသက်အရွယ် ကြီးကြပေမည်။
ကျွန်တော့် အမည်ကို ကျွန်တော် ပြောသည်။ ပြီးနောက်... အဘွား
အမည်၊ အဘိုး၏အမည်ကို ပြောသည်။ အဘိုးအဘွား၊ အဖေအမေ
အမည်နာမကို ပြောပြီး၊ အဘိုး ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ပြော
ပြသေးသည်။

မိဘ ဘိုးဘွားတို့၏ ဇာတိရွာအမည်ကို ပြောမှ၊ တရင်းတနီး
နီးလာကြ၏။ ဝမ်းပန်းစာသာ စကားဆိုကြသည်။ ကျွန်တော့် အတန်း
ညာအခြေအနေနှင့် အလုပ်အကိုင်ကို ကျွန်တော် ပြောပြပြီး မိတ်
ဆွဲရသည်။

မောင်ချစ်မျိုး (အင်းစိမ်း)

ဆင်းနှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“အကြီး ဒေါ်အေးရီကို ဒွေးလေး သိထားကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုလည်း မိဘကို မပြစ်မှားရန်၊ မဆန့်ကျင်ရန်ကုန် ဘယ်နေရာ နေမှန်းသာ မသိတာ။ အသက်ဆုံးမ၊ လေ့ရှိကြောင်း။ ယခုမူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာ။ ဘယ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီတုံး၊ အကြီး ဒေါ်အေးရီ ပြောပြ ဖြစ်သည့်အပြင်၊ မိဘကို တွေ့မြင်ချင်ပါလျက်၊ အပြစ်သင့်ရုံက ...”

“ရှစ်ဆယ့်သုံး ကျော်ပြီ” ... ဟု ကျွန်တော် ပြောသည့်အခါ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုသဖြင့် ကြိုတင်မှတ်ပူဆွေးနေရသည့် ကျွန်တော် သိမြင်ပါကြောင်း ပြောပြ၏။

ရွာသို့ မရောက်သည်မှာလည်း ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောရင်း... ရွာသို့ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကသာ ရောက်ဖူးကြောင်းပါ။ ထည့်သွင်းသည်။ ပြောရင်းမှာ မမ ကြွေမြယ်နှင့်ပါ။ ရွာတွင် ဆုံတွေ့ဖူးကြောင်း ထိုအချိန် ထိုအခါမှ စပြီး၊ မဆုံမတွေ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် ... မျက်နှာ အရိပ်အကဲကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ခြေထောက်သည်။

ယခုမူ မမကြွေမြယ်နှင့် ပြန်တွေ့ကြရကြောင်း ကျွန်တော် လွန်စွာဝမ်းသာကြောင်း မြင်သာထင်ရှားအောင် ပြော၏။

ပြီးနောက် မမကြွေမြယ်၏ အဆိုအဆုံးမ စကားတွေ့လိုက်နာကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူစရာ ပြောသည်။

မမကြွေမြယ်၏ ဖခင်နှင့် မိခင်တို့၏ အမည်မှာ ... ဦးဆွေနှင့် ဒေါ်မြရင်မှုန်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ မမကြွေမြယ်မှာ မိဘကို ဦးထိပ်ပန်း

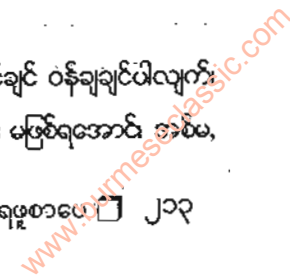
“ဦးကြီးတို့က သမီး နိုင်ငံခြားမှာ ... လို့ ထင်တာ”

“ဘာ သတင်းမှ မကြားဘူး။ သူ့အိမ် သူ့အိမ်နဲ့ မကြောင့်မကြ နေနေတယ်ပဲ ... ဒွေးလေး ထင်တာ”

“ကျွန်တော်က ရပ်ဆွေရပ်မျိုး တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဦးကြီးနဲ့ဒွေးလေးတို့ကို သတင်းလာပေး မိတာပါ။

မိသားစုထဲ၊ ဝင်စွက်တယ် မြင်ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ။

မိဘကို တွေ့ချင် မြင်ချင် ဝန်ချချင်ပါလျက် အဲဒီ အခွင့်မရတဲ့ သားသမီးမျိုး မဖြစ်ရအောင် အဖမ

မောင်ကျော် (အင်းစိန်)

ကြွေမြယ်ကို၊ ကူညီချင်တာလည်း ပါပါတယ်”

“ကြာပြီကွယ်၊ ဘယ်မိဘက၊ အဲဒီလောက်
ငြိုးမှာတုံး”

“ဒွေးလေးနဲ့ ဦးကြီး ခွင့်ပြုရင်၊ ကျွန်တော်
... အစ်မ၊ ကို ဒီ ... ခေါ်လာပါရစေ”

“တွေ့ချင်တာပဲ၊ ကွယ်”

မမကြွေမြယ်သည်၊ မိဘ၊ နှစ်ပါး၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်
သော်၊ ဝမ်းနည်းခြင်းကြီးစွာ၊ ငို၏။ ဖခင် မျက်ရည်စေ့သည်။ မိခင်
မျက်ရည်ကျသည်။

သမီးတစ်ယောက်က၊ မိဘနှစ်ပါးကို၊ ဝန်ချ တောင်းပန်
သည့် မြင်ကွင်းကို၊ ကြည့်လျက်၊ ကျွန်တော် ဝိတိဖြစ်ရသည်။ သ
ယောဇဉ် တာဝန်ကို၊ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်လေသူကဲ့သို့၊ ကျွန်
တော် စိတ်ပေါ့ပါးရသည်။ ရင်၊ ချမ်းမြေ့ရသည်။

“မင်းကွာ၊ မမကို ...၊ ကြီးပြောပြထားရင်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ပြီးရော”

ပြီးလျက် ပြော၏။ ကျွန်တော် မြင်ချင်တမ်းတ၊ ခဲ့သော၊
ချိုင်လေးကို၊ ထင်းပ၊ စွာ၊ တွေ့မြင်ရပေပြီ။

“မမ ကြောက်နေမှာစိုးလို့၊ လိမ်ခေါ်ခဲ့ရတာ
ပါ”

“အင်၊ အိမ်ဝင်းထဲ၊ မင်း ...၊ ကားတွေဝင်
ဝင်ချင်။ ကြောက်သွားတာတော့၊ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့၊
စံဗလ ... ဆိုတဲ့ ကောင်လေး။ အကြောင်းမဲ့တော့၊
ဘာမှ၊ မလုပ်လောက်ပါဘူး ... လို့၊ တွေးပြီး။ စိတ်
ကို ဖြေလိုက်ရတာ”

ကျွန်တော် ... ကားမောင်းရင်း၊ ရယ်နေဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးတင်စရာတွေ များသွားပြီ စံဗလ
ရယ်”

“ကျွန်တော် ...၊ သေသေချာချာ တွေး
တော့ပြီး၊ ပြောပြချင်တယ်”

“ပြော ...။ မမ ... သေသေချာချာ နား
ထောင်မယ်”

ကားကို၊ အရှိန်လျှော့ရင်း ...

မောင်ကျော် (အမည်မရှိ)

“လောကမှာ ...”

ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်တာကိုက၊ လောက၊ ခဲ
သဘာဝ၊ လိုချင်တာ၊ မရတတ်တာကိုက၊ ဘဝ၊ ခဲ
စိန်ခေါ်မှု။

အဲဒီ နှစ်ခုကို၊ မရေ့ရအောင်၊ ကြိုးစားတာ
ကြိုးပမ်းတာက၊ လူသားရဲ့ ... အားမာန်၊ ရယ်စရာ
ပြောရရင်၊ လောကဓံက ... ရှစ်ပါး။ လူသားက
တစ်ယောက်တည်း။ သနားစရာ။

အဲဒီ လောကဓံကို၊ ရင်ဆိုင်နေတဲ့၊ လူသား
တစ်ယောက်တည်းရဲ့၊ နံဘေးကို၊ ကောင်းကျိုး၊ လို
လားတဲ့၊ နောက်ထပ် လူသားတစ်ဦး၊ ဝင်ရောက်လာ
တာဟာ။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာပါ ... မမ။

အဲဒီ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဟာ၊ အရာရာကို၊ ဖြို
ခွင်းနိုင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်စရာတောင် မလိုပါဘူး”

“အမယ်လေ။ ပန်းချီဆရာလေးရယ်။ အရင်
ပန်းချီတွင် မက၊ စာပန်းချီပါ သိတော့မလို့လား
တော်တော်ကို၊ ပြောတတ် ဆိုတတ်နေလိုက်တာ”

ငဲ့အကြည့်တွင်၊ အပြုံးချင်း ဖလှယ်သည်။ မျက်လုံးချင်း

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

သည်။ ဝါးချိုင့်လေး တစ်ခြမ်းက၊ မပီမကမ်း ... အောင်သွယ်
သော်။

“မင်းက ... ကြာမှာလား။ ဂျပန်မှာ”

စကားလမ်း လွှဲလေသလား ... တွေးမိသည်။ သို့သော်
လွှဲသောလမ်းသို့သာ၊ ဦးတည်၍ လှမ်းလိုက်သည်ကိုက၊ ချစ်ခြင်း

“သုံးပတ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ ... မမ”

“ပန်းချီကားတွေ ... သွားရောင်းစားတော့
မယ်ပေါ့”

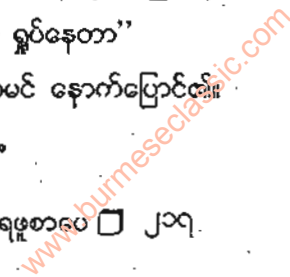
ရယ်နာစရာ ပြော၏။

“စီးပွားသက်သက် မဟုတ်တူးလေ ... မမ
ရဲ့။ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်တာသာသာသနာ၊
ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု။ အဲဒါတွေ ... သူတစ်ပါးသိဖို့
ဆောင်ရွက်တာလည်း၊ ပါပါတယ်”

“ကြေမြယ် ... ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို၊
ဂျပန်ပို့လိုက်ပါလား။ အိမ်မှာ ရှုပ်နေတာ”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ် အမူအရာလေးဖြင့်၊ တမင် နောက်ပြောင်၏။

ကားကို၊ လမ်းသွယ်အတွင်းသို့၊ ကွေ့ပြီး ...

မောင်ချိုမျိုး (အင်းစိမ်း)

“ကျွန် မပြောနဲ့။ ပြင်သစ်၊ အီတလီ၊ ဂျာမနီ
ဂရိ၊ အင်္ဂလန်။ ကမ္ဘာ့ ဘယ်နိုင်ငံမှ၊ မပို့ဘူး။”

“ဟွန်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မိနာလီစာ ပန်းချီကား
လို့၊ ကမ္ဘာကျော်သွားမှာ စိုးလို့လား။”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်။ အဲဒါ... ဝမ်းသာစရာ၊ ဂုဏ်ယူစရာ
မဟုတ်ဘူးလား။”

“ကြွေမြယ် ပန်းချီကား။ ကမ္ဘာကျော်သွား
ရင်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို
ဝိုင်းကြည့်ကြမှာ၊ ကျွန်တော် မနာလိုဘူး။”

ကြွေမြယ် ပန်းချီကားက တခြား ဘယ်သူ
ကြည့်ဖို့မှ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း
ကြည့်ဖို့”

“ညှိခန်း နံရံမှာလည်း တခြား မိသားစုဝင်
တွေ၊ ညှိသည်တွေ၊ ကြည့်မိကြတာပဲဟာ”

“အဲဒါတော့၊ ချွင်းချက်ပေါ့။ အိပ်ခန်းထဲမှာ
ထားဖို့၊ စဉ်းစားမိသေးတယ်။”

ကြွေမြယ်ရဲ့ ကျက်သရေကို မနက်ခင်း ဖော်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ရောင်ခြည် အလင်းနဲ့၊ ညှိခန်းနံရံမှာ ကြည့်ရ
မြင်ရတာ၊ ပိုပြီး... တင့်တယ်လို့၊ ယူဆတယ်။

ပြီးတော့... ရိုသေစိတ်ကြောင့်၊ အိပ်ခန်းထဲ
မှာ၊ မထားဖြစ်တာ”

“ငါ့မောင်လေးက၊ တကယ့် လူကြီးလေး
ပါလား။”

“မမက... အခုထိ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ဆယ့်
သုံးလေးနှစ်သားလေး... လို့ မြင်နေတုန်းပဲလား။”

“အလုပ်အကိုင်၊ ကြီးကြီးမားမား၊ လုပ်နေတာ
ပေမယ့်၊ အသက်က... ငယ်လွန်းပါသေးတယ်။

ငယ်လွန်းတယ်... လို့ မြင်ပေမယ့်လည်း။”

တင်တင်စားစား၊ တွေးတွေးဆဆ၊ ပြောနေဆိုနေ
တာကျပြန်တော့၊ တကယ့်... လူကြီးတစ်ယောက်
လိုပဲလေ။ အဲဒါ... ပြောချင်တာပါ”

“ကျွန်တော်က... ပန်းချီကို၊ မတောက်
တခေါက်လောက်ပါ။

တကယ့်ဆရာကြီးတွေ ကြားထဲမှာ...
ကျွန်တော် နေရတာလေ။

မောင်လှမျိုး (အင်းစိန်)

အရောင်းအဝယ် ကိစ္စက၊ ကျွန်တော် ပိုပြီး အာရုံထားရတဲ့ကိစ္စ။ အနုပညာ အရည်အသွေး ကိစ္စ ကျတော့။ ဆရာကြီးတွေကို၊ ဘယ်မိပျံမလဲ။

တကယ့် အနုပညာရှင်ကြီးတွေဆို၊ ဝင်ထွက်၊ နာယူ၊ ဆက်သွယ်နေရတော့၊ ကျွန်တော်လည်း ပြောတာ ဆိုတာ၊ တွေးခေါ်တာ၊ လူကြီးပီသ၊ မှာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ခရီးသွားတဲ့နေ့၊ မမ ... လေယာဉ်ကွင်း ကို၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟာ။ မတောင်းဘဲ ရတဲ့ ... လက်ဆောင် ပဲ။ ကျေးဇူး ...”

စတိုးဆိုင်ရှေ့တွင်၊ ကားကို ညင်သာစွာ ရပ်လိုက်၏။ ချစ်သူ နှစ်ဦး၏ အိမ်အပြန် ... ဟု၊ တစ်ကိုယ်တည်း၊ ခံစားမိသည်။

အတွေး အဟုန်သည်၊ ခြပ်အသွင်ပေါ်သို့၊ မခုန်တက်နိုင် သေး။

(၂၅)

“ရေလာမြောင်းပေး လုပ်ရမယ့်အရွယ် မ ဟုတ်ဘူးလေ။ မကြွေမြယ်အရွယ်က။ လာမယ့်ရေ ကို၊ ဟန်ဟန်တားတားလေး လုပ်ပြီး၊ ကူခြေနဲ့ နေရ တဲ့အရွယ်။

ဒါကို မင်းက၊ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေ တော့၊ လိုရာ မရောက်ဘူးပေါ့”

ကြည်လင့် စကားအဆုံးတွင်၊ မင်းစိုးခ၊က ...

“မင်း ချစ်နေတာ၊ မကြွေမြယ် သိလောက် ပြီနော်။ ဟိုနေ့က၊ တစ်ခါတည်းပြောလိုက်၊ ပြီးရော”

ဖောင်ကျရိုက် (အင်းဆောင်နိ)

ကျွန်တော်က ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... လို့ ပြောတဲ့
ကို၊ ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောရမှာ၊ ကျေးဇူး
တောင်းသလို၊ ဖြစ်နေတယ်ကွ။

မိသားစု ပြန်ဆုံအောင်၊ လုပ်ပြီးချိန်။ သူက
လည်း၊ ကျေးဇူးတင် စကားပြောချိန်။ ငါက ...
လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိုက်ရင်၊ ဒီစကားပြောခွင့်
လို့၊ ဒီလိုဆောင်ရွက်တယ် ... ထင်မှာ၊ စိုးရိမ်သွား
ပြီး၊ မပြောဖြစ်တော့တာ။

ကျုပ်မှာ ... ပန်းချီပြပွဲသွားလုပ်ပြီး၊ အပြန်
တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ ... ပြောတော့မယ် ... လို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ပြောဖို့ပြင်လိုက်။ လက်ရှိအခြေအနေလေး
ဆုံးရှုံးသွားမှာ၊ စိုးရိမ်လိုက်လည်း၊ စိတ်က၊ ဖြစ်သေး
ထင်သေးတယ်”

“သူ့မိဘတွေနဲ့က၊ တော်တော် အဆင်ပြေ
သွားကြပြီလား”

“အင်။ ပြေသွားကြပြီ။ အသက်တွေ ...

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

တော်တော်ကြီးနေပြီကွ။ သားသမီးနဲ့မိဘ၊ ပြန်ပြေ
လည်သွားတာ။ ငါ ... တော်တော် ဝမ်းသာတယ်။

မအေက၊ အိမ်မှာပဲ ... အတူတူလာနေဖို့၊
ပြောတယ်။ အဲဒါ ... မမက၊ စတိုးဆိုင် သိမ်းပြီး၊
မိဘ ... အိမ်၊ ပြန်အိပ်တယ်လေ။ သွားနေသလို၊
ဖြစ်ပြီပေါ့”

ကြည်လင်က ...

“ဒါဆို မင်းက ... မနက်ပိုင်းပဲ၊ မကြေမြယ်
နဲ့ တွေ့ရတော့တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

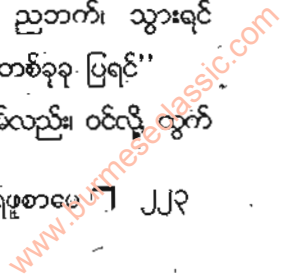
ကျွန်တော်က ...

“အင်။ ဆိုပါတော့။ ညနေခင်း ... အလုပ်
နည်းရင်တော့၊ ဆိုင်မှာ တွေ့ဖြစ်ပါတယ်။ ညကျ
တော့ ... သူ့မိဘအိမ် ပြန်တာလေ”

“အဲဒီကျတော့ရော၊ မင်း ... မသွားဖြစ်ဘူး
လား”

“မသွားဖြစ်ဘူးလေ။ ညဘက်၊ သွားရင်
တော့၊ ရမှာပေါ့။ အကြောင်းတစ်ခုခု ပြရင်”

“အင်။ ယောက္ခမ အိမ်လည်း၊ ဝင်လို့ ထွက်

မောင်ကျော် (မောင်ကျော်)

လို့ ရပါတယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ နဲ့ခင်ရုံပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မင်း... မိသားစု ပြန်ဖို့ ကူညီလိုက်တာ။ တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်၊ ငါတို့ကိုပါ။ ရင်းနှီးမှု... ယူပြီးသား ဖြစ်လာတယ်”

“ကြည်လင်။ အဲဒီ စိတ်ကူး မပါဘူးနော် ဒီစကား ဒီမှာတင် ... ရပ်”

ကြည်လင်က ...။ ရယ်လျက်၊

“ဪ ...။ ရိုးရိုးသားသား ကူညီတာပေါ့”

“ဒါပေါ့။ ကူညီတာက မိသားစုကိစ္စ။ ငါ့ သားသား။

ချစ်မြတ်နိုးတာက နှလုံးသားကိစ္စ။ သီးသီးတစ်ကဏ္ဍ”

မင်းစိုးခေ့က ...

“ကြိုသိချင်လို့ မေးတာ။ မကြေမြယ်”

သင်နှင့် မယက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

မင်းကို၊ လက်ခံတယ်ဆိုပါတော့။ မင်းအိမ်က အခြေအနေ”

“မင်းတို့ကို ပြောပြသလောက်သား ငါ... မိဘကို မပြောပြတာပါ။ ငါ့ရင်ထဲကို တစ်မိသားစုလုံး မြင်ပါတယ်။ မလိုလားရင် ကြိုတန်ကွက်မှာပေါ့”

“သူ့မိဘဘက်က ရော”

“အဲဒါတော့... မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ ညှိနှိုင်း

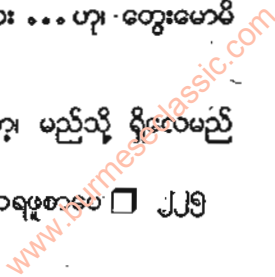
စရာ ကြိုလည်း ညှိနှိုင်းရုံပေါ့”

ထည့်သွင်း စဉ်းစားစရာကိစ္စ... ဟု ယခုမှ အသိဝင်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးကို ... ချစ်။ နှစ်ဦးဖြစ်။ ထို နှစ်ဦးတည်းဖြင့်။

ကျွန်တော်တို့ မရ။ ကျောထောက်နောက်ခံ... အသိုင်းအဝိုင်း နှစ်ဘက်၏။ လိုလားခြင်း... မလိုလားခြင်းတွေ။ နှစ်ဦးကမ္ဘာတွင်၊ ဝင်ရောက်လာနိုင်ပြန်သည်။

ချစ်တာ တစ်ခုတည်းနှင့် ကမ္ဘာတည်ဝံ့လျှင်တောင်၊ သူရယ်၊ တိုက်ရယ် နှစ်ကိုယ်တည်း မဟုတ်ပါကလား... ဟု တွေးမောမိလေသည်။

တခြားသော လောကတွေမှာတော့ မည်သို့ ရှိလေမည်

မောင်ချစ်မျိုး (ဆင်းရဲနာမည်)

မသိ။ လူ့လောက၊ မှာတော့ ...။

လူ့ဝန်းကျင်၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ လူ့အလေ့အထ၊ သူ့စရိုက်ကိုယ့်စရိုက်၊ သူ့ဘက်က အကြိုက်၊ ကိုယ့်ဘက်က ... အကြိုက်၊ သူ့စံနှုန်း၊ ကိုယ့်စံနှုန်း ... ဆိုတာတွေ များစွာဖြင့်၊ ရောပြွမ်းနေနေ ရှိပေသည်။

ထိုသို့ တွေ့ပြားလှသည့် အလယ်တည့်တည့်တွင်၊ ချစ်သူနှစ်ကိုယ်၊ ဆုံစည်းရဖို့ ဆိုသည်မှာ၊ သာမန် ထမင်းစားရေသောက်လောက်၊ သဘောထား၍ မဖြစ်။

တွေးဆ၊ လေလေ။ ကြီးလေး လေလေ။ (အချစ်ကို အခြားသော ရတနာတွေ၊ ဝိုင်းဝန်း စီရံပေးသကဲ့သို့၊ အားလုံးက၊ လိုလာတတ်ကြလျှင်၊ ကောင်းလွန်းပေစွာ။)

(၂၂)

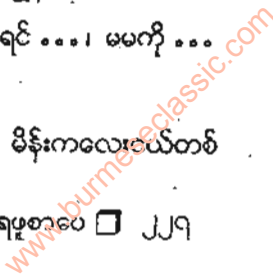
“မေ ကွင်းထဲကို မလိုက်တော့ဘူးနော်။ ဟိုမှာ ... မင်းဧည့်သည်တွေနဲ့၊ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်ပါ ... ပါတယ်ဆို။ မမက ... မင်းကို၊ လေယာဉ်ကွင်းရှေ့ပဲ လိုက်ဖို့တာလေ။ တာ့တာတွေ ... ဘာတွေတော့ မလုပ်တော့ဘူး” ... ဟု၊ မမက ...၊ ကားဆောင်းသူနေရာမှာ၊ မဆင်းဘဲပြော၏။

ခရီးဆောင်အိတ်ကို၊ ဆွဲထားရင်း၊ ကျွန်တော်က ...

“ကျွန်တော် ပြန်လာရင် ...၊ မမကို ...

ပြောစရာရှိတယ်”

မမကြွေမြယံက၊ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးငယ်တစ်

မောင်ကျမျိုး (ရှင်အောင်မြင်)

ယောက်ကဲ့သို့၊ မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ၊ ပြုံးလှူ
ခေါင်းညှိတ်ပြလေသည်။ ပါးချိုင့်လေးတစ်စုံက၊ ပါ၊ သဘောတူ
ပြုနေချေ၏။

“အခု ပြောတော့ရော၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဝေ
ယာဉ်ထွက်တော့မှာ၊ မို့လား။”

ကျွန်တော်က မမကြွေမြယ်၏ မျက်နှာနုနုလေးကို၊ မြတ်
စွာ မှီကြည့်လျက် ...

“ပြောမယ့်စကားက ... တစ်ခွန်းတည်း
ပြောတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က၊ ကြီးတယ်။ တစ်ဘဝ
စာ ... တစ်သက်တာလောက်၊ ကြီးမားတယ်။

စကားလုံး အဖြစ်လောက်၊ မပြောချင်ဘူး
... မမ။ ထင်းခနဲ မြင်အောင်၊ ပြောရမယ့် စကား
အဲဒါကြောင့်၊ ရက်ချိန်းယူရတာပါ။”

“ဒါဆို၊ မြန်မြန်ပြန်လာပေါ့ကွ။ နားထောင်
ရမယ့်သူက၊ ပြောမယ့်သူ မလာသေးခင်။

ပုံပြင်နားထောင်ရမှာလား။ ဒဏ္ဍာရီ နား
ထောင်ရမှာလား။ တကယ့် အဖြစ်အပျက်လား။ စိတ်
ကူးယဉ်လား ... ဆိုတာတွေ၊ ဟိုတွေ၊ ဒီတွေ-

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် ယုန်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

နားမထောင်ရမချင်။ အပြန်မျှော်ရမှာ ...

မောမယ်”

“သိပ်မကြာပါဘူး ... မမ”

ပြောရင်းမှ ...

“ဪ”

အိတ်ထဲမှ ... ယွန်းဘူးငယ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“လမ်းမှာ ပေးမလို့၊ မမ ကားမောင်းနေတာ

နဲ့၊ ရော့ ...”

“ဒါ ... ဘာတုံး”

“အခု ... ဖွင့်ကြည့်လည်း ရပါတယ် ...

မမ။ ဒါပေမဲ့ ... အိမ်ကျမှ ဖွင့်ကြည့်ပါ”

ယွန်းဘူးကို မမက၊ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူသည်။ နံဘေး

တွင်၊ ညင်သာစွာ ချပြီး ...

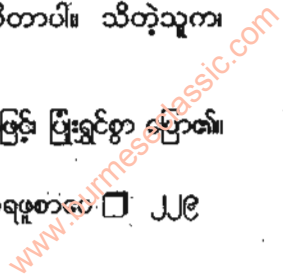
“ဟို လက်ပံပွင့်လေး မဟုတ်လား”

“ဟား ...။ မမ ... တော်လိုက်တာ”

“မတော်ပါဘူး။ သိတာပါ။ သိတဲ့သူက၊

တော်စရာမလိုဘူး”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ ဂုဏ်တင်လေဟန်ဖြင့်၊ ပြုံးရွှင်စွာ ပြော၏။

မောင်စုမျိုး (အင်းစိန်)

“ကဲ...။ လေယာဉ်ကွင်းရှိတဲ့ဆီကို မောင်
လေး သွားတော့။”

မမက... နှုတ်လည်း မဆက်ချင်ဘူး။ ကျွန်
လည်း မကျွန်ရစ်ခဲ့ချင်ဘူး။ ထားလည်း မထားသွား
ချင်ဘူး။

အဲဒါကြောင့်... နှင်ထုတ်လိုက်တာ။ မောင်
လေး... သွားတော့”

ရင်းနှီးပြီးရွှင်စွာ ပြောပြသည့် စကားလေးများပင် ဖြစ်လင့်
ကစား။ ကြားနာရသူ ကျွန်တော့်မှာ၊ စာနာခံစားရပါသည်။

“နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... မ”

“ပြန်ရောက်တာနဲ့ လေယာဉ်ကွင်းက ဖုန်း
ဆက်။ မမ... လာကြိုမယ်... နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ... သွားတော့”

“မမ...။ ကျွန်တော်...၊ ပြန်မရောက်
ခင် ဖုန်းဆက်ချင်တယ်နော်”

မမ ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးပြီးချင်း၊ ကားလက်ကိုင်ခွေကို ခုံ

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ပိုင်သည်။ ကားရှေ့သို့ တူရူကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ခြေလှမ်း
နှမ်းသည်နှင့် ကားစက်နှိုးသံ ကြားရ၏။

ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းအပြီးတွင်၊ ကျောဘာဏ်သို့
ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိ၏။ ကားဆီးလိမ့်စ၊ ပြုနေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့်တွဲဖက်လုပ်ကိုင်သူ၊ သူငယ်ချင်းကိုသာ၊ ပြည်ပ၊
ရွှင် နေရစ်ခဲ့စေသည်။ မြန်မာပြည်သို့၊ ကျွန်တော် အမြန် ပြန်ခဲ့၏။

ဟိုစဉ်က... နိုင်ငံရပ်ခြား သွားရသည်ကို ထ၊ သွား ထ၊ လာ
ထွက်ဟုသာ၊ ကျွန်တော် သဘောပိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိသားစုနှင့်လည်း
ဘာင်း၊ ဇာတိဒေသနှင့်လည်းကောင်း၊ ဝေးလွန်းကွာလွန်းသော
အရပ်... ဟု တစ်ခါမျှ မတွေးဖြစ်ခဲ့။

ကမ္ဘာကို ရွာ... ဟု သတ်မှတ်ကြသည်ကိုပင်၊ လွန်စွာ
အမြိုက်ခဲ့ပြီး ဟိုဘက်ရွာ၊ သည်ဘက်ရွာ၊ သွားလာ လုပ်ကိုင်ရသည်
... ဟု ထင်မြင်ခဲ့သည်။

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ နောက်ဆုံးသတင်းလွန်းနေ၏။ ခြေလှမ်း

စောင်ချုပ် (ခင်စောင်ချုပ်)

တိုင်း လေးပင်နေရသည်။ နှလုံးသားနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာသို့၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရောက်ရှိနေရသည်မဟုတ်၊ ခံစားလေးလန်၏။

အသက်လိပ်ပြာက သတ်သတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်က သတ်သတ် ... ဟူသော၊ မှားယွင်းလွဲချော်နေလေ့ရှိသည်။ (ဒိဋ္ဌိ) အယူအဆ၊ နိဗ္ဗာန်၊ လက်ခံနေမိသူကဲ့သို့၊ အသက်ကောင်လေးက၊ မမကြွေမြယ်နံ့ဘေးမှာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက၊ ရေခြား၊ မြေခြားမှာ ... ဟု တွေးတောလိုက်မိပါသေးသည်။

မမကြွေမြယ်ဆီသို့၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သေးသည်။ “ပြော” ... ဟူသော မမကြွေမြယ်၏ အသံပြုမှုကို ကြားပါလျက် ထွေထွေတူးတူး ဘာမျှမပြောဖြစ်။ သတိရရုံကြောင့်၊ ဆက်သွယ်မိသူ ကျွန်တော့်မှာ၊ မမကြွေမြယ်၏အသံကို ကြားရုံမျှဖြင့်၊ အလွမ်းပြေးသည်။

“လွမ်းလို့ ဆက်တာ” ... ဟု ပြောချင်သော်လည်း စကား ခုန်ကျော်လေသူ ... ဟု၊ မထင်စေလို။ “သတိရလို့၊ ဆက်တာ ... မမ” ... ဟု ပြောရသည်ကိုပင်၊ စကားသံ တုန်ယင်နေရ၏။ “မမလည်း၊ သတိရပါတယ်” ... ဟု၊ ပြန်ပြောသံ ကြားရသဖြင့် ပျော်ရွှင်ချင်သေး၏။

သို့သော် ... သတိရပုံချင်း တွဲပြားခြားနားနေလျှင်၊ တစ်

သင်နှင့် မယက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

အက်သတ် အပျော်အရွှင်မှာ၊ မျက်နှာငယ် အားလျော့ချင်စရာ။ ထို့ကြောင့် ... ထင်ရာတွေ့၍ မပျော်ပိုက်။ အသံကြား၍သာ၊ ရင်အေးခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်၊ အရင်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းသာ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းကို၊ ခွင့်ပန်ပြောပြ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အကြောင်းရင်း၊ တိတိကျကျကို၊ မပြောဖြစ်ခဲ့။ ပြောမည် ဆိုလျှင်ပင် မည်သို့ပြောရမည် မသိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ချစ်သူ ချည်းစား ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့်၊ မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်ကာ၊ အရင်ပြန်ရပါ သည် ... ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း၊ ကျွန်တော့်မှာ ... ထိုအခြေ အနေအထိ၊ မပိုင်ဆိုင်ရသေး။

ချစ်စကား ပြောဖို့ အမြန်ပြန်လာရတာလား ဆိုလျှင်လည်း အဲဒီလိုတော့၊ မဟုတ်ရပါ။ မမကြွေမြယ်နှင့် ဝေးနေရသော အခြေ အနေကို၊ ကြာကြာမခံစားနိုင်သောကြောင့်သာ၊ အလျင်အမြန်၊ ပြန်

မောင်ကျမျိုး (ဆင်းရဲနိမ့်နိမ့်)

လာရခြင်း ဖြစ်၏။

လေယာဉ်ကွင်းမှအထွက်တွင် မမကြွေဖြယ်ဆီသို့ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင်၊ ရောက်လာ၏။ ခွဲ ခွာကာလ၊ နာရီများစွာ၏ကိုယ်စား၊ ဆုံတွေ့စေ၊ ခဏအတွင်း၊ ရင်ထဲ တွင်၊ အေးစိမ့်လင်းလက် သွားရသည်။

ချစ်သော သူ၏မျက်နှာသည်၊ ဘဝ နှလုံးသား တစ်ခွင်သို့ အစဉ်ထွန်းလင်းနိုင်ချေ၏။ အ၊ ကာလ၏ လ၊ ရောင်ပမာ။

(၂၃)

လေယာဉ်ကွင်းအနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင်၊ အတူတိုင် ဖြစ်ကြသည်။

“မမ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် ပြောရာရှိနေတယ်”

“မပြောပါနဲ့လား... စံလ”

“ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ... မမ။ ပြောခွင့် မပြု ဘူးလားဟင်”

“ပြောခွင့် မပြုတာ၊ မဟုတ်ဘူး။ မပြောစေ

မောင်ကျော် (အေးအေးအေး)

ချင်တာ။

မင်း ပြောမယ့်စကားက၊ အရေးတကြီး စကားဆိုတာ မမ သိပါတယ်။ မပြောဘဲ ထားတာ ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးပါတယ်”

ကျွန်တော် သဘောမပေါက်။

“တချို့ စကားတွေဟာ အရေးကြီးပေမယ့် သိုသိပ်ပြီး ပြောပြရတာ။

လွမ်းတယ် ... ပြောချင်ရင်တောင်၊ သတိ ရတယ် ... ပြောရတာ။ ချစ်တယ် ... ပြောချင်ရင် တောင် သံယောဇဉ်ဖြစ်တယ်။ ပြောရတာ။

သေမတတ် ခံစားရတယ် ... ဆိုရင်လည်း ပြင်းထန်တယ် ... လို့ ပြောရတာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်တယ် ... လို့ ပြောချင်ပါလျက်၊ မုန်းတယ် ... လို့ ပြောရင် ပြောလိုက်ရတာ”

စကားအသွားအလာကို ရင်ထိတ်စွာ ကျွန်တော် နားထောင် နေရ၏။

“မမတောင်၊ မင်းနဲ့ ပြန်တွေ့စတုန်းက၊ အဲဒီ လို့ သဘောထားမျိုးနဲ့ ပြောခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိပါတယ်။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

လုံးဝ ... မလာခဲ့တို့၊ ဘာတို့ပေါ့”

“အဲဒီလို ဘာကြောင့် ... ပြောခဲ့တာလဲ ... မမ၊ ကျွန်တော် ... အခု တိတိကျကျ သိပါရစေ”

“တချို့ စကားတွေဟာ၊ စိတ်ထဲရှိတာကို၊ ကာခံပြီး ပြောရတဲ့၊ စိတ်ရဲ့ ကန့်လန့်ကာတွေပေါ့။

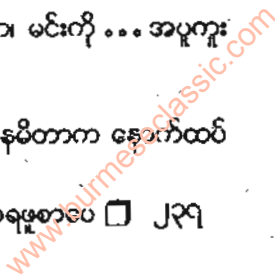
မမ ... မင်းကို၊ မာထန်ထန်ပြောခဲ့မိတဲ့ စကားတွေဟာ၊ မူလ၊ စိတ်ရဲ့ တံခါးဝက၊ ကန့် လန့်ကာတွေလိုပါပဲ။

ကန့်လန့်ကာလို့ ဖွင့်မကြည့်ချင်ပါနဲ့ ... စံဗလရယ်။ ကန့်လန့်ကာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မှောင် နေတုန်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုတွေ ... ပြောပြနေရ တာလဲ ... မမရယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်တော့ ဘူး”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ မောင်လေးရယ်။ ဟို တုန်းက၊ ဟန့်တားခဲ့မိတာက၊ မင်းကို ... အပူကူး မှာ စိုးလို့။

အခု ... ဟန့်တားနေမိတာက နောက်ထပ်

မောင်ကျမျိုး (အင်းစိန်)

... ဟန်တားစရာအကြောင်း ရှိနေလို့ပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပြောရင်တဲ့ စကား၊ လုံး

... ပြောခွင့်မရတော့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား ... မ

ညှိုးငယ်စွာ ခေါင်းညိတ်လေပြီ။

“အခု ... ဟန်တားတာက၊ ဆွေးနွေးတာ တိုင်ပင်တာ။ ရင်ဖွင့်တာ။ အကူအညီတောင်းတာ မျိုးပါ”

“ကျွန်တော် ကူညီရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အကူအညီပေးဖို့ လိုမယ်။ မမမှာ ... ဒဏ်ရာတစ်ခု ရှိနေတယ် ဆိုပါတော့။

အဲဒီ ဒဏ်ရာက၊ ကိုယ်တိုင် လှည့်မကြည့်နိုင် လောက်တဲ့ နေရာမှာ ... ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့။

ဒဏ်ရာ ... အနာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ် ဆိုတာ၊ ယုံကြည်အားကိုးရမယ့်၊ သူ့ကို ... ကြည့်

ခိုင်းမှ၊ ဒဏ်ရာ ... အခြေအနေကို သုံးသပ်နိုင်မှာ လေ။

မင်းပဲ ... ကြည့်ပြီ။ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ပေးပါ”

“ပြောပါ ... မမ။ မမ ပြောပြပါတော့။

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ကျွန်တော် ... ကူညီပါ့မယ်”

“မင်း ... ပြောမယ့် စကားကို မပြောတော့

တာဟာ၊ ကူညီရာ ရောက်ပါတယ်”

ရင်နှင့်ရသည်။

“မမအတွက်၊ လိုအပ်မယ်ဆိုရင် ... ကျွန်

တော် ...။

ကျွန်တော် ... မပြောတော့ပါဘူး။ မပြော

ရက်တော့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... မောင်လေးရယ်”

မမကြွေပြယ် မျက်ရည်ဝေ့၏။ မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ်

သည်။ ကျွန်တော် မကြည့်မြင်ရက်။

“မမ အဖေနဲ့အမေကို၊ ကိုသူ့ရိန် ... ဆိုတဲ့

လူက၊ စောင့်ရှောက်၊ ကူညီထားတယ် ... တဲ့။

မမကို၊ မေမေ ပြောပြတယ်”

“ကိုသူ့ရိန် ... ဆိုတာ ...”

“မမနဲ့ ပေးစားမယ် ... လို့ စိစဉ်ဖူးတဲ့သူ

ပေါ့။ အခု ... အဲဒီလူကို၊ လက်ထပ်ဖို့ မေမေ

... တောင်းဆိုတယ်”

မောင်ကျမျိုး (အင်အာင်)

တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျင့်စက်ဖြင့် တို့ထိခံစားရသကဲ့၊ တုန်
ယင်နေရသည်။ ခန္ဓာ၏ အတုန်အလှုပ်ကို ထိန်းမတ်ထားချင်သဖြင့်
စိတ်ကို ငြိမ်အောင်၊ ထားရသည်။ ခက်ခဲ မွန်းကျပ်လွန်းလှ၏။

“မိဘကို၊ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ၊ မဆန့်ကျင်သင့်
ဘူးလို့၊ မမ ... တွေးမိနေပြီ ... စံပလ”

ကျွန်တော့်လက်ကို၊ မမ ဆုပ်ကိုင်သည်။ အားကိုးတကြီး
အပြုအမူ ... ဟု၊ ကျွန်တော် သိ၏။

“အဲဒါ ...၊ မမမှာ ... ရှိနေတဲ့ ဒဏ်ရာ
မောင်လေး။”

ဘယ်လောက် ကြီးမားမယ် ... ဆိုတာ
မင်းပဲ ကြည့်ပေးပါတော့”

မျက်ရည်တွေ၊ ပေါက်ခဲနဲ့ ကျပသည်။ ဒဏ်ရာကို၊ မမြင်သာ
သည့်တိုင်၊ ဒဏ်ရာ၏ အပူနုန်းကို၊ ကျွန်တော် သိမြင်နိုင်ပါသည်။

“မမ ... မငိုပါနဲ့။

မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပါ။

ဒါ ... ငိုစရာမှ၊ မဟုတ်တာ။ မမပြောသလို

ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရမယ့် ... ကိစ္စပါ ... မမ”

မမကြေမြယ်၏ လက်ဖမိုးလေးကို ဖွဖွလှုပ်ကာ၊ ကျွန်တော်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ပြောသည်။ အားမဲ့စွာပြောရသည့် အားပေးစကား။

“မိဘကို၊ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ကြရင်တောင်၊

မိဘ ... ကို၊ မဆန့်ကျင်တာ။ သားကောင်း သမီး
ကောင်းတွေရဲ့၊ တာဝန်ပဲ။

ရှေ့ဆက်မယ့် ခရီးကို၊ မတွန့်မဆုတ်အောင်၊
နောက်ဆံမငင်အောင်၊ ကူညီရတာလည်း၊ မိတ်
ကောင်းဆွေကောင်းတွေရဲ့၊ တာဝန်ပဲ။

မမ ... နောက်ဆံတင်းမယ့် စကားမျိုး။

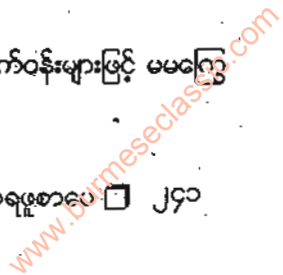
ကျွန်တော် မပြောစေဘုပါဘူး။

မမ ... မဆုံးဖြတ်တတ်ရင်တောင်၊ ကျွန်
တော် ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးရမယ်ဆိုရင်။

မိဘစကားကို၊ နားထောင် လိုက်နာလိုက်
တာဟာ၊ အကြီးမားဆုံး၊ ကုသိုလ်တစ်မျိုးမို့။ အဲဒီ
...၊ ကုသိုလ်အလုပ်ကို၊ မမ... မဖြစ်မနေ၊ လုပ်
ပါ ... လို့၊ ကျွန်တော် ... အကြံပေးပါတယ်။ နော်
... မမ”

မျက်ရည် မကင်းစင်သေးသည့်၊ မျက်ဝန်းဖျားဖြင့် မမကြည့်

ခြယ်၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ကြည့်ပြီး ...

မောင်ကျွန်း (နန်းတန်း)

“တစ်ယောက်က ကုသိုလ်အလုပ်ကို လုပ် ပါရဲ့။ တခြားတစ်ယောက်က ဖူးနိသောက၊ ဖြစ်နေ တာမျိုး၊ မမ ... မကြုံချင်ဘူး”

“အမျှ ယူတတ် ... သာဓုခေါ်တတ်ရင် အတူ ကုသိုလ်ပြုရာ ရောက်ပါတယ် ... မမ။

ကျွန်တော် ... သာဓုခေါ်မှာပါ။ အကုသိုလ် တွေ မကင်းစင်နိုင်တဲ့၊ လူ့ ... ဘဝ။

လက်လှမ်းမီသမျှ ကုသိုလ်တိုင်းကိုတော့ ယူတတ် ... ယူတတ်ရမှာပေါ့။ ကုသိုလ်ကို နှလုံး သွင်းရင်၊ အပူအပင်ဆိုတာ၊ ကင်းသွားမှာပါပဲ”

“မင်းကို၊ မမ ... အားနာတယ်”

“ဘာ အားနာစရာရှိသလဲ ... မမရဲ့။ မမနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က၊ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ရုံ၊ မနေတစ်နေ့ က၊မှ သိကျွမ်းကြရတဲ့ အသိအကျွမ်းမျိုးမှာ မဟုတ် တာ။ ဘာမှ ... အားမနာနဲ့”

“မင်း ... ပြောမယ့်စကားကို၊ မမ ...၊ မကြားရပေမယ့်၊ သိနေတဲ့သူလေး။ သိလျက်နဲ့ ဟန် တားမိတာ”

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် ယုန်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“သိတယ် ... ဆိုတာကိုပဲ၊ ကျွန်တော် ကျေ နပ်လှပါပြီ။ ကျွန်တော်က၊ မသိမှာစိုးလို့။

လက်ပံပွင့်ခြောက်ပေး၊ ပန်းချီကားပေး၊ ပြ။ စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြော။

လိုချင်တာ မရပေမယ့်၊ ဘာလိုချင်တယ်၊ ဘာလိုအပ်တယ် ... ဆိုတာ၊ သက်ဆိုင်တဲ့သူ၊ သိ တယ် ... ဆိုရင် ဒါလည်း၊ ကုသိုလ်ကံ တစ်မျိုးပါပဲ။

တချို့ဆို၊ သိစေချင်လွန်းလို့ နည်းအမျိုးမျိုး နဲ့ ထုတ်ဖော်ကြ၊ ရင်ဖွင့်ကြတာတောင်၊ မသိချင် ယောင်ဆောင်သူနဲ့ တိုးရင်၊ မောရတာပဲ အဖတ်တင် တယ်လေ။

အဲဒါမျိုးထက်စာရင်၊ ကျွန်တော် ကံကောင်း ပါတယ်”

“မမ ... စိတ်ထဲ၊ ရင်ထဲကိုရော မင်း ... မြင်တတ်ရဲ့လားဟင်။ ဥပမာ ... မင်းကို နှင်ပြီးမှ၊ ဘောလုံးကွင်းမှာ လာရှာမိခဲ့တာမျိုးကိုပေါ့”

ဝမ်းနည်းစွာ ကြည်နူးရသည်။

“မမရယ် ... ကျွန်တော်ရယ်မှာ ... ဘယ်

မောင်ကျမျိုး (ခင်းစာပိုဒ်)

သူက ... စွန့်လွှတ်သူ။ ဘယ်သူက အစွန့်လွှတ်ခံရသူ ... ဆိုတာ၊ မရှိဘူး။

စွန့်လွှတ်သူနဲ့ အစွန့်လွှတ်ခံရသူ ဘယ်သူ ... ပိုခံစားရမလဲ။

အဲဒီလို မေးခွန်းမျိုး၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး။

မမ မေးလို့ဖြေရရင်။ နေပူထဲ အတူတူ လျှောက်ကြတာ။ အတူတူပဲ၊ အပူမိမယ်။ မိုးရွာထဲ အတူတူထွက်ကြတာ။ အတူတူပဲ မိုးမိမယ်။ အဲဒီလေအက်ပဲ၊ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ် ... မမ”

“မမရင်ထဲကို၊ မင်း ... မြင်ပေးတတ်တဲ့ အတွက်၊ ကျေးဇူးပါ။ မမ ... သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မပြောဘဲ သိမြင်ကြရတဲ့ ခံစားမှုတိုင်းမှာ တူညီတာ တစ်ခုခုရှိလို့ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ... မမရယ်။ တူညီတဲ့နှစ်ယောက်မှာ ... ရိုင်းပင်းတာ ... ကူညီတာပဲ ရှိမှာပါ။

တစ်ယောက်က အစွန့်လွှတ်ခံ။ တစ်ယောက်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

က စွန့်လွှတ်သူ၊ အနစ်နာခံသူ ... ဆိုတာမျိုး၊ မရှိပါဘူး”

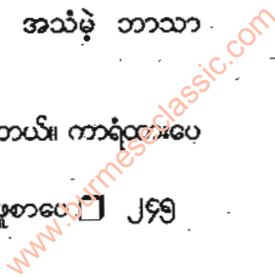
လေယာဉ်တစ်စီး ပျံတက်သွားသံကို၊ ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့် နှလုံးသား၏ ရင်နှင့် တုန်ဟည်း ဝိုညည်းသံကို၊ မည်သူမျှ မကြားစေရ။ အထူးသဖြင့်၊ မမကြော့မြယ် မကြားတတ်လျှင် ပို၍ကောင်းပါသည်။ (ကိုယ့်ရင်ခွင်ကို ပုံကြည့်လျှင်ပင်၊ သူ့ဝေဒနာကိုပါ၊ သိမြင်ရသည် ဖြစ်သဖြင့်၊ သက်သာရာ စာနာကြောင်းကို၊ ဆောင်ရွက်ရပေဦးမည် ... တစ်ဖန်)။

“စကားမပြောတတ်သေးတဲ့၊ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးတွေက၊ သူတို့မိခင်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရရုံနဲ့၊ သူတို့ကို ချစ်မှန်းသိတယ် ... မမ။

မိခင်တွေကလည်း၊ ရင်ခွင်ထဲက၊ ကလေးရဲ့အကြည့်၊ အပြုံး၊ တီတီတာတာ မျက်နှာထားလေးကို၊ ကြည့်ပြီး၊ ကြည်နူးကြရတာ။

အဲဒီလိုပဲ ...၊ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဆိုတာ၊ စာနာခံစားတတ်သူချင်းအတွက်၊ အသံမဲ့ ဘာသာစကားပါပဲ။

မပြောဘဲလည်း ကြားရတယ်။ ကာရံထားပေ

မောင်လှရွှေ (အင်းစိမ်း)

မယ့်လည်း မြင်နိုင်ပါတယ် မမ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိတတ်၊ ပြီး
တတ်သူချင်းမှာ အားနာစရာတောင် မလိုပါဘူး
နော် ... မမ”

ခေါင်းညိတ်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားစွန်း
လေးဖြင့် အတွင်းမှ ဖိကိုက်နေသည်။

ကြိတ်ချေလျက်၊ မကြေသော ရင်အစိုင်အခဲကို စိတ်
ကျိတ်ဖြေနေသည် ... ဟု၊ မြင်၏။ (ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မည်သို့
ဖြေရမည် မသိနိုင်သေး။ ဘာမှ မခံစားရသည့်ပမာ၊ နေရ ... ပြော
သည်ကိုက အပြင်းထန်ဆုံးသော ... ဒုက္ခ။ အကြီးမားဆုံးသော
... အစိုင်အခဲ)။

(၂၄)

“မင်း ခရီးသွားနေတုန်း၊ သူ့မိဘက တောင်းဆိုတာဖြစ်
မယ်။ ခရီးမသွားခင်က သာ ပြောဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်” ... ဟု
မင်းစိုးခ၊ ပြော၏။ ကျွန်တော်က ...

“အရင်ပြောဖြစ်တယ် ဆိုရင်တောင် မိဘ၊
ဆန္ဒကို ဦးစားပေးရမှာပါပဲ။ မထူးပါဘူး”

“ပြောခွင့်ရလိုက်တော့ ရင်ပေါတာပေါ့။

လိုတာလည်း မရ။ ပြောခွင့်လည်း မရရင်

ဘဝ ... ဆိုတာ ရှင်လျက်၊ သေနေတာပဲ”

“မပြောပေမယ့် မမ .. သိမြင်ပါတယ်ကွာ။

မောင်လှမျိုး (နန်းချောင်း)

သူ့ရင်ထဲကိုလည်း။ ငါ ... မြင်ပါတယ်။

မေ အသက်အရွယ်ကိုက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ၊ ဦးစားပေးရဲတဲ့၊ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှ မဟုတ်တာ”

ကြည်လင်က ...

“အဲဒါ ... မကြွေမြယ်အပိုင်းလေး၊ မင်းအပိုင်းက၊ မြင်းပြင်းပြပြ တောင်းဆိုရင်၊ သူ ... မျက်ကွယ်မပြုလောက်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ...

“မိဘကို ဆန့်ကျင်နိုင်လောက်တဲ့ ... အကုသိုလ်မျိုး၊ ငါ ... မဖန်တီးချင်ဘူး။ မမကိုလည်း မကျူးလွန်စေချင်ဘူး”

“ချစ်တဲ့သူကို၊ ချစ်တယ် ... လို့ ပြောပြီး ပြန်ချစ်ဖို့၊ ဆုံစည်းဖို့၊ ကြိုးပမ်းတာ၊ အကုသိုလ်အလုပ်မှ မဟုတ်တာတဲ့။ မင်းကလည်း”

“ငါ ပြောပြပြီးပြီလေကွာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်က ကို၊ မိဘကို၊ မဆန့်ကျင်စေချင်တော့တာ။ ပြီးတော့ ... မမကိုယ်နှိုက်ကလည်း။ မဆန့်ကျင်ရက်

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ပြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

လောက်တာ၊ ငါ ... သိတယ်လေ”

“ချစ်တဲ့သူကို၊ ဆုံစည်းဖို့ ကြိုးစား။ မိဘ ... ကို၊ စောင့်ရှောက်။ ပြီးတာပဲ။

မိဘ ... ပေးစားတာ မယူရုံနဲ့ အပယ်ကျ၊ ရလောက်အောင် အကုသိုလ် မကြီးလောက်ပါဘူး”

မင်းစိုးခက ...

“မိဘနဲ့ ပြန်ဆုံခါစ။

ရုတ်တရက်ကြီး၊ ငြင်းဖို့ခက်သွားတာ နေမှာပေါ့။

အသက်လည်း ... ငယ်မယ်။ မိဘနဲ့လည်း ကြာကြာခွဲမနေခဲ့ရဘူးဆိုရင်၊ ဒါလေးများ ... လို့ တွေးပြီး မလိုက်နာဘဲ နေရင် နေမှာပေါ့။

မိဘ၊ အစွန့်ခံခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာ၊ ရှိရင် ရှိနေဦးမှာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ... တွေလိုက်ပါတော့ ကြည်လင်ရာ။

စံလအနေနဲ့ကလည်း မကြွေမြယ်အလိုကို ဆန့်ကျင်ဖို့မှ မရှိတာ”

“ဟုတ်တယ်” ... ဟု၊ ဝန်ခံရသည်။ ကြည်လင်က ...

မောင်လှမျိုး (ရှင်ဆုန်းစုံ)

“ဒါဆို ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ မင်း
... ဘဝက၊ ပြီးဆုံးသွားပြီပေါ့”

စကားမတုံ့ပြန်ဖြစ်။

“ပြီးဆုံးရုံတွင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဘဝ ...
ဆုံးသွားရတာမျိုးပါ။

ဒါပေမဲ့ ...၊ အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်
ဖို့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေလုပ်ဖို့၊ ပြီးတော့ ...၊ အခု
ပညာအလုပ်ကို လုပ်ဖို့။

အဲဒါတွေ ... လုပ်ဖို့အတွက်ပဲ။ အသက်
ဆက်ရှင်နေရတယ် ... လို့။ ငါ့ကိုယ်ငါ နှလုံးသွင်း
ထားလိုက်တယ်။

အဲဒါတွေသာ လုပ်ဖို့ မရှိရင်၊ ငါ့ဘဝ ...
ဆုံးသွားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မှု၊ မမကို
ငါ့ရမယ်ဆိုရင်၊ ငါ ... ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ချင်
ပါတယ်ကွာ။

အခုဟာက ... တိုက်ပွဲမဟုတ်ဘူး။ လွန်ဆွဲ
ပွဲ။ ငါ ... ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း၊ မမ ... ပါလာနိုင်

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ပေမယ့်၊ ငါ ... မလုပ်ရက်ဘူး။

ရင်ထဲကို၊ သူ ... မြင်ပါလျက်နဲ့။ ထပ်ပြီး
... ရင်ခွဲမပြချင်တော့ဘူး။ သူ့အလိုကို၊ ငါ ...
ဖြည့်စွမ်းလို့ ရတဲ့အထိ၊ ဖြည့်စွမ်းပေးပါတယ်ဆိုတာ
သူ ... သိရင်တော်ပါပြီ။

ငါ ချစ်တာကို၊ သူ ... သိမှာပါ။ သိစေချင်
သူ့ သိသွားတာကိုပဲ၊ ငါ ... ကျေနပ်လိုက်ပါတယ်။
ပြီးတော့ ... မမနဲ့ငါ ...၊ ချစ်သူဇနီးအဖြစ်၊ သေ
တစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းဖော်ရပါလို၏ ... လို့
တစ်ခါမှ၊ ငါ ...၊ ဆုမတောင်းမိခဲ့ဘူး။

တောင်းဆုအားလုံး ကာလကြာမှ၊ ပြည့်သ
လိုလိုရှိခဲ့ပေမယ့်၊ အဲဒီဆုတောင်းကို၊ တောင်းရ၊
ကောင်းမှန်း၊ ငါ ... မသိခဲ့ဘူး”

“အဲဒါမျိုးကြီး၊ တွေးမနေပါနဲ့တော့” ... ဟု ကြည်လင်
ပြော၏။ ပြီးမှ ...

“မကြေမြယ် လက်ထပ်ပွဲကို မင်း ... သွား
ဦးမှာလား”

“မသွားတော့ဘူးလေ။ အဲဒီနေ့ အဲဒီရက်၊

မောင်ဗုဒ္ဓါး (နန်းချောင်း)

ငါ... ရွာကို သွားမယ်။ အဲဒီမှာ... ပန်းချီသွား
ရေးမယ်”

“ငါတို့လည်း... လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မင်းစိုးခ,က ...

“နေခြည်သော်နဲ့ သုသုတို့ကိုလည်း အလည်
ခေါ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“အင်း...။ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခုတော့
နှုတ်ပိတ်ချင်တယ်ကွာ”

“ဘာကိုလဲ”

“လောလောဆယ်မှာ၊ ငါ့နှလုံးသားကိစ္စ။
ငါ့မိဘ,တွေ၊ မသိစေချင်ဘူး”

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ ...

မေးလာခဲ့ရင်ရော။ မင်း ... ဘယ်လိုဖြေ
မလဲ”

“အပြည့်အစုံ မဟုတ်တောင်၊ သူ... အိမ်
ထောင်ပြုလိုက်ပြီ... လို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောပြလိုက်
ရုံပေါ့။

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

လောလောဆယ်တော့... မသိစေချင်သေး

ဘူး။ လောလောဆယ် မေးရင်တောင်၊ ဟန်မပျက်၊

ငါ... မဖြေနိုင်သေးဘူး”

ရင်နှင့်စွာ ခံစားရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်၊ ရင်ဖွင့်ပြော
ဆိုနေမိသည်တိုင်း၊ နှလုံးအသည်းထဲ၌၊ မပေါ့ပါး။ ရင်ဖွင့်သွားခဲ့လျှင်
ပင်၊ နှလုံးသားသည်၊ ကျွမ်းမြေ့လောင်မြိုက်နေဆဲ ဖြစ်နေပေမည်။
ကုစားရာ၊ မရှိတော့သည်... ၀၀၀၃၄။

လူအဖြစ်သည် ရခဲ့သည်... ဟု ဆိုကြသော်၊ ဤ... ရခဲ့
သည့် လူအဖြစ်၌၊ ဒိုက်ကပ်တွယ်ဖက်ပါလာသော...။ အတိတ် အ၊
ကုသိုလ်ကံ အဆိုး၏၊ ထုထည်ကာ၊ လွန်စွာ ကြီးမားလှချေမည်။
ခွဲခြေသူ မရှိဘဲ၊ ကွဲကြောခဲ့ရသည်...။ ဘဝ... စေ့
အသည်း။

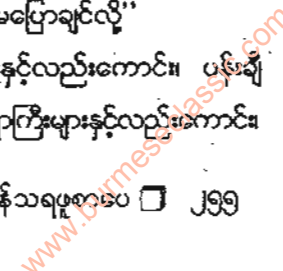
(၂၅)

“မောင်လေးကို ... မမ၊ ပြောစရာရှိလို့
လာတာပါ”

ပန်းချီပြခန်းရှိရာသို့၊ မမကြွမြယ် ရောက်လာ၏။ မရွှင်ပျ
သော်လည်း၊ ပြုံးလျက် ကျွန်တော် ကြိုသည်။

“အိမ်ကို၊ ကျွန်တော် လာမှာပေါ့၊ မမရယ်။
ဖုန်းဆက်ခေါ်ရောပေါ့”

“အိမ်မှာ ...၊ မပြောချင်လို့”
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ပန်းချီ
ပြခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသော၊ ပန်းချီဆရာကြီးများနှင့်လည်းကောင်း။

မောင်ကျွန်း (ရှင်ရာဇာဓိ)

မမကြေမြယ်ကို၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ ... ကျွန်တော့်အစ်မ၊ မကြေမြယ်”

မမကြေမြယ်၏ ပါးချိုင့်လေးကို၊ အားလုံးမြင်တွေ့သွားကြသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်ကို၊ မင်း၊ မလာချင်မှန်း မေသိတယ်။ အဲဒါကြောင့်၊ မောင်လေးသူငယ်ချင်း တွေကိုလည်း၊ မစိတ်တော့ဘူးနော်။ မင်း၊ မိဘတွေ ကိုလည်း ...”

“ကျွန်တော် ... အိမ်ကို၊ အသိမပေးထား သေးဘူး ... မမ”

“ဪ”

“မမ ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ”

“မမ ... အရမ်း စိုးရိမ်နေတာ တစ်ခုနဲ့ တယ်”

သင့်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“ဘာများလဲ ... မမ”

“မင်း ... စိတ်၊ အရမ်းထိခိုက်ပြီ။ ဘဝကို၊ နှစ်မွန်းအောင်၊ နေလိုက်မိမှာကိုပါ။”

“ကျွန်တော် ... ထိန်းနိုင်မှာပါ ... မမ”

“လူ့ဘဝများ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်၊ မပတ်သက်ရတော့ဘူး ဆိုတာတွေ၊ ရှိကြတယ်။

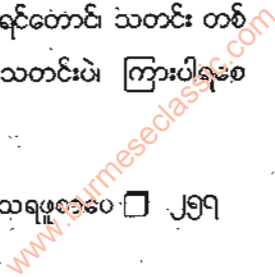
ချစ်လျက်နဲ့ လမ်းခွဲရတာတို့၊ မုန်းပြီး နာပြီး၊ လမ်းခွဲကြတာတို့၊ ရှိကြတာပေါ့။

အဲဒီလို၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲကြရ ပြီ။ နောက်ပိုင်းမှာ၊ တချို့က၊ တစ်ယောက်သတင်း ကိုတောင် တစ်ယောက်က၊ မကြားချင်တော့တာမျိုး။

မမတို့နှစ်ယောက်က၊ အဲဒါမျိုးတွေနဲ့၊ ကင်း လွတ်ပါတယ်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်၏။

“မပတ်သက်တော့ရင်တောင်၊ သတင်း တစ် ခုခု ကြားရရင်၊ ကောင်းသတင်းပဲ၊ ကြားပါရမစ မောင်လေးရယ်။

မောင်ဖုရို (မောင်ဖုရို)

ဆုတ်ယုတ်သွားတာမျိုး၊ ကျွန်းသွားတာမျိုး
မမ ... မကြာချင်ဘူး။

တိုးတက်သွားတာ၊ ငြိမ်းချမ်းနေတာမျိုးပဲ ...
... ကြားပါရစေ”

ငိုလေသည်။

“စိတ်ချပါ ... မမရယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်
တည်းကို ပေးဆပ်လို့ မရတော့တဲ့ ...၊ စိတ်အား
ကို ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်ဘာသာ၊ သာ
သနာပေါ်မှာ စုပုံပြီး ပေးဆပ်လိုက်မှာပေါ့။

အသက်ရှင်နေတာ၊ ဘာအတွက်ပါ ...
တဲ့ ပေးဆပ်စရာတွေ ရှိနေသမျှ ကျွန်တော် ...
စကားသံ တိမ်ဝင်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော့်ဘဝ၊ မဆုံးရှုံးစေရပါဘူး မမ
ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ စိတ်ချပါ”
ပခုံးစွန်း၍ မျက်ရည်များ စိမ်ဝင်သည်။

“မမ ... စိတ်ချပါတယ် မောင်လေးရယ်
မောင်လေးက၊ သိပ်လိမ္မာတာပဲ”
ပခုံးစွန်းမှာ၊ ခွာလျက်၊ မျက်ရည်များကို ဖယ်သုတ်ပြီး ...

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

“မမကို၊ မင်း ... နားလည်ပါတယ်နော်”

“နားလည်ပါတယ် ... မမ”

“စိတ်ညစ်လို့ သောက်တာ ... စားတာမျိုး
တောင်း၊ မလုပ်စေချင်ဘူး မောင်လေးရယ်”

“မလုပ်ပါဘူး ... မမ။ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိ
နေတဲ့ အပိုင်အခဲကို၊ ဘယ် ... အကုသိုလ် ပစ္စည်း
နဲ့မှ ကျွန်တော် မငြိမ်းသတ်ပါဘူး။

မမ ပေးခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းကို၊ အဲဒီအ
တိုင်း ကျွန်တော် သိမ်းထားမှာပါ။

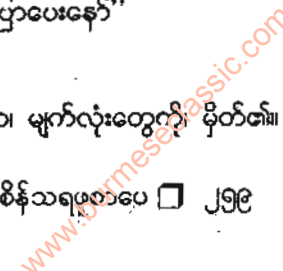
သတင်းတစ်ခု ကြားတိုင်း ကြည့်နှူးစရာ ...
သတင်းမျိုး ဖြစ်စေရပါမယ် ... မမ။ စိတ်မပူပါနဲ့။
စိတ်ချပါ”

ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို၊ လက်ချောင်းဆွယ်လေးများဖြင့်၊ ကိုင်
တွယ်သည်။ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာပြန်၏။ ဖယ်သုတ်မပေးမိ။

“ကျွန်တော် ခရီးသွားတယ် ... လို့၊ မမ
ဖေဖေနဲ့ မေမေကို၊ ပြောပေးနော်”

ခေါင်းညိတ်သည်။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို၊ ဖိကပ်ကာ၊ မျက်လုံးတွေကို၊ မှိတ်၏။

မောင်လှမျိုး (ခမ်းတင်ဖွဲ့)

ပါးချိုင့်လေးတစ်စုံက၊ မပြုံးမရယ်ပါဘဲလျက်၊ ပြုံးရယ်နေစဉ်ကကဲ့သို့ ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်လေသည်။

နောက်ဆုံးပေးသော လက်ဆောင်တစ်စုံဟု၊ ကြည့်ခြင်မှတ် ပိုက်၏။

အသည်းနှလုံး ဟူသည်ကား၊ ၎င်း၊ စွဲမှတ်ချင်သော ... အရာများစွာကို၊ ဘယ်သောအခါမျှ၊ မမေ့မပျောက်အောင်၊ ဖမ်းလှ ပုံဖော်နိုင်သည်၊ ဘဝရှင်ခွင်၏ ပုံဖမ်းကားချပ်။

သေလွန်သည့်တိုင်း၊ မေ့ဖျောက်နိုင်ဖို့ ခက်လွန်းသည်။

အ ဇာတ်

“ဒါ ... ဘာပုံကြီးလဲ”

ပန်းချီကားထဲရှိ သစ်ပင် ငုတ်တိုကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ရှေ့ တူရရှိ သစ်ပင်ငုတ်တိုကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေ ခင်းမှ၊ သုသု မေး၏။

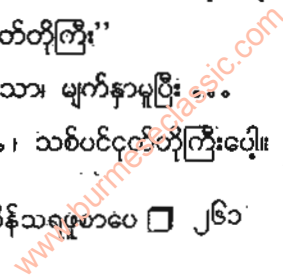
“လက်ပံပင်လေ”

“ဟွန်း၊ ဘယ်မှာလဲ ... လက်ပံပင်။ ခုတ်လှဲ

ထားပြီးသား၊ သစ်ပင်ငုတ်တိုကြီး”

ကျွန်တော်က၊ ပန်းချီကားတွင်သား၊ မျက်နှာမူပြီး ...

“အခုတော့ ... သစ်ပင်ငုတ်တိုကြီးပေါ့။

မောင်ကျော် (ဆန်းစုန်း)

ဟိုး ... တုန်းက ဒါ ... လက်ပံပင်”

“ပင်စည်လည်း မရှိ အကိုင်းအခက်, အရွက်, အပွင့်လည်း မရှိ။

ဘာဖြစ်လို့ နင် ဆွဲနေတာလဲ”

သုသုကို၊ ကျွန်တော် ပြုံးလျက် ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက်, အနားရှိသူ အားလုံးကို၊ ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘဝကို၊ ရေးဆွဲတဲ့အခါမှာ ... ပင်စည်, အကိုင်း, အခက်, အရွက်, အပွင့်တွေ၊ ဝေဆာနေတာမျိုး ရှိသလို။

ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ သစ်တောတိုလို ... ဘဝမျိုးတွေလည်း၊ ရှိတတ်တယ်လေဟာ။

တစ်ခါတစ်ရံ အိုကို အိုအိုအို အိုအို အိုအို ရတာပါပဲ။

သစ်တောတိုကြီး ဖြစ်သွားရင်တောင် မောတဲ့ မန်းတဲ့သူတွေ၊ ခဏတိုင်ဖို့ ရပါတယ်။ ထင်း ... လိုတဲ့ သူတွေလည်း၊ ထင်းအဖြစ်၊ လာ ... ဖဲ့ယူလို့ ရပါသေးတယ်”

“ဒီ ... ပန်းချီကား နာမည်ကို နင် ...

သင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သည့် မနက်ဖြန်၏ နောက်ဆုံးသတင်း

ဘယ်လိုပေးထားလို့လဲ”

“L-I-F-E လိုက် (ဖ) ... ဘဝ”

ကြည်လင်နှင့်မင်းစိုးတို့ ဘာမျှ ဝင်မပြောကြ။ နေခြည်သော်က ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သုသု မျက်စည်ဝဲ၏။

ပန်းချီကားရှိရာသို့ ကျွန်တော် မျက်နှာပြန်မှုသည်။ “ဘဝ” ... ပန်းချီကားပေါ်သို့ နောက်ထပ်တစ်ဖန်၊ လိုအပ်မည့် ဆေးရောင်ကို ဖွရွှာ တင်လိုက်၏။

သစ်တောတိုကြီး၏ အရောင်အဆင်း မလှပသော်လည်း ဘဝ၏သဏ္ဍာန်၊ ပို၍ ဖော်လွင်လာလေသည်။

ကြေခြင်း မရှိ။ ဝေခြင်း မရှိ။ ပွင့်ဖူးခြင်း မရှိ။

ပကတိ ... သက်ငြိမ် ...။

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး (ခွင်းချောင်းခြံ)

2010-July-14

3:12 (a.m)

[mhmmccc@gmail.com]

